AHMET CEMİL AKINCI

CİNLER ÂLEMİ

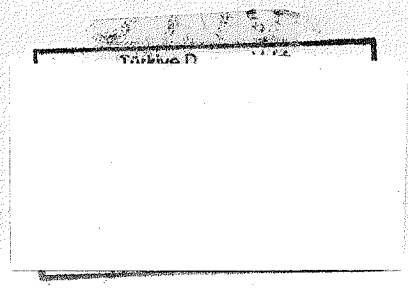

ÜLKÜ MATBAASI

İSTANBUL — 1971

BEN O CİNLERİ DE İNSANLARI DA (Başka bir hikmetle değil) ANCAK BANA KULLUK ETSİNLER DİYE YARATTIM.

(Zâriyat: 56 âyet meali)

YAZARIN ESERLERİ :

A. Kitap halinde çıkanlar:

1. Rahmet Müjdecisi Hazreti Muhammed'in Hususiyetleri.
2. Halil-ül Rahman Hazreti İbrahim.
3. Sabır Çağlayanı Peygamber Hazreti Eyyüb.
4. Hazreti Ebubekir **(2. Baskı)**
5. Hazreti Ömer **(2. Baskı)**
6. Hazreti Osman **(2. Baskı)**
7. Hazreti Ali **(2. Baskı)**
8. Hazreti Hatice **(2. Baskı)**
9. Hazreti Âmine.
10. Cinler Âlemi.
11. Hızır'ı Arayan Peygamber.
12. Gir Cennetime.
13. Son Mucize.
14. - 55. Kâbe'ye Doğru **(Bu eser Büyük ve tefsirli Kısası Enbiya olup her peygamber için iki yüz sahife ayrılmıştır. On sekiz kitap çıkmıştır. Hazreti Muhammed (S.A.V) on dört ciltde tamamlanacaktır.. Hepsi matbaadadır.)**
56. Asil Düşman **(2. Baskı)**
57. Halid Bin Velid.
58. Hilâllerin Gölgesinde.
59. Şahdamarından Yakın.

B. Basılmak için Yayınevlerine verilenler:

60. Hazreti Veysel Kareni.
61. Hazreti Âişe.
62. Hazreti Bilâli Habeşi.
63. Hazreti Fâtıma.
64. Bayraktaki Rüzgâr.

65. Kamçıların Şarkısı **(Çin Kızılı)**
66. Yaylanın Derdi.
67. Mehmetçikle Otuz Yıl **(Gerçek Hikâyeler)**
68. Elif Sultan

C. Değişik, sahne, radyo ve sinema eserleri:

69. Yurdum Her Şey Senin İçin **(1939 yılında Ankara Radyosunda Oynanmıştır.)**
70. Kırık İğneler **(Okul piyesi)**
71. Küçük Adamlar **(Senaryo)**

D. Gazetelerde neşredilenler :

72. Sıcak Toprak **(İki kere)**
73. Daddara Bekir.
74. Siyah Başaklar.

E. Hazır Olanlar:

75. Yüzbaşı Murat.
76. Ertuğrulu Bekleyen Yayla.
77. Tarık Bin Ziyad.
78. Karûn'un Hazineleri.
79. Türk Ezer **(Komünizimle Savaş Kılavuzu)**

ÖNSÖZ

Her geçen saatte ilimde, keşif ve icatlarda pek hızlı bir gelişme olmaktadır.

Âlimler, hakikate doğru ilerlemekte ve insanlığı peşlerinden sürüklemektedirler.

Sonu Allah'a ulaşmaktır bu hakikate ilerleyişin.

Çünkü Hazreti Allah (C.C.), kendisinden en çok âlimlerin korktuklarını buyurmuştur...

Hazreti Allah (C.C.), ın Hazreti Muhammed (S.A.V.) i son peygambelikle görevlendirmesi ve Kur'an'ı insanlara rehber olarak vermesi üzerinden **bin dört yüz** sene kadar zaman geçti.

(İnsan, ilimde Kur'an'ı rehber yapmadığı halde, böylesine ilerledi... Eğer yapsaydı, kimbilir şimdi hangi mertebedeydi!...

Çok zaman kaybedildi.

Buna rağmen görüldü ki, ne keşf ve icat edilmişse, ne bulunmuşsa, hepsi Kur'an'daki nur üstüne nur olan âyetlerde bildirilmiştir. Bunları teker teker saymak ayrı bir eser yazmakla ancak mümkündür.)

x x

İnsan âleminde her adım atış Kur'an'ı tastik ettiğine, buna asla şüphe olmadığına göre, artık çağımızda eski batıl inanışları bırakıp Cinler üzerinde durmak gerekiyor. Böylece onlardan faydalanmak imkân dahiline girecektir.

Kur'an cinlerin varlığını bildirmektedir.

Hatta Hazreti Muhammed (S.A.V) i onlara da son resül yapmıştır Hazreti Allah (C.C.).

Öyleyse, Cinler âlemini bu çağ görüşüyle, Kur'an'ın nur üstüne nur olan âyetlerini temel yaparak incelemek ve peygamberimizin bu görevini de kavramak lâzımdır.

x x

İnsan yaratıldığı yedi sekiz bin yıldan beri cinler üzerinde durulmuştur...

Bu, iki safhalıdır...

İslâmiyetten önceki inanışlar,

İslâmiyetten sonraki inanışlar.

İslâmiyetten önceki inanışlar cehaleti temel edinmişlerdi.

İslâmiyetten sonraki inanışlar ise, Müslümanlar dışında, aynı geleneği son bir kaç yüz yıla kadar korkunç bir şekilde sürdürmüşlerdir...

(Cin) adı söylenir söylenmez hâlâ kalpleri bir korku, zihinleri bir vesvese ve vehim istilâ eder.

Çeşitli iddialar alıp yürümüştür.

Allah'a inanmayanlar ise cinlerin varlığını inkâr etmişlerdir...

Hazreti Kur'an'ın, zaman, her âyetini tastik et-

mesi, onları uyandırmamıştır...

Mademki cinlerin varlığı bildirilmektedir, vardırlar.

Aksi küfürdür...

Ve imkân kaybıdır.

x x

Bu eser öyle bir durumu önlemek için yazıldı.

İnsan, kitapta aradığı her şeyi bulacaktır. Tatmin olacak, korkusu, vehim ve vesvesesi dağılacaktır... Uydurulan bir çok rivayetlere kapılmayı bırakacaktır.

Cinler Alemi incelenirken ta başa kadar gidilmiştir.

Yaratılışlarından başlanmış, günümüze gelinmiştir.

Bu arada,, ilgili Âyetler alınarak konulara sağlam kaynaklar yapılmıştır.

İnsan, cini, şeytanı, İblis'i birbirine karıştırmıştır.

Cin, şeytan, iblis yaratılışında insanların da bulunduğunu kavyarayamamıştır.

Bunlardan başka peri, hortlak, ifrit, dev, cadı, zümrüdü anka gibi varlıkları çeşitli suretlerde yakıştırmış, rivayet ve masallara konu yapmıştır.

Bunların Kur'an ışığı altında ayıklanması, doğrunun yanlıştan çözülmesi, gereklidir...

Kitap okunup bitirildiği zaman, akla hitap edildiği ve Kur'an'a sarınıldığı için, insan ferahlayacaktır...

Cinler âlemi yönünden de araştırmalarına hız vererek, Allah'a teslimiyetin çabuklaştırılmasını sağlayacaktır.

Gaye, maksat budur...

Eser böyle bir hayra hizmet için hazırlandı.

Esasen hangi olay hayr için cereyan etmez!...

12 Ocak 1971
Esentepe/İstanbul
Ahmet Cemil Akıncı

CİNLER ALEMİ

I

CÂNN'NIN YARATILIŞI

Hazreti Allah (C.C.), cinleri de yaratmayı diledi.

Bunun için ilk cine, cinlerin atası olan **CÂNN'A** lüzum gördü. Öyle istedi.

Emrinin gerçekleşmesi için : «Ol!.» hitabı yeterdi.

Derhal yoktan var olurdu buyurduğu.

Yaratmak esasen bu değil miydi?...

Ve ancak Hazreti Allah (C.C.) a mahsustu. O'nun hükmü, fermanıydı.

Ama ne acı ki, ancak ve ancak Hazreti Allah (C.C.) a mahsus olan bu kudret, kuvvet, nesiller boyunca olur olmaz şeyler için kullanıldı, durdu.

İnsan, kâinatın akıllara durgunluk veren haşmetini, azametini, göz kamaştıran güzelliğini, bilhassa en güzel olan kendisini, bir tarafa itti... Bir bina, bir kitap, bir şarkı, bir şiir, bir heykel ve benzeri eserler için aynı kelimeyi kullandı: «Yarattı!..».

Bu davranışı küfrden başka şey değildi.

x x

Her neyse...

Evet, Hazreti Allah (C.C.), cinler için bir ata yaratmayı istemişti... Ondan cinler üreyecekti.

Niçin?...

Bu, henüz ancak O'nun bilgisindeydi...

Başkaları için meçhuldü.

Hazreti Allah (C.C.), Cânn'ı yaratmayı dilediği zaman, kâinatın diğer yerleri bilinmiyordu ama, dünya ve ay henüz birer ateş halindeydiler... Yani, güneş sistemindeki bütün yıldızlar, samanyalları ve benzerleri.

Hazreti Allah (C.C.), daha önce de kainatı yine bir: «Ol!..» emriyle yaratmıştı.

Kendi zatından başka hiçbir şey mevcut değilken, birden bire yarattıklarına aks ederek zahir olmuştu. Tecelli etmişti.

Her hangi bir varlığın aynaya, suya, aksedişi gibi.

Aynı zamanda yarattığı varlığı da başı boş bırakmadı... Ona ruhdan yaydı... Bir güle, yahut bir zambağa kokusunun yayılışı gibi.

Böylece, âlimler başlangıcı hesap ede dursunlar, Allah, o tek, doğurmamış, doğurtulmamış olan Nur, Âlemlere en güzel isimlerle zahir oldu... Varlığı âyet âyet yazıldı. Tecelli etti.

DE Kİ: ALLAHDIR, BİR TEKDİR. ALLAHDIR, SAMEDDİR. DOĞURMAMIŞTIR DOĞURULMAMIŞTIR. HİÇBİR ŞEY O'NUN DENGİ DEĞİLDİR.

(İhlâs suresi meali)

Zeval bulmayan, benzersiz, her varlığın muhtaç olduğu yegâne kudretti.

EN GÜZEL İSİMLER ALLAHINDIR

(A'raf: 180 meali)

Elbette, güzel kelimesinden bile taşan, O, yaratacağı varlıklarda da öyle tecelli edecekti ki, varlıklar birbirlerine baka baka yaratanlarının mevcudiyetini idrak edip kulluklarını yapsınlardı.

Ama, yaratılanlar, göz ve göğüslerini açacaklarına aksine kapatırlarsa, çirkinleşecek, aşağılaşacaklardı.

Şu hitaplar ne kadar uyarıcıydı halbuki:

O, HEM EVVELDİR, HEM AHİRDİR, HEM ZAHİRDİR, HEM BATINDIR. O, HER ŞEYİ KEMALİYLE BİLENDİR.

(El-Hadid: 3 meali)

NEREDE OLURSANIZ OLUN, O, SİZİNLE BERABERDİR, NE YAPAR-

SANIZ ALLAH HAKKIYLA GÖRÜCÜDÜR.

(El-Hadid: 4 meali)

Ayrıca, yaratılan kainatlardaki akıp giden âyet âyet varlıklar o kadar bitmez tükenmezdi ki, hepsi değil, bir kaçı kulluk için yeterdi.

EĞER YER, (yüzün) DEKİ (her bir) AĞAÇ KALEMLER OLSA, DENİZ DE ARKASINDAN YEDİ DENİZ DAHA KENDİSİNE YARDIM EDEREK (mürekkep OLSA, YİNE ALLAHIN KELİMELERİ TÜKENMEZ.

(Lukman: 27 meali)

Bu kelimelere itibar edileceğine, çirkinde, fenada, israr edenler çıkıyordu ve çıkacaklardı...

Kimdi bunlar?...

Hazreti Allah (C.C.) ın cinleri yaratmaya karar verdiği zamana kadar, diğer âlemlerde mevcut olanları bilinemezdi, lâkin gelecekte, yeryüzünü şereflendirecek en özene bezene var edilen insan bunu yapacaktı... Çirkine, fenaya koşacaktı.

Fenanın ne olduğuna dikkat etmeden.

FENA BİR KELİME, TOPRAKTAN KOPARILMIŞ BİR AĞAÇ GİBİİR Kİ ONUN HİÇBİR TUTANAĞI YOKTUR.

(İbrahim: 26 meali)

Hazreti Allah (C.C.) böyle buyuracaktı ama, kulluk için yaratılanlar azgınlıklarında direneceklerdi.

Neden?...

Boş bir dünya zevki uğruna...

x x

Hazreti Allah (C.C.), cinlere kadar bu âlemleri, görünen ve görülmeyen taraflarıyla nasıl var etmişti?...

İdraki taşan azameti, mehabeti yanında zerre kadar kalan âlemlerin o zamanki durumunu ancak ilim yeni yeni bulmuş, böylece Kur'an-ı Kerim her defasında tasdik edilmişti.

Hazreti Allah (C.C.), âlemleri var edeceği zaman, ilk yarattığı Kalem'e buyurdu.

Kalem, bizatihi Hazreti Allah (C.C.) ın kudretinin, kuvetinin, yaratıcılığının tecellisinden başka şey değildi.

Bilinen, yazı kalemiyle, taşçı kalemiyle ve benzerleriyle en küçük bir ilişiği yoktu.

Kalem, Allahın tecellisinde kâinatları halk eden aracı vasıta, baş mimardı.

Hazreti Allah (C.C.) nur üstüne nurdu.

Bu nurdan faydalandı kalem.

ALLAH, GÖKLERİN VE YERİN NURUDUR, ONUN NURUNUN SIFATI, SANKİ İÇİNDE BİR ÇERAĞ BULUNAN BİR HÜCREDİR. O ÇERAĞ BİR

SIRÇA (kandil) İÇİNDEDİR. O SIRÇA (kandil) DE BİR İNCİ (gibi parıldayan) BİR YILDIZDIR Kİ GÜNEŞİN DOĞDUĞU YERDE DE, BATTIĞI YERDE DE NİSBETİ OLMAYAN MÜBAREK BİR AĞAÇTAN, ZEYTİNDEN TUTUŞTURULUP YAKILIR. (bu ışık da) NUR ÜSTÜNE NURDUR. ALLAH KİMİ DİLERSE NURUNA KAVUŞTURUR. ALLAH HER ŞEYİ HAKKIYLA BİLENDİR. (O kandil) O EVLERDE (yakılır ki) ALLAH, ONLARIN YÜCE TANINMASINA VE İÇLERİNDE ADININ ANILMASINA İZİN VERMİŞTİR. ONLAR BURALARDA SABAH VE AKŞAM ONU (Allahı) TESBİH (ve tenzih) EDER (ler).

(Nur: 35,36 meali)

Cinlerin atası Cânn'ın yaratılmasına ve ondan sonraki zamana kadar uzanıldığı vakit, nur üstünde düşünmek gerekiyordu.

Hazreti Allah (C.C.) bizatihi nur üstüne nurdu... Bunu kendisi haber veriyordu.

Nur, bilinen alışılagelip söylenilen ışık, ziya değildi.

Kaynağı asla ateş olmuyordu...

Aksine Hazreti Alah (C.C.) ın kaleme verdiği emirden fışkırıyordu.

Hangi varlıklar bu nurdan faydalanmışlardı?...

Yahut nurdular?...

Bunlar şöyle sıralanabilirdi:

Melekler nurdan yaratılmışlardı ...

Hazdeti Allah (C.C.) a, has kulluk eden her varlıkta bu nurun aksi vardı.

Nur, Allah'a teslimiyetin aydınlığı, parıltısıydı.

Nur, sapıklığın tam zıddıydı.

Gelecekte nazil olacak Kur'an nurdu...

İslâmiyet nurdu...

Onu tebliğ eden Hazreti Muhammet (S.A.V) de ışıldıyacaktı.

Bizzat nur olacaktı.

Daha önce nazil olan kitaplar da, ilk nazil oluş, bozulmamış halleriyle, nurdular.

HAMD OLSUN - GÖKLERİ VE YERİ YARATAN KARANLIKLARI VE AYDINLIĞI VAR EDEN - ALLAHA

(En'am: 1 meali)

SÖYLE (onlara) ki: «MUSANIN İNSANLARA BİR NUR VE HİDAYET OLMAK ÜZERE GETİRDİĞİ VE SİZİN DE PARÇA PARÇA KÂĞITLAR HALİNE KOYUP (işinize geleni gösterip) AÇIKLADIĞINIZ, (fakat) ÇOĞUNU GİZLEDİĞİNİZ O KİTABI KİM İNDİRDİ?

(En'am: 91 meali)

BİR ÖLÜ İKEN DİRİLTTİĞİMİZ, ONA İNSANLARIN ARASINDA YÜRÜYECEĞİ BİR NUR VERDİĞİMİZ KİMSE, İÇİNDEN ÇIKAMAZ BİR HALDE KARANLIKLARDA KALAN KİŞİ GİBİ OLUR MU HİÇ?

(En'am: 122)

İŞTE ONA İMAN EDENLER, ONU TAZİM EDENLER, ONA YARDIM EDENLER VE ONUNLA (Nübüvetiyle) BİRLİKTE İNDİRİLEN NURA TABİ OLANLAR! ONLAR SELÂMETE ERENLERİN TA KENDİLERİDİR.

(A'raf: 157 meali)

DİLEDİKLERİ Kİ ALLAHIN NURUNU (puf deyip) SÖNDÜRSÜNLER.

HALBUKİ ALLAH KENDİ NURUNU KENDİSİ TAMAMLAMAKTAN BAŞKASINA RAZI OLMAZ. İSTERSE KÂFİRLER HOŞ GÖRMESİN.

(Tevbe: 32 meali)

SÖYLE: «GÖZÜ GÖRMEYENLERLE GÖREN BİR OLUR MU? YAHUT KARANLIKLA NUR BİR OLUR MU?

(Ra'd: 16 meali)

O,SİZİ KARANLIKLARDAN NURA ÇIKARMAK İÇİN ÜZERİNİZE, MELEKLERİYLE BERABER RAHMET EDENDİR. (Allah) ONLAR İÇİN ÇOK ŞEREFLİ MÜKÂFAT HAZIRLAMIŞTIR.

(Ahzab: 43 meali)

EY PEYGAMBER, BİZ SENİ HAKİKATEN BİR ŞAHİT BİR KORKUTUCU VE ALLAHA, ONUN EMİR (ve teysiri) İLE BİR DAVETÇİ NUR SAÇAN BİR KANDİL OLARAK GÖNDERDİK.

(Ahzab: 45, 46 meali)

KÖRLE GÖREN, KARANLIKLA NUR, GÖLGE İLE SICAK BİR OLMAZ.

(Fatır: 19, 21 meali)

HALBUKİ ONLARIN PEYGAMBERLERİ DE KENDİLERİNE AÇIK AÇIK MUCİZELER, SAHİFELER, VE NUR VEREN KİTAPLAR DA GETİRMİŞLERDİ.

(Fatır: 25 meali)

İŞTE BİZ SANA DA (habibim) BÖYLECE EMRİMİZDEN BİR RUH VAH-

YETTİK. HALBUKİ KİTAB NEDİR, İMAN NEDİR, SEN BİLMEZDİN. FAKAT BİZ ONU BİR NUR YAPTIK.

(Şûra: 52 meali)

ONLAR AĞIZLARIYLA ALLAHIN NURUNU SÖNDÜRMEYE YELTENİYORLAR. HALBUKİ ALLAH KENDİ NURUNU (bizzat) TAMAMLAYICIDIR. (Kâfirler hoş görmese bile)

(Saf: 8 meali)

İMAN EDİP DE GÜZEL GÜZEL AMEL (ve hareket) LERDE BULUNANLARI KARANLIKLARDAN NURA ÇIKARMAK İÇİN, BİR DE PEYGAMBER GÖNDERİLMİŞTİR Kİ O..

(Talak: 11 meali)

O GÜN PEYGAMBERİNİ VE İMAN EDİP ONUNLA BERABER OLANLARI RÜSVAY ETMEYECEK. NURLARI ÖNÜNDE VE SAĞLARINDA KOŞACAK, «EY RABBİMİZ,» DİYECEKLER BİZİM NURUMUZU TAMAMLA, BİZİ YARLIĞA ŞÜPHESİZ Kİ SEN HER ŞEYE HAKKIYLA KADİRSİN»

(Tahrim: 8 meali)

İşte böylece, Hazreti Allah (C.C.) ilerde yaratacağı insanlara ve diğer mahlûkata, belki de yarattıklarına, Nurun ne olduğunu böylece buyurmuştu ve buyuracaktı.

x x

Şüphesiz kalem de bir nurdu.
Hazreti Allahın emri fermanıydı çünkü.
Kalem için zaman diye bir şey düşünülemezdi.
Sevindi ve derhal harekete geçti...

Harcı Hazreti Allah (C.C.) ın nur nur rahmetiydi...

Onlardan aldı...

Bu rahmet âlemleri doldurdu... Öyle sevinç yaşları döktüler ki, rahmeti var edenler, nur sular halinde aktı ve Hazreti Allah (C.C.) ın en güzel isimlerini âyet âyet yazdılar... Emredilenleri var ettiler...

Bunun bir kısmını Hazreti Allah (C.C.) Kur'anla insanlara ilerde haber vercekti ama, onlar ancak bin seneden sonra aynı sonuca varıp Kur'an'ı doğruluyacaklardı.

ALLAH HER HAYVANI SUDAN YARATTI.

(Nur: 45 meali)

O'DUR İNSANLARI SUDAN YARATAN.

(Furkan: 54)

Öyle değil mi?...

Hazreti Allah (C.C.), bin dört yüz sene önce bunu baher verdiği halde, insanlar henüz ancak her şeyin sudan yaratıldığını buldular... İnandılar...

Hazreti Allah (C.C.) ın ilerde son peygamber yapacağı Hazreti Muhammed (S.A.V.) e, ilk buyurduğu şu âyet ne kadar uyarıcıdır:

YARATAN RABBİNİN ADIYLA OKU O, İNSANI BİR KAN PIHTISINDAN YARATTI.
OKU, RABBİN NİHAYETSİZ KEREM SAHİBİDİR. Kİ O, KALEMLE ÖĞRETENDİR.

(El-Alak: 104 meali)

(Burada emredilen, okunacak kitab değildir... O, kudret ve kuvvetinin, yaratıcılığının zahir olduğu kalemin yazdığı, baş mimarın işlediği, Allahın bütün güzelliklerini kainatlara aksettirdiği âyetlerdir ki, varlıkları doldurulmuştur.)

Yine şu âyet, görene neler vermez!...

HOKKA İLE KALEME VE YAZMAKTA OLDUKLARI ŞEYLERE AND OLSUN Kİ

(El Kalem: 1 meali)

Burada da hokka her hangi bir yazı hokkası değildir... Hazreti Allah (C.C.) ın rahmetinin sonsuz-

luğudur.. Kalem, bua sarılarak kâinatın yaratılmasında aracı oldu.

Kalem'in Allahın sunduğu rahmetinin özündeki nur üstüne nur olan (**Elif**) lere yaptırdı emredilenleri.

Kainatta ne varsa, bir toz zerresinden, en büyüğüne kadar, hepsinin mayasında bu Elif mevcuttu.

Elif, dosttu... Her şeyle ülfet kuran, dostluk papandı.

Yaratılmış ne varsa dağılır, şekil değiştirirdi, lâkin Elif'e bir şey olmazdı...

Bu gerçeği ancak nice yüz yıllar sonra alimler buldular... En küçük parçayı ayırdılar... Elif'i seyrettiler mikroskoplar altında... Şaşırıp kaldılar... Atom çekirdeği adını verdikleri o parçada, nice nice Eliflerin sonsuz bir güçle hareket ettiğini gördüler.

O zaman anladılar ki, cansız sandıkları bir tahta parçası, bir taş ve diğerleri, cansız değildir... Elifler yığınıdır... Ve ilâhi bir aşkla sema ederk Hazreti Allah (C.C.) ı ululamaktadırlar... Lâkin ne hazindir ki, Hazreti Allah (C.C.) ın haber verdiği, her varlığın kendisine dilleriyle ve halleriyle kulluk ettiğini buyurduğunu hatırlamadılar.

Alimlere göre, insanın idrakine kıyasla, atom çekirdeği, yani Elifler hokkası küçüktür... Fakat Allahın Azameti karşısında yaratılan kâinatlar bile ancak bir atom çekirdeği kadar küçüktürler.

Kalem, kendisine verilen, tahsis edilen Elifler dolusu rahmetle sonsuzluklarda Hazreti Allah (C.C.) ın en güzel isimlerinin yaratılmasında, tecellisinde, zâhir olmasında, aracılık yaparken, Elifler öylesine bir

ilâhi aşk sevincine tutuldular ki, neşe gözyaşlarına, yani suya döndüler... Bu su kainatları kapladı. Tertemiz bulutlar halinde ibadetlerini yaparken vecd içindeydiler... Birbirleriyle çarpıştılar... Akla durgunluk veren, idrake sığmaz yıldırımlar peydahlandı... Kısacası, kâinatı ateş aldı ve bu ateşler, irili ufaklı birleştiler, yine Allahın aşkına dönüşlerine devam ettiler... Buna mecburdular, çünkü onları dolduran Elifler ebedi bir kulluktaydılar.

Böylece, bilinen ve bilinmeyen milyarlarca güneş sistemleri, onları izleyen yıldızlar var oldu...

Döndüler daima kendilerini halk eden Allahın kulluğu emrini ifa için... Zaman oldu öylesine aşka geldiler ki, parçalandılar...

Meselâ, dünya ve yakınlarındakiler güneşten bu aşkın paralanmasından kopmuş oldu...

Fakat yine insanlar ilerde, bu gerçeği çok sonra bulacaklardı..

İşte Hazreti Allah (C.C.), diğer âlemler bilinmiyordu ama, bizim âlemimiz için, güneş sistemindeki ateş ateş dönen , sema edip yaratanlarını ululayan birleşmiş yıldızlar için bir canlı yaratmak dileğindeydi..

Ne zaman?...

Belki beş, belki de elli milyon sen eönce...

Bunu ancak Hazreti Allah (C.C.) biliyordu...

Başkalarının bildiği sadece, kâinatlarda henüz her şeyin ateş olduğuydu.

O halde, Hazreti Allah (C.C.) ın bu ateşten yıldızlarda yaşayabilmeleri için halk etmeye karar ver-

diği Cinlerin Atası Cânn'ı ateşten yaratması gerekiyordu.

x x

Kâinatların böylece yaratılması sırasında, yahut daha önce, halk edilmiş bir canlı yok muydu?...

Elbette vardı.

Kimlerdi?...

Hazreti Allah (C.C.) ın bildirdiği Meleklerden ancak haberlidir varlıklar.

Melek neydi, kimdi, niçin yaratılmıştı?...

Elbette onların yaratılma sebepleri ve zamanları ancak Hazreti Allah (C.C.) ın bilgisindeydi.

Fakat, ilerde nazil olacak Kur'an'ı kerimin yüzlerce âyetleri incelendiği takdirde, onlar hakkında çok bilgiler edinilecekti.

Önemlileri şunlardı:

Melekler nurdan yartılmışlardı.

Bir çok vazifeleri vardı... Bu vazifelerin hedefi, kâinatı hep aynı güzel ahenk içinde tutmak, çirkinlikleri önlemekti.

Onlar Hazreti Allah (C.C.) ın emirlerini derhal yapan kuvvetlerdi...

Masundular...

Sayıları bilinemezdi!...

Ağırlıkları yoktu...

Vazifelerine göre, istedikleri şekillere girebilirlerdi...

Rütbeleri çeşitliydi...

Erkeklik dişilikleri yoktu... Evlenmezlerdi...

Kısacası ruh kadar hafif nurlardı ki, Allahın azametini Eliflerle alemlere âyat âyet yazan kalemin eserini muvazenede tutarlar, fermanları ulaştırırlar, sanki kâinatları taşırlardı...

Onlardan iyilikten başka amel sadır olmazdı.

Masun bulundukları için asla sapıtmazlardı.

Allahın dilediği her yaratığın, bu melekler hasletinde oluşlarıdır ki ancak kullukla elde edilirdi.

x x

Hazreti Allah (C.C.) cinler için ata olarak Cânn'ı yaratmayı dilediği zaman, yine kalem harekete geçti... Elifler sevindiler. Kendilerinin harç olacakları cinlerin Atası Cânn ve nesli kimbilir Hazreti Allah (C.C.) ın en güzel isimlerinin tecelli ettiği kâinatı görünce nasıl vecde geleceklerdi ve o halleriyle kullukta yarışacaklardı!...

Elifler sevine sevine, Cânn'ın yaratılmasına maya oldular.

Cinlerin atası Cânn dumansız, zehirleyici bir ateşten var edildi.

CÂNNI' DA YALIN BİR ATEŞTEN YARATTI.

(Rahman: 15)

CÂNN'I DA DAHA ÖNCE ÇOK ZEHİRLEYİCİ ATEŞTEN YARATTIK.

(Hacr: 27 meali)

Henüz Allahın rahmeti iken, ilâhi aşk ile semâ edip vecde gelen ve sevinç gözyaşları olarak birleşen, fezada akıp giden nurdan suların birbirleriyle kucaklaşmalarıyla, yanıp tutuşmalarıyla yer yer kâinatta var olan milyarlarca irili ufklı yıldız ve onların dönüşlerinden kopan diğerleri için ancak cinlerin atası ateşten var olabilirdi.)

Yaratılma sebepleri de, sadece kâinatların azameti karşısında Hazreti Allah (C.C.) ın varlığını id rak edip ona kulluktu.

BEN CİNLERİ DE, İNSANLARI DA (BAŞKA BİR HİKMETLE DEĞİL) ANCAK BANA KULLUK ETSİNLER DİYE YARATTIM.

(Zariyat: 56 meali)

Bu âyetde cinler kelimesi insandan evvel alındığına göre, cinlerin insanlardan önce yaratıldıkları münakaşa götürmüyor. Açıktır, sarihtir... Esasen başka türlüsünün olmasına imkân yoktur.

Yine Hazreti Allah (C.C.), kâinatlardaki irili ufaklı ateş kümelerinin ebedi sema halinde, vecd içinde, döndüklerini de çok önceden haber vermişti.

Meselâ dünyanın döndüğü nice yıllar sonra bulunduğu halde Hazreti Allah (C.C.) bunu buyurmuştu.

(SEN DAĞLARI GÖRÜR, ONLARI YERİNDE DURUR SANIRSIN. HALBUKİ

ONLRR BULUT GEÇER GİBİ GİDERLER...

(Neml: 88 meali)

Dağların bulut gibi geçip gitmesi ne demektir?... Dünya hareket etmese, dönmese mümkün müdür?...

Ayrıca şu âyet de dünyanın eğik mihverde döndüğünü, böylece daima aynı batı ve doğu da güneşin inip yükselmediğini, bir çok batı ve doğu bulunduğunu bildir miyor mu?).

FAKAT HAYIR, DOĞULLARIN VEYA BATILARIN RABBİNE YEMİN EDERİM Kİ BİZİM GÜCÜMÜZ YETER.

(Mearic: 40 meali)

Dünyanın güneş sisteminde ve dönüşünden geceyle gündüzün peydaylandığı da sarihtir.

ALLAH GECE İLE GÜNDÜZÜ EVİRİP ÇEVİRİYOR. (bütün) BUNLARDA (görür) GÖZLERE MALİK OLANLAR İÇİN ELBETTE BİRER İBRET VARDIR.

(Nur: 44)

Yine ilim güneşin ve sistemindeki yıldızların kâ-

inatta akıp gittiğini henüz bulmuştur... Halbuki Allah (C.C.) bu sırrı da fâş etmiştir:

GÜNEŞ DE YÖRÜNGESİNDE AKIP GİDER. BUNLAR O AZİZİN, O HERŞEYİ BİLENİN TAKDİRİDİR.

(Yâsin: 38 meali)

Kısacası, Hazreti Allah (C.C.), Cinlerin atası Cânn'ı halk etmeden önce, kâinatı halk etmişti... Böylece bizzat tecellisi zahir olmuştu... Bir iken her şey, Allahın birliğindeyken, emrine göre ayrılmıştı...

İNANMAYANLAR GÖRMEDİLER Mİ GÖK VE YER TEK BİR KÜTLE İKEN BİZ ONLARI AYIRDIK?..

(Enbiya: 30 meali)

x x

Cinlerin Atası Cânn dumansız çok zehirleyici ateşten yaratılınca, üremesi için ona bir dişi de lâzımdı...

Daha sonraları yaratılacak olan insanın dişisi Havva açıklandığı halde, Cânn'ın ailesinin kim olduğu ve nasıl var edildiği gizli tutulmuştur bir ilâhi hikmetle...

Esasen cinin (**Cinn, Cenne**) mânası gizli, saklı demektir.

Onların yalnız daha sonra yaratılacak insanlar-

dan gizli, saklı olduklarını, yoksa bütün varlıklara meşhul bulundukları da bir sırr-ı ilâhidir...

II

CİNLER

Hazreti Allah (C.C.), cinlerin atası Cânn'a dilediği varlığı verdikten sonra, ona bir eş de halk etti... Ve ondan cinler üredi...

Bu bir gerçekti...

Cinlerde aile hayatı olacaktı...

İlerde bu gerçek mealen şu âyetle fâş edilecekti:

ORALARDA GÖZÜNÜ YALNIZ ZEVCELERİNE HASRETMİŞ ÖYLE DİLBERLER VARDIR Kİ BUNLARDAN EVVEL NE BİR İNSAN NE BİR CİN ASLA ONLARA DOKUNMAMIŞTIR.

(Rahman: 56 meali)

ÇADIRLAR İÇİNDE EHL-İ PERDE HURİLER VARDIR. ŞİMDİ RABBİNİZİN HANGİ NİMETLERİNİ YALAN SAYABİLİRSİNİZ?...
BUNLARA ONLARDAN EVVEL NE BİR İNSAN NE BİR CİN DOKUNMAMIŞTIR.

(Rahman: 72,74 meali)

Demek ki cinlerde aile hayatı vardı ki, Hazreti Allah (C.C.) cennetteki dilberlerin, hurilerin daha evvel bunlar tarafından dokunulmadığını buyuruyor.

Böylece Cinler ataları Cânn ve eşi aracılığıyla yeryüzünde çoğaldılar.

Milyonlarca yıl önce olan bu yaratılış sırasında, a o sun, av olsun birer ateş parçası halinde dönüp duruyorlardı.

Soğuyup kabuk bağlamalarına yine milyonlarca yıl vardı.

Böyle bir vasatta acaba Cinler ne gibi kudretlere maliktiler?... ki barınabildiler?...

Ateşten yaratıldıkları gerçekti.

Lâkin biçimleri nasıldı?...

Görüyor, konuşuyor, yiyip içiyorlar mıydı?...

Akıl ve zekâya sehip miydiler?...

Kâinatın haşmeti karşısında Hazreti Alllah (C.C.)ı idrak edip, vahdaniyette miydiler?..

Kulluk için yaratıldıklarına göre, bunu yapıyor muydular?..

Ve daha bir çoku sualler akla geliyordu.

Bunların bir çoğunun karşılığını, ilerde Hazreti Allah (C.C.) bildirecekti...

Şunları fâş edecekti:

1. Cinlerin kalbi, gözü, kulağı vardır.

ANDOLSUN Kİ BİZ CİN VE İNSANLARIN ÇOĞUNU CEHENNEM İÇİN YARATMIŞIZDIR. ONLARIN KAPLERİ VARDIR, BUNLARLA İDRAK ET-

MEZLER... GÖZLERİ VARDIR BUNLARLA GÖRMEZLER... KULAKLARI VARDIR BUNLARLA İŞİTMEZLER... ONLAR DÖRT AYAKLI HAYVANLAR GİBİDİRLER, HATTÂ DAHA DA SAPIKTIRLAR. ONLAR GAFLETE DÜŞENLERİN TA KENDİLERİDİR..

(Araf: 179 meali)

2. Akıl, zekâ ve ilimde pek ileriydiler:

Kur'an'ı Kerim'in ilerde geçecek çeşitli âyetlerinden bu gerçek anlaşılacaktı...

Cinler, yaratılıp üredikten sonra, akıl ve zekâlarının fazlalığıyla çok şeyler yaptılar... Kâinatın bütün yıldızları bir donanma gecesi gibi ateş parlarken, yaratıldıkları bu ateşe uygun çalışmalarla ilim sahibi oldular.

3. Tek bilmedikleri şey Gayb'dı:

Cinler, Hazreti Allah (C.C.) izin vermedikçe, Gaybtan, gelecekten, habersizdiler... Meçhul olan kaderi bilemezler... Ve bunun öğrenilmesinde aracı olmazlardı.

SONRA BİZ ONA ÖLÜM HÜKMÜNÜ İNFAZ EDİNCE (dayandığı) ASASINI YEMEKTE OLAN AĞAÇ KURDUNDAN BAŞKA BUNUN ÖLÜMÜNÜ ONLARA GÖSTERMEDİ. BU SURETLE (Yere yapanıp yıkıldığı zaman besbe li

oldu ki eğer) CİNLER GAYBI BİLMİŞ OLSALARDI ÖYLE HORLATICI BİR AZAP İNÇİNDE KALIP DURMAZLARDI.

(Sebe: 14 meali)

4. Kendilerinden gayrıya gizliydiler ama, birlikte yaşıyorlardı:

Cinler, erkekli dişili evleniyor, çocuk peydahlıyor ve aile kuruyorlardı. O halde, bu aileler bir mekânda yerleşiyorlardı. Topluluklar teşkil ediyorlardı. Akrabalık, dostluk düşmanlık bağları ve hisleri mevcuttu...

5. Ateşten cisimlerdiler:

Yani, üç buutlu şekillerdiler.

Fakat, elde ettikleri ilimle cisimlerini değiştirebiliyorlardı... Böylece gökte ve dünyada hızlı gezinme imkânına sahiptiler...

6. İlâhi bir ruh bedenlerine üfürülmüştü:

Mademki Hazreti Allah (C.C.), onları kulluk için yaratmıştı, ruh verecekti... Ve hayatları boyunca bu ruhun vahdaniyette, islâmiyette kalması için, kirlenmemesi uğruna çalışacaklardı.

Ruh Allahın emrindeydi...

Nasıl ki ilerde de yaratılacak insanlara yine ruh üfürülecekti...

(Ruhun varlığını Kur'an kesinlikle haber verdiği halde, yine son zamanlara kadar âlimler bunu ret etmede direndiler. Nihayet kabul zorunda kalarak,

Kur'an'ı testik ettiler...

Bir zamanlar, yalnız (**Asabiyeci**) adıyla doktorlar varken, ruhun varlığı kabul edildikten sonra, (**Sinir ve ruh Mütehassısları**) da vazife aldılar... Hastaları öyle yoldan tedaviye çalıştılar).

7. Olmaz sanılan şeyleri yaparlardı:

Ateş halinde bulunan dünyanın içine, merkezine, kadar inmek, göklerde ışık hızıyla gezinmek ve benzeri işler onlar için basitti...

8. Kendilerine Peygamber de gönderilmişti:

Cinler Hazreti Allah (C.C.) a kullukla görevli bulunduklarından, ruh akıl ve zekâ taşıdıklarından, kolanmalıydılar... Yaratılan kâinatların her âyeti Hazreti Allah (C.C.) ın varlığını ve birliğini açıkça ilân ettiği halde, sapıtanlar bulunacaktı çünkü... Allahın emir ve yasakları bildirildiğinde, bunlara uymayanlar cezalanacaklardı... O bakımdan kendilerine devamlı surette uyarıcılar, yani peygamberler, sakındırıcılar, gönderildi... Çok muhtemeldi ki ilk ataları Cânn belki de birinci Peygamberleriydi... İnsanların Atası **Adem (A.S.)** gibi.

EY CİN VE İNSAN CEMAATİ İÇİNİZDEN SİZE AYETLERİMİ NAKLEDER BU GÜNÜNÜZÜN GELİP ÇATACAĞINI İNZAR İLE HABER VERİR PEYGAMBERLER GELMEDİ Mİ SİZE? «EY RABBİMİZ, DİYECEKLER, NEFİSLERİMİZE KARŞI (Kendi aley-

himizde) ŞAHİTLİK EDERİZ». DÜNYA HAYATI ONLARI ALDATTI DA GERÇEK KÂFİR KİMSELER OLDUKLARINA, KENDİLERİ DE KENDİ ALEYHLERİNDE ŞAHİT OLDULAR.

(Enam: 30 meali)

9. Nefsleri vardı:

Onların kulluklarını saptıran, ihtiraslarını körükleyen nefsleri olduğunu yukardaki ayette sarahaten belirtmişti.

10. Mekânları dünya ile çevresiydi:

Cinleri başka âlemlerde düşünmek yanlıştır.
Onlar bu dünyanın mahlûklarıydılar...
Dünya ile göklerinde yurtlanmışlardı...
Yine yukarıdaki âyetin son cümlesinde bu açıklanmıştı.

11. Ömürleri sürekli değildi:

Cinler devamlı bir hayata nail olmamışlardı.
Ne kadar yaşayacakları bilinmezdi ama, ölmeye mahkûmdular... Her doğanın, doğurtulanın öleceği gibi, onlar da ecelleri geldikçe ölüyorlardı.

ALLAH DİYECEK: «İNSAN VE CİNDEN SİZDEN EVVEL GEÇMİŞ ÜMMETLER ARASINDA SİZ DE GİRİN BU ATEŞİN İÇİNE »

(Araf: 38 meali)

...ANDOLSUN Kİ BEN CEHENNEMİ

BÜTÜN İNSAN VE CİNDEN (Müstahak olanlarla) DOLDURACAĞIM».

(Hûd: 119 meali)

12. Ahirette mükâfat ve ceza göreceklerdi:

«GERÇEK, KİMİMİZ MÜSLÜMANLAR KİMİMİZ İSE ZULMEDENLERDİR. MÜSLÜMAN OLAN KİŞİLER (Cinler) İŞTE ONLAR DOĞRU YOLU ARAMIŞLARDIR.» «ZULMEDENLERE GELİNCE ONLAR DA CEHENNEM'E ODUN OLDULAR».

(Cin: 14, 15 meali)

BİZ ONLARA BİR TAKIM YANAŞMALARI SEBEP YAPTIK DA ÖNLERİNDE NE VAR, ARDLARINDA NE VARSA ONLAR BUNLARI SÜSLÜ GÖSTERDİLER. CİNDEN, İNSANDAN KENDİLERİNDEN EVVEL GEÇMİŞ (Ve helâk olmuş) ÜMMETLER İÇİNDE (işte) BUNLARA KARŞI DA O SÖZ HAK OLMUŞTUR. ÇÜNKÜ ONLAR (ın hepsi) HÜSRANA DÜŞENLERDİ.

(Fussilet: 25 Meali)

Bu iki âyetin dikkatle incelenmesinden şu gerçekler meydana çıkıyor:

Cinler ümmetler halinde geçip gidiyorlar... Yani ölüyorlardı.

Müslümanlar cennete alınıyordu.
Cinlerde mahşeri bekleme yoktu...

(CENNEM'E ODUN OLDULAR) emri bunun delilidir.

Amelleri teraziye vurulmuş mükâfat, yahut cezalarını bulmuşlardır...

Onlardan suçlular şimdi cehennemde odun halinde beklemektedirler...

Niçin?...

İnsanların günü gelince cehenneme gireceklerine ateş olmak için...

Cinler esasen ateştiler...

Ölümleri sönmeleridir.

Hazreti Allah (C.C.) o kadar adildir ki, cehennemlerinde azab vereceği insanları yine ateşten yarattığı, kulluk beklerken, sapıtan cinleri tutuşturarak yakacaktır... Böylece insan ve cinden günahkâr olanlar birbirlerini cezalandıracaklardı. Diğer masum yaratıklar, elif kümeleri, bu işe âlet edilmeyeceklerdi.

13. İsimleri vardı:

Cinler çocuklarına isim takarlardı.

O halde hapsinin adları vardı...

Çünkü **(İblis)** de cin taifesindendi... Ona **(İblis)** dendiğine göre, demek ki diğer cinlerin de ismleri olması lâzım gelirdi.

14. Beslenmelerini ateşten yaparlardı:

Cinlerin yiyip içtikleri gıdaları, kendileri ateşten

yaratıldığına göre, elbette ateş, ışık, ve sıcaklık olacaktı.

(Cinlere has olan bütün bu bilgiler müsbet kur'an âyetlerinden çıkarılanlardır... ki, hepsine her Müslümanın ve akıl sahibinin inanması gerekir. Diğer bazı vasıflar daha rivayet edile gelmiştir... Onlar yeri düştükçe incelenecektir... Karara varılacaktır.)

x x

Huzurunda, yarattığı kâinatların bile bir atom çekirdeği kadar küçük kaldığı idrak dışı Hazreti Allah (C.C.)...

Nurdan halk ettiği melekleri!...

Yine nur üstüne nur olan rahmetinden Kalem aracılığıyla âyet âyet varlığını tecelli ettirdiği gökler... Henüz ateş ateş, dönen, semâ eden, vecd içinde kulluklarını yapan güneşler, yıldızlar.

Onların durmadan parçalanmaları, bölünmeleri, kaymaları sürü sürü samanyolları, kuyruklu yıldızlar şeklinde gezinmeleri!

Mihveri etrafında dönen, güneşten kopmuş, bir dünya ve Dünyadan kopmuş kıpkızıl bir ay.

İlâhi aşkla zikirdeki bütün bu varlıkların semâlarından meydana gelen rüzgârlar... Soğuyan hava... Yağmurlar!...

Ateş parçası olan dünyayı ve ayı bu esintilerin, yağmurların, soğukların, dıştan söndürmeye başlaması!..

Bu arada ataları Cânn başlangıcıyla cinlerin kulluk için yaratılmaları..

Pek muhteşem, göz alıcı bir manzara!...

Dünya ateşinden, dumansız çok zehirleyici ateşinden, var edilen cinler, hızla ürediler.

Yeryüzünü ve göklerini yurt edindiler.

Hazreti Allah (C.C.) ın kendilerine bahşettiği kudret, kuvvet ve ilimle hayatlarını sürdürdüler.

Fakat ne acı ve ne yazık ki, kendilerinden beklenen kulluğu gösteremediler.

Kâinatların hepsine değil, tek bir yaratığa eğilip o engin akıl ve zekâlarıyla düşünseler, Hazreti Allah (C.C.) ın varlığını bulacaklar, birliğini tastik edeceklerdi. Yapmadılar.

Nefslerine uydular...

Henüz bir ateş parçası olan dünya onlara pek cazip göründü... Nimetlerine üşüştüler...

Ölmeyeceklerini, hep yaşayacaklarını sandılar.

Onları ilk önce, ataları Cânn uyardı.

Dinlemediler... Horladılar.

Yüzyıllar yüzyılları, bin yıllar, bin yılları kovaladı.

Ölenler öldü yerlerini doğanlar aldı.

Yeryüzünü kapladılar...

Henüz ne kara vardı ne deniz...

Ne buz peydahlanmıştı, ne çöl...

Ateşten ülkeleri mekân edinip yerleştiler.

Nefisleri şahlanmıştı...

Doymak, kanmak bilmiyorlardı...

Hazreti Allah (C.C.) onlara peygamber üstüne peygamber gönderiyordu, vazifelendiriyordu içlerinden... Emir ve yasaklarını bildiriyordu.

Lâkin göğüsleri öyle sıkışmıştı ki bir türlü açılmıyordu.

Peygamberleri kovalıyor, eğleniyorlardı.

Göklerin derinliklerine kadar yükselip melekleri bile dinledikleri oluyor, fakat onlara da önem vermiyorlardı.

Zalim, sefih bir hayat tuturmuşlardı.

Birbirlerinin yurdunda, malında, ailelerinde gözleri vardı.

İçlerinden kurnazlar, diğerlerini hükümleri altına almış, diledikleri gibi çalıştırıyorlardı.

Aralarında savaşlar oluyordu.

Allah'ı ululayacaklarına başlarına geçen zalime kulluk ediyor, onu yaratan sanıyor, uğruna çocuklarını kurban ediyorlardı.

Dünya yüzünün milyon yıllar geçtikçe sönmesi, kararması onlara bir fikir vermiyordu.

Hele zaman zaman yeryüzünün günlerce sarsılması, çöküntüler... Ateş yerine kararmış dağların yükselmesi, çukurlara yağan suların dolması, bunların kaynayıp kaynayıp tekrar buhar olmaları dikkatlerini çekmiyordu.

Milyon yıllardan milyon yıllara atlandıkça, yeni doğan cinler, yeryüzünü gördükleri gibi kabul ediyorlardı... Büyüklerinden dinledikleri ateşten dünya bir masal gibi geliyordu onlara.

Aralarında vazifelendirilen peygamberlere hep aynı hakaretleri reva görüyorlardı.

İlerde Hazreti Allah (C.C.), yaratacağı insanların da peygamberlere hakaret ettiklerini gördükçe, onlara sitem edecekti şüphesiz... Bu sitemde o za-

man içinde de yaşayacak olan cinlerin payı olacaktı... Çünkü vazifelendirilecek peygamberlere aynı muameleyi reva göreceklerdi... Kulluk için yaratıldıklarından, buna lâyık olacaklardı.

EY KULLARIN ÜZERİNE (Çöken büyük) HASRET VE (Nedamet! hazır ol! Çünkü) ONLAR KENDİLERİNE HER HANGİ BİR PEYGAMBER (ve elçi) GELMEYE DURSUN, İLLA ONUNLA İSTİHZA EDERLERDİ.

(Yasin: 30 meali)

İçlerinde peygamberlerini dinleyenler, iman edenler çıkıyordu... Lâkin pek azdılar... Üzülüp konuşuyorlardı aralarında:

«HAKİKAT BİZ, KİMİMİZ SALÂHA ERMİŞ (iyi kişi) LERİZ, KİMİMİZ İSE BUNLARDAN AŞAĞIDIR. ÇEŞİT ÇEŞİT YOLLARA SAHİP OLMUŞUZ-

(Cin: 11 meali)

Neydi bu çeşitli yollar?...

Elbette sapıklığa giden yollardı hepsi.

Doğmamış, doğurtulmamış, tek bir Allahın varlığına inanmıyorlardı... İlerde ölenlerin odun olup cehennmede bekletilerek, vakti gelince, diriltilerek, yakılacaklarına ve devamlı yanış içinde azap çekeceklerine sadece gülüyorlardı.

«HAKİKAT ONLAR DA, SİZİN ZANNETTİĞİNİZ GİBİ ALLAHIN HİÇBİR KİMSEYİ DİRİLTMEYECEĞİNİ SANMIŞLARDIR.»

(Cin: 7 meali)

Dünyanın gittikçe yüzünün söndüğünü görünce, içlerindeki zalimlere tapmakla beraber, bir kısmı da, göklerdeki, hâlâ ışıl ışıl yanan, başta güneş ile ay olmak üzere yıldızlara secde ediyorlardı.

Fakat peygamberleri gerçeği anlatıyorlardı:

GECE, GÜNDÜZ, GÜNEŞ AY (hep) ONUN (Allahın) ÂYETLERİNDENDİR. SİZ NE GÜNEŞE, NE AYA SECDE ETMEYİN, BUNLARI YARATAN ALLAHA SECDE EDİN, EĞER ONA KULLUK EDECEKSENİZ.

(Fussilet: 37 meali)

O çağlarda gece gündüz var mıydı?..

Evet, vardı.

Her ne kadar dünya gittikçe sönen, soğuyan bir yıldız idi ise de, güneşten ışık aldığı zamanlar gökyüzü aydınlanıyor, ay ve yıldızlar kayboluyorlardı... Güneş batınca fezayı karanlık kaplıyor ve yıldızlar parıldıyorlardı.

Cinler, Hazreti Allah (C.C.) ın kendilerine bahşettiği üstün zekâ, akıl ve diğer hasletler dolayısıyla, şımarmışlardı.

CİNLER ALEMİ

(Bir nefescik zaman içinde, yeryüzünü dolaşabiliyor, diledikleri her şekle geribiliyor, akıllarına eseni derhal yapabiliyorlardı ama, gelecekten (Gaybdan) habersizdiler.)

Bunu bilmek istiyorlardı.

İçlerinden iyice azıtanlar, büyücü, sihirbaz, kâhin olmuş sözde gaybdan haber veriyor, ve baş vuranları türlü hilelerle inandırıyorlardı.

Çeşitli usullerle, hangi günün kendileri için hayırlı olacağını söylüyorlardı... Halbuki Hazreti Allah (C.C.) hiçbir günü kulları için hayırsız yaratmamıştı... Uğursuz olamazdı.. Değil gün, saat bile...

Peygamberleri gaybı bilmenin ancak Hazreti Allah'a ait olduğu veya dilediğine buyuracağını anlatıyorlardı... Dinleyen çıkmıyordu:

(O bütün) GAYBI BİLENDİR... ÖYLE Kİ GAYBINI KİMSEYE MUTTALİ ET MEZ O. MEĞER Kİ BEĞENİP SEÇTİĞİ BİR PEYGAMBER OLA. ÇÜNKÜ O PEYGAMBERİN ÖNÜNDEN, ARDINDAN GÖZETİCİLER DİZER.

(Cin: 26, 27 meali)

x x

Yine milyon yıllar milyon yıllar kovalamıştı.
Dünya sönmesine devam ediyordu...
Fakat ay daha önce kararmıştı...
Artık gündüzleri eskisi gibi ışıldamıyordu.

Güneş ise aynı ışık kaynağı halindeydi.

Peygamberler, ki her cin ümmetine ayrı ayrı gönderiliyordu, cinleri uyarıyorlardı:

«Ay'ı karartan Hazreti Allah'dır...»

Cevap veriyorlardı:

«Ama geceleri parlıyor...»

Peygamberler anlatıyorlardı:

«Hazreti Allah (C.C.), nasıl ki yıldızları parçalayıp, ayırıp atmışsa, onları bir ateş kaynağı yapmışsa, dünya gibi, dilediğini söndürmeğe kadirdir... İşte dünya sönüyor... Ay ondan evvel söndü... Ay artık bir ışık kaynağı değildir... Güneş kaynaktır... Sanki kandildir... Ay ise ondan ışıklanan bir nur benzeridir. O kadar...»

GÜNEŞİ ZİYA (h) AYI NUR YAPAN, YILLARIN SAYISINI VE HESABINI BİLMENİZ İÇİN ONA MENZİLLER TAYİN EDEN O'DUR. ALLAH BUNLARI BOŞ YERE DEĞİL SABİT BİR GERÇEK OLARAK YARATMIŞTIR. O, BİLECEK BİR KAVM İÇİN ÂYETLERİNİ BİRER BİRER AÇIKLAR.

(Yunus: 5 meali)

GÖKTE BURÇLAR YARATAN, ONLARIN İÇİNDE BİR ÇERAĞ (Güneş) VE NURLU BİR AY BARINDIRAN (Allah) IN ŞANI NE YÜCEDİR!...

(Furkan: 61 meali)

«ONLARIN İÇİNDE AY'I BİR NUR YAPMIŞ, GÜNEŞİ DE BİR KANDİL (Olarak) ASMIŞTIR.

Nuh: 16 meali)

(Cinlerin içinde çeşitli ahlâkta, inançta olanlar vardı.

Süflisi, kötüsü, sapığı yanında hayırlısı, şereflisi de bulunuyordu.

O zamana kadar, cinler diledikleri an göğün bazı kısımlarında gezinir, otururlar ve yine yeryüzüne dönerlerdi.

Cinlerden, imanda bulunan şerefli ve hayırlılardan bir grup yine böyle göğe çıktıklarında, ay'a kadar gitmeyi dilediler. Bu, şimdiye kadar yapmadıkları bir şeydi. Elbette Allahın bir ilhamıydı.

Gittiler...

Yolları boyunca önlenmediler ve yorulmadılar.

Ay'a ulaştıklarında, gerçeği görünce Hazreti Allah (C.C.) ı bir kere daha ululadılar...

Nasıl ululamasınlardı ki, ay gerçekten sönmüştü.

Hiç bir hayat yoktu...

Işığını, nurunu, güneşten alıyordu.)

Peygamberlerinin sözleri tamamen doğru çıkmıştı.

Sevinçle tekrar yeryüzüne döndüler.

Ne acı ki, insan yaratıldıktan sonra, o da, ay üzerinde duracak, hattâ onu ilâh tanıyacaktı...

Binlerce yıl âlimler, orada hayat olup olmadığını düşünecek, tartışacaklardı...

Nihayet gideceklerdi ona cinler gibi.

Aynı gerçekle karşılaşıp, Kur'anı tastik edici bir delil, âyet daha bulacaklardı.

Fakat, evet fakat, asla Kur'an'a eğilmiyeceklerdi yeni gerçekler için...

Ay'a varan ve dönen cinler, gördüklerini anlattılar.

Şerefli ve hayırlılar inandılar.

Alçaklar, sapıtanlar inanmadılar...

Lâkin içlerinde bir heves uyandı...

Mademki göklerin muayyen bir yerine kadar çıkabiliyor, oturuyorlardı, devam ederlerdi ve ay'a varırlardı...

(Onları kâhinler de kışkırttılar:

«Gidin , olur ki gaybın açılmasına memur meleklerle karşılaşırsınız, bize haber edersiniz...» dediler gizlice.

Fakat, bu kötü niyetli cinler umduklarına eremediler.

Değil ay'a ulaşmak, eski yerlerine kadar bile varamadılar... Önlerini Hazreti Allah (C.C.) ın memur ettiği kuvvetler kestiler.

Göklerden kovuldular...

Artık eski mertebelerine kadar çıkamıyorlardı.)

(Cin devamla): «BİZ CİDDİ BİR SURETTE GÖĞE ERİŞMEK İSTEDİK. ONU SERT BEKÇİLERLE VE YAKICI ŞIHAPLARLA DOLDURULMUŞ BULDUK» «HALBUKİ HAKİKATEN

BİZ (bundan evvel haber) DİNLEMEK İÇİN ONLARIN BAZI KISIMLARINDA OTURACAK YERLER (bulup) OTURUYORDUK. FAKAT ŞİMDİ KİM DİNLEYECEK OLSA KENDİSİNİ GÖZETİP DURAN BİR ŞİHAP (Karşısında) BULUNUYOR.»

(Cin: 8, 9 meali)

Şehaplar, ateşten göktaşlarıydı ki onları hedefliyorlardı.

Sert bekçiler ise meleklerdi.

Hayırlı, şerefli, inançlı cinler, sapıtanların başlarına gelenden memnun olmuşlardı...

Onları vahdaniyete almak için konuşup durdular.

Lâf dinletemediler...

Nihayet şöyle konuştular:

«ŞU HAKİKATİ DE ŞÜPHESİZ ANLADIK Kİ: Yerde Allahı asla âciz bırakmayız. (Göğe) KAÇMAKLA DA ASLA ÂCİZ KILMAYIZ.»

(Cin: 13 meali)

x x

Yine cinlerin tutumunda hiç bir değişiklik olmadan zaman ilerledi...

Artık dünyanın yüzü soğumuştu.

Büyük değişiklik yeryüzünde tam şeklini almıştı.

Dağlar, tepeler, peydahlanmış, çukurlar denizlerle, göllerle dolmuştu... Nehirler akıyordu.

Ancak dağ zirvelerinden ateş fışkırmaktaydı.

Deliklerden, dünya içindeki ateş dışarıya püskürüyordu.

Ateşi pek seven cinler buralara koşuşuyor, ya orada günlerini geçiriyor, yahut ateşleri alıp getiriyorlardı ve neşeleniyorlardı sönene kadar.

Kendileri ateşten yaratıldıkları için elbette en çok ateşi seveceklerdi...

Zaman geldi, taptıkları zalimler, güneş, ay ve diğer yıldızlar yetmezmiş gibi, ateşe kulluğa koyuldular.

Soğuyan ve sönen yeryüzünün ufalan kayalarını, toprağı, horladılar... Üzerinden geçip gittikçe hırsla eziyor, hakaret ediyorlardı...

Halbuki o topraktan zamanla her tarafı saran binlerce çeşit yeşillikte bitkiler yükseldi... Çiçekler açtı... Meyvalar gelişti.

Eskiden dünya bir ateşken güzeldi şüphesiz... Lâkin şimdi, bıkmaya doyulmayan renkleriyle, gölgeleriyle, bam başka bir güzelliğe bürünmüştü...

Deniz, göl ve nehir kıyılarına kadar bitkisiz bir karış toprak yoktu...

Gökten rahmet boşandıkça boylanıyorlardı hızla...

Böylece geçilmez ormanlar meydana geliyordu.

Cinler şaşırmışlardı.

Bu renkler ve göller âlemi onları sarmamıştı..

Ateş tek sevgilileri, aşklarıydı.

Bu yüzden yine yanardağlara koşuyor, içine giriyor, dünyanın derinliklerinde uzun uzun kalıyorlardı.

Halbuki dünyadaki bu renk güzelliğinin sebebini bilseydiler, imana gelmeleri ne kadar kolaylaşacaktı.

SİZİN İÇİN YERDE ÇEŞİTLİ RENKLERDE YARATTIĞI NELER VARSA (Onları da size musahhar kılmıştır). BUNLARIN HER BİRİNDE ÖĞÜT ALACAK, (iyi düşünecek) BİR ZÜMRE İÇİN ELBETTE BİRER AYET VARDIR.

(Nahl: 13 meali)

ONLAR ALLAHIN YARATTIĞI HER HANGİ BİR ŞEYE (dikkatle) BAKMADILAR MI Kİ ONLARIN GÖLGELERİ BİLE ZELİL ZELİL ALLAHA SECDEKÂR OLARAK DURMADAN SAĞA SOLA DÖNÜYOR. GÖKLERDE OLAN YERDE OLAN CANLILAR VE MELEKLER, KENDİLERİNE HİÇ BİR YÜKSÜNME GEÇMEYEREK, ALLAHA SECDE EDER (ler).

(Nahl: 48 meali)

Nihayet gün geldi, cinler denizlerde, göllerde, ne-

hirlerde, bir takım canlılar gördüler.

Yüzyıllar ilerledikçe bu canlılardan bazıları karaya çıktılar... Büyüdüler... Tepeler iriliğinden taş küçüklüğüne kadar, çeşitli hayvanlar üredi...

Kimisi havalandı...

Cinler bilhassa havalananlara hasetle baktılar.

Vaktiyle kendileri de, kovulmadan önce, göklerde böyle gezinirlerdi... Tek farkları görünmeyişleriydi...

Şimdi ise ancak yeryüzü üstünde bu hakka sahiptiler.

Hiç bir ihtiyaçları yokken, bu hayvanları avlayıp öldürüyorlardı...

Kadın olsun, erkek olsun kâhin, sihirbaz ve büyücülerine takdim ediyorlardı.

Bu kâhin, büyücü ve sihirbazlar, mağaralarda mekân kurmuşlar, yanardağlardan getirttikleri ateşler önünde cinleri aldatıyorlardı...

Mağaralarda, kaya üzerine avlarının ve kendilerinin resimlerini çiziyorlar, sözde hüner gösteriyorlardı.

Bunlar ceryan ederken, milyonlarca yıl aralıklarla üç dört defa, dünya sallandı... Yeryüzü biçim değiştirdi.

Dağlar battı, yok oldu...

Denizler altından karalar çıktı.

Kutuplar buz kesildi...

O büyük hayvanlar silindiler...

Yerlerini küçüklere bıraktılar ...

Cinler, yine su başlarına koşuyor, büyük hayvanların görünmesini bekleşiyorlardı.

Allah bütün canlıları sudan yaratmıştı ama, artık sulardan karalara çıkan ve mekân değiştirenleri yoktu.

GÖKLERLE YER BİTİŞİK İKEN BİZ ONLARI BİRBİRLERİNDEN YARIP AYIRDIĞIMIZI, HER DİRİ ŞEYİ DE SUDAN YARATTIĞIMIZI O KÜFR (ve inkâr) EDENLER GÖRMEDİ (ler) Mİ... HÂLÂ İNANMAYACAKLAR MI ONLAR?

(Enbiya: 30 meali)

Ne acı ki inanmayacaktı cinler...
Yalnız onlar mı?...
Yaratılacak olan insanlar da...
Olanları cinler çabuk unuttular...

Yine sapıklık âlemlerine, nefslerinin emirlerine uydular... Hem de daha büyük bir iştahla...

Yeni peygamberler onları ikaz ediyorlardı:

«Yeryüzündeki değişiklikten hiçbir şey anlamadınız mı?

«Bizi ilgilendirmez... Havalanıyor ve kurtuluyoruz.»

«Fakat unutmayın ve hatırlayın ki, o tepeler iriliğindeki hayvanları yere gömen, ormanları, dağları göçüren, bir varmış bir yokmuş yapan, yerlerine ummanlar koyan Allah, bir hazırlıktadır...»

Soruyorlardı:

«Ne gibi?...»

«Hazreti Allah (C.C.) en şerefli canlıyı yaratacaktır. Zamanı pek yaklaştı...»

«Ateşten mi?...»

«Hayır topraktan...»

Gülüşüyorlardı cinler, ayaklarıyla toprağı tepe tepe.

Toprağa, o bereket kaynağına, hakarette yarışıyorlardı.

Bazıları peygamberiyle alay ediyorlardı:

«Siz kâhin, sihirbaz ve büyücülere kızıyor, ret ediyorsunuz, yıldıza bakanları horluyorsunuz ama, kendiniz, gayptan haber vermeye kalkışıyorsunuz..»

Peygamberler onları susturuyorlardı:

«Gayb ancak Hazreti Allah'a açıktır ama, dilerse seçtiği peygambere açıklıyacağını önceleri hem biz ve hem gelip geçen peygamberler söylemişlerdi.»

Devam ediyorlardı peygamberler:

«Hazreti Allah (C.C.) ın yaratacağı en şerefli canlının emrine, imanına, ilmine, bütün kâinattaki varlıklar verilecektir.»

«Biz de mi?...»

«Evet...»

Cinler yine gülüyorlarlardı...

Söyleniyorlardı:

«Biz ateşten yaratıldık... Nasıl olur da topraktan, o hakir yerden, yaratılacak canlıya uyarız?..»

«Beden, şereflenmek için esas değildir... Ruh ve verilecek kudretler esastır... Siz esasen Allah'a iman etmiyorsunuz... Melekler Nur'dan yaratılmışlardır. Nur ateşten şereflidir... Buna inanmadınız...»

«Elbette inanmayız...»

«Elinize bir fırsat geçti... Daha o şerefli mahlûk yaratılmadan, iman edin... Günahlarınız af olsun...»

Cinler: «Hayır hayır...» Diyerek peygamberlerini kovaladılar.

Peygamberler her fırsatta dileklerini tekrarladılar.

Hiç bir faydası olmadı...

Nihayet şu gerçeği söylemek zorunda kaldılar:

EĞER DİLERSE SİZİ GİDERİR, YEPYENİ BİR HALK GETİRİR.

(Fatır: 16 meali)

HER ÜMMETİN BİR ECELİ VARDIR. BİNAANALEYH O MÜDDETLER/ GELİNCE BİR SAAT NE GERİ BIRAKILABİLİR, NE ÖNE ALINABİLİR.

(Araf: 34 meali)

Cinler sordular:

«Yani Allahınız bizi toptan öldürecek mi?...»

«Bilmiyoruz... Şu bir gerçektir ki, size verilen kulluk görevini yapmadınız... Halbuki bu maksatla yaratılmıştınız... Dünya, bir zaman ateşti... Hazreti Allah (C.C.) dileseydi, güneş gibi, onu yine öyle tutardı ve sizi sevindirirdi... Tutumuznuz açığa çıkınca, cezalandınız... Dünyayı değiştirdi... Şimdi onun yaratcağı şerefli mahlûka yaşama imkânı verecek bir hale koydu...»

Cinler iddia ettiler:

«Böyle bir şey olamaz...»

«Neden?... Baksanıza nice canlılar helâk olup, başkaları yaratıldı...»

«O dediğiniz şerefli mahlûk yaratılsa da ne çıkar...»

«Niçin?...»

«Allah'a kulluk etmeyecektir...»

«Kendisi bilir... O zaman Hazreti Allah (C.C.) bu şerefli mahlûkunu da giderir, yerine başkasını yaratır...»

«Görelim bakalım...»

«Demek en büyük fırsatı kaçırıyor, iman etmiyorsunuz?...»

«Biz kimlere tapacağımızı biliyoruz...»

x x

Yüz yıllar ilerledi...

Kutuplar soğudukça, güneşin tesiriyle, dünyanın orta kısımları ısındı... Tepeler çabuk parçalandılar... Çöller peydahlandı.

Ateşten yaratılmış, sıcağı seven cinler, dünyanın başka yerlerinden buralara hücum ettiler.

Artık eskisi gibi dağlar ateş saçmıyordu esasen.

Çöllere sığamadılar...

Aralarında savaşlar başladı.

Sonu gelmiyordu bu savaşların...

Beş on değil yüzlerce sene sürmüştü... Hâlâ da sürüyordu.

Cinler kıyasıya birbirlerini öldürüyorlardı.

Onların yerini yeni doğanlar alıyordu.

Fakat bir sonuç vermiyordu bu sürüp giden dövüşler.

Peygamberler, mümin cinler, pek üzgündüler.

Uğraşıyor, aracılık yapıyorlardı ama, fayda etmiyordu.

Hazreti Allah (C.C.), peygamberlere, cinleri imha için dilerlerse emir vereceğini ulaştırıyordu.

Peygamberler, ümmetlerinden ümit kesmiyorlardı.

Onların yok edilmelerini istemek, vazifelerini yapamdıklarının delili olacaktı.

Ne yüzle çıkacaklardı Hazreti Allah (C.C.)ın huzuruna!...

Cinlerin imhası, onlar için kıyametti...

Esasen, kıyamet ancak Hazreti Allah (C.C.) ın emredeceği zaman mukadderdi...

Peygamberler ürperiyorlardı, bütün kovulup, işkence edilmelerine rağmen, savaşan, gözleri kanlanmış cinlere anlatıyorlardı kıyamette olacakları...

Bilhassa, bazılarının tapa geldikleri ayla güneşin birleşeceği, yerle göğün kaynaşacağı üzerinde duruyorlardı.

Hazreti Allah (C.C.), onları yaratılışta nasıl bir birlerinden ayırmışsa, elbette birleşmesi yine bir «Ol...» emrine bakardı.

Kalem harekete geçer, elifler hedeflerini bulurlardı.

SORAR: «KIYAMET GÜNÜ NE ZAMAN? » GÖZLER KAMAŞINCA,

GÜNEŞLE AY BİRLEŞİNCE...

(Kıyamet: 68 meali)

O GÜN GÖK ERİMİŞ MADENE BENZER. DAĞLAR ELVAN YÜN GİBİ ATILIR.

(Meariç: 8/9 meali)

O GÜN BİZ GÖKLERİ TOMARLAYACAĞIZ, KİTAP TOMARLARI GİBİ, BİZ İLK YARATILIŞA BAŞLADIĞIMIZ GİBİ ONU GERİ DÖNDÜRECEĞİZ. BU BİZİM BAĞLI VADİMİZDİR

(Hacc: 104 meali)

O GÜN Kİ BU DÜNYA VE GÖKLER, BAŞKA BİR DÜNYA OLUP DEĞİŞECEK, BİR VE ÜSTÜN OLAN ALLAHIN HUZURUNDA TOPLANACAKLAR.

(Hicr: 48 meali)

III

İBLİS

(Günümüzden **sekiz bin yıl** kadar önceydi.

Cinler **iki bin** yılı aşkın bir zamandan beri birbirleriyle savaşıp duruyorlardı.)

Hâlâ cinler âlemindeki ümmetlerin peygamberleri, vazifeliler, ne bu savaşı durdurabilmişler, ne de Allahın yolladığı haberlere uyarak imhalarını istemişlerdi.

Hep o ümit ve vaziflerini yapamama utancı sarmıştı yüreklerini...

Sabrediyor ve bekleşiyorlardı.

Bir gün cinlerden bir ailenin oğulları oldu.

Anne baba pek sevindiler...

Çünkü doğan oğulları, şimdiye kadar gördüklerine benzemiyordu... Hangi canlının şekline girse onun en güzeli, göz kamaştıranı, sevimlisi, oluyordu...

Daha küçüklüğünde akıl, zekâ hususunda da gelmiş geçmişlerden çok ileri olduğu anlaşılmıştı...

Hâlâ savaş içinde bulunan cinler, bu oğlanı görmeye koşuyorlardı...

Hayretler içinde kalıyorlardı.

Annesiyle babası ona **(İBLİS)** adını takmışlardı.

İblis, elbette yine bir cindi ve ateşten yaratılmıştı.

Çünkü anne babası da öyleydiler.

HANİ BİZ MELEKLERE: «ÂDEM İÇİN SECDE EDİN» DEMİŞTİK DE ETMİŞLERDİ. O İSE, CİNDEN OLDUĞU İÇİN, RABBİNİN EMRİNDEN ÇIKMIŞTI...

(Kehf: 50 meali)

İblis daha çocukken yalnız cinlerin değil, meleklerin de sevgilisi oldu.

Melekler ondan öylesine anlatılamaz bir huzur aldılar ki, Allahın izniyle, sık sık uğrayıp terbiyesiyle ilgilendiler.

İblis, yaşı bir az büyüyünce, meleklere derhal inanıp Allah'ın varlığına ve birliğine, cinlere yollanan peygamberlere iman etti.

Âdeta melekleşti.

Melek haslet bir hal alması onu büsbütün güzelleştirdi.

Esasen Allah'a teslim olmuş, yürekten kulluk yapan her kimse, kendi çapında bir melek olmamış mıdır?...

İblis büyüdü...

Hemcinsleri cinlerin bir kaç bin seneden beri sürdüre geldikleri savaşları durdurmaya çok çalıştı. Muvaffak olamadı.

Üzülüyordu...

Çinler, her meselelerini ona getirirlerdi.

İblis de adaletle çözerdi...

Bu yüzden, cinlerin sanki bir adalet dağıtıcısıydı.

İblis adı unutulmuş, ona cinler **(Hakem)** diyorlardı.

Melekler dayanamadılar, Hazreti Allah (C.C.) a yalvardılar... Hazreti Allah (C.C.), İblis'i yukarıya aldı...

Cennetlerde gezdirdi...

Hattâ cennetlerin muhafızlığını, hazinedarlığını ona verdi. Cennetlerdeki lâkabı **(Azazil)** di...

Göklerde de gezinirdi..

Oradaki lakabı (**Haris**) oldu.

İblis, Allah'a engin kulluğunun karşılığını, cinler cezalandırıldıkları halde, böyle gördü.

Melekler hürmet ediyorlardı.

Dilediği zaman yeryüzünde, dilediği zaman göklerde, dilediği zaman cennetlerde kalıyordu.

Fakat içi huzursuzdu.

Hemcinsi olan ateşten yaratılmış cinlerin savaşları durmasa, bu huzursuzluğu asla geçmeyecekti...

İblis, bin yıla yakın bir zaman, cinleri yatıştırmak için çalıştı...

Lâkin elinde iman etmiş bir avuç mümin cinle bir şey yapamadı...

Cinlerin küfrü bilhassa canını sıkıyordu.

Nihayet bu can sıkıntısı bir gazap haline geldi.

Cinlerin cezalanmadan, yola glemeyeceklerini anlamıştı.

Peygamberlerin istemediklerini o, Hazreti Allah (C.C.) dan istedi...

Hazreti Allah (C.C.), İblis'i kırmadı.

Meleklerden ordular verdi emrine.

İblis, bu oıdularla, savaşan cinlerin üzerine yürüdü.

Pek çoğunu öldürdü.

Kurtulabilenler, adalara, çöllerin tenha yerlerine, sığındılar... Pek pişmandılar, lâkin iş işten geçmişti.

Cinler pişman olmuşlardı ama, hiç akla gelmeyen, ümit deilmeyen, bir arzu İblis'in göğsünü doldurup, sıkmıştı... Karartmıştı.

Artık İblis, eski o güzel, sevimli, kulların melek haslet olanı değildi.

Hiç kimseye açılmamıştı fakat, kendisinde ululuk vehmetmişti...

Cennetleri gördüğü, meleklerle düşüp kalktığı, hürmete eriştiği halde, birden bire Allahın Rahmaniyet vasfını inkâr etmişti için için.

Kazandığı savaşın tesiri altında büyüklüğüne aldanmıştı.

Nefsini bir türlü yenmiyor ve adalara, çölllerin derinliklerine dağılan cinlere ilâh olmak istiyordu"

Nerdeyse, onları toplayacak, kendisine tapmalarını, ateşi, yıldızları, güneşi, ayı ve benzerlerini, zalimleri bırakmalarını, yalnız kendisini tanımalarını isteyecekti.

Bundan, İblis'in ululanmamasından, melekler bile haberli değildiler.

Yalnız Hazreti Allah (C.C.) şüphesiz biliyordu.

Çünkü O, yaratandı... Gizlisi yoktu, olamazdı.

Hazreti Allah (C.C.) İblis'in sapıtmasını ilân etmesine fırsat bırakmadı...

İnsanın atası (**Âdem**) i yaratma kararını çabuklaştırdı.

Emir verdi...

Âdem (A.S.) topraktan yaratıldı...

Huzurunda can verildi Âdem'e...

Hazreti Allah (C.C.), yarattıklarını en şereflisi olarak buyurduğu insanların atası Âdem'e meleklerin hürmet secdesi yapmalarını, Âdem'in şahsında kendisini ulumalarını diledi.

O zamana kadar, İblis, hazırlıkları izliyordu...

Yeryüzünün her tarafından balçık alınışını, buna Allahın huzurunda şekil verilişini, kuruması için

bekletilişini, merakla ve kızgınlıkla seyrediyordu.

Hâlâ insanın yaratılacağı inancında değildi...

Önünde duran henüz ruh üfürülmemiş insan'ın atası olacak toprak yığınının ağzından giriyor, bedeninde dolaşıyor, altından çıkıyor, eğleniyordu...

İblis ayrıca, Hazreti Âdem (A.S.) ın erkek olarak yaratıldığını da görerek kıskanmıştı.

Çünkü bir sır sahibiydi...

İblis bu sırrı asla fâş etmiyordu...

Melekler bile bilmiyorlardı.

Bu sırdan şüphesiz ancak Hazreti Allah (C.C.) ın haberi vardı... Esasen o buyurmuştu.

İblis'de erkeklik dişilik yoktu.

Bu yüzden, anne ve babası ölümlerine kadar gizli tutmuşlardı bunu.

İblis erkek bir çehreye ve bedene sahip olduğundan, diğer cinler, yüz yıllar boyunca, İblis'in evlenmemesine şaşıyorlardı.

Yakınları, nice nice güzel kızlarını teklif etmişlerdi.

Fakat İblis bu tekliflere kulak vermemek mecburiyetinde kalmıştı.

Âdem'i kıskanması bir az da bu eksikliğinden ileri geliyordu.

Nihayet, Hazreti Allah (C.C.), vakit tamam olunca, ruh üfürülmeden önce, bütün melekleri topladı...

Hazreti Âdem (A.S.)ı ululamalarını istedi.

Melekler derhal, Âdem'e secdeyi kabul ettiler, bu suretle, onun şahsında gerçekte Hazreti Allah (C.C.)ı ululayacakdılar...

Halbuki meleklerde de erkeklik dişilik mevcut değildi.

İblis bunu hatırlasa, üzüleceği yerde, cin taifesinin yaratıldığı ateşten olduğu halde, melek mertebesine yükseldiği için sevinirdi...

Lâkin bir kere gururlanmıştı...

Nefsini zabtedemiyordu...

Allah'a, onun Rahman sıfatına, âsi oldu, secdeyi kabul etmedi.

İlerde, Kur'an-ı kerim nazil olduğu zaman, Hazreti Allah (C.C.), bu olayı bir çok âyetlerle, kullarına buyuracak, böylelikle ibretlenmeleri sağlayacaktı...

İşte o âyetlerden bazıları:

HANİ MELEKLERE: «ÂDEME (yahut: Âdem için Allaha) SECDE EDİN DEMİŞTİK DE (Şeytanların reisi olan) İBLİSDEN BAŞKASI HEMEN SECDE ETMİŞLERDİ. O İSE DAYATMIŞ, KİBİRLENMEK İSTEMİŞTİ (Zaten) O KÂFİRLERDENDİ.

(Bakara: 34 meali)

Burada İblis'in kâfir oluşunun sebebi, sadece Hazreti Allahın henüz bildiği, ululanmasıydı.

ANDOLSUN Kİ, SİZİ (evvelâ) YARATTIK. SONRA SİZE SURET VERDİK SONRA DA MELEKLERE: «ÂDEM 'E (yahutta Âdem için Allaha) SECDE

EDİN?» DEDİK. MELEKLER HEMEN SECDE ETTİLER. FAKAT İBLİS DAYATTI. SECDE EDENLERDEN OLMADI.

(Araf: 11 meali)

Hazreti Allah (C.C.) ın İblis'i meleklerle birlikte bulundurması, ona vaktiyle melekler seviyesinde baktığının açık delilidir.

HANİ BİZ MELEKLERE: «ÂDEM İÇİN SECDE EDİN» DEMİŞTİK DE İBLİSTEN BAŞKASI HEMEN SECDE ETMİŞTİ? O İSE, CİNDEN OLDUĞU İÇİN, RABBİNİN EMRİNDEN DIŞARI ÇIKMIŞTI

(Kehf: 50 meali)

Bu âyette İblis'in cinlerden olduğu sarih olarak açıklanmıştır.

HANİ MELEKLERE: «ÂDEM İÇİN SECDE EDİN » DEMİŞDİK DE İBLİSTEN BAŞKALARI SECDE ETMİŞLERDİ? O İSE DAYATMIŞTI.

(Tâhâ: 116 meali)

(İBLİSTEN BAŞKALARI) Kimlerdir?..
Elbette yalnız melekler değildi.
Bütün yaratılanlardı...

O halde, huzurda bulunmadıkları halde, Kâinatlarda ne varsa cümlesi, İblis ve hâlâ sapık olan cinlerden bir gurup secde etmemişlerdi...

YALNIZ İBLİS KİBİRLENMİYE YELTENMİŞTİ. (zaten) O, (İLMİ İLAHİ DE) KÂFİRLERDENDİ.

(Saad: 74)

Hazreti Allah (C.C.), İblis'e sorup, secde etmeyişinin sebebini herkese duyurdu:

ANCAK İBLİS BU SECDE EDENLER DEN OLMAKTAN ÇEKİNEREK DAYATTI.

(Cenab-ı Hak) : «EY İBLİS, SEN NEYE SECDE EDENLERLE BERABER OLMADIN?» DEDİ.

«BEN, DEDİ, KURU BİR ÇAMURDAN, SURETLENMİŞ BİR BALÇIKTAN YARATTIĞIN BEŞER İÇİN SECDE EDEYİM DİYE VAR OLMADIM.»

(Hicr: 31,33 meali)

(Şunu da) HATIRLA Kİ BİZ MELEKLERE: «ADEM İÇİN SECDE EDİN DEMİŞTİK VE ONLAR DA SECDE ETMİŞLERDİ DE İBLİS ETMEMİŞ, «BEN BİR ÇAMUR OLARAK YARAT-

TIĞIN KİŞİYE SECDE EDER Mİ-YİM?» Demişti.

(İsra: 61 meali)

BUYURDU: «EY İBLİS, İKİ ELİMLE (yani bizzat) YARATTIĞIMA SECDE ETMENE SENİ HANGİ ŞEY MEN ETTİ? KİBİRLENMEK Mİ İSTEDİN?.. YOKSA YÜCELERDEN Mİ OLDUN?..»
(İblis) DEDİ: «BEN ONDAN HAYIRLIYIM, BENİ ATEŞTEN, ONU İSE ÇAMURDAN YARATTIN.»

(Saad: 75,76 meali)

Bu âyette, cinler gibi, İblis'in ateşten yaratıldığı, yani cinlerden olduğu açıklanmıştır yine.

Hazreti Allah (C.C.), İblis hakkında hükmünü verdi, ve bunu tebliğ etti...

İblis, hâlâ gururdaydı ve pişmanlık getirmiyordu... Kararı öğrenince, ataları Adem'den üreyecek insanları sapıtmak için izin istemek cüretini gösterdi:

CENAB-I HAK ŞÖYLE BUYURDU: «O HALDE ÇIK BURADAN. ÇÜNKÜ SEN ARTIK KOVULMUŞLARDANSIN.» «HİÇ ŞÜPHESİZ CEZA GÜNÜNE KADAR LÂNET SENİN TEPENDEDİR.»
(İblis) «EY RABBİM, DEDİ, ÖYLEY-

SE BANA (İnsanların) HER BİRİNDEN KALDIRILACAKLARI GÜNE KADAR MÜHLET VER.»
BUYURDU: «O HALDE SEN (Allah yanında) MALÛM OLAN (bir) ZAMANIN GÜNÜNE KADAR GECİKTİRİLENLERDENSİN.»
(İblis) «EY RABBİM. DEDİ, BENİ AZDIRDIĞIN ŞEYE (Rahmetinden tard etmene) MUKABİL BEN DE AND OLSUN YER (yüzün) DE ONLAR (ın masiyetlerini) HER HALDE SÜSLEYECEĞİM (onları kendilerine hoş göstereceğim.) ONLARIN HEPSİNİ MUHAKKAK TOPTAN AZDIRACAĞIM.»
«ANCAK ONLARDAN İHLÂSA ERDİRİLMİŞ KULLARIN MÜSTESNA.»
BUYURDU Kİ: «İŞTE BU, BANA GÖRE (hak ve lâyık) OLAN DOĞRU BİR YOLDUR.»
«BENİM KULLARIM ÜZERİNDE SENİN HİÇ BİR TAHAKKÜM (ün) YOKTUR. MEĞER Kİ AZIB SAPANLARDAN SANA TABİ OLANLAR OLSUN.»
«ŞEKSİZ ŞÜPHESİZ ONLARIN TOPUNA VAAD OLUNAN YER CEHENNEMDİR.»

(Hicr: 34,43 meali)

BUYURDU: «HEMEN BURADAN ÇIK

ZİRA ARTIK SEN TAŞLANAN (rahmet-i ilâhiyeden kovulan bir meun) SUN.» «VE ŞÜHESİZ Kİ CEZA GÜNÜNE KADAR LÂNETİM SENİN ÜZERİNEDİR.»
(İblis) DEDİ: «EY RABBİM. O HALDE (İnsanların) TEKRAR DİRİLECEKLERİ GÜNE KADAR BANA MÜHLET VER.»
BUYURDU: «HAYDİ SEN MÜHLET VERİLENLERDENSİN.» «(Bence) MALUÛM OLAN ZAMANIN (bir) GÜNÜNE KADAR.»

(İblis) DEDİ: «SENİN İZZETİNE (mutlak kudretine, kahrına) ANDEDERİM Kİ BEN DE ARIK ONLARIN HEPSİNİ MUHAKAK AZDIRACAĞIM.»

«İÇLERİNDEN İHLÂSA ERDİRİLMİŞ (mümin) KULLARIN MÜSTESNA.»

BUYURDU: «İŞTE BU DOĞRU, BEN ŞU HAKİKATİ SÖYLEYECEĞİM: ANDOLSUN, CEHENNEMİ SENDEN (Senin cinsinden) VE ONLARIN (İnsanların) İÇİNDEN SANA TABİ OLANLARIN HEPSİ İLE DOLDURACAĞIM.»

(Saad: 77,85 meali)

Melekler, iblis'in isyanı karşısında şaşkınlık içindeydiler..

Fakat, bazı olayları hatırladılar:

İblis, Âdem'in cesedi kururken, içine girip dolaşıyor, çıkıyor ve kuruyan çamura vuruyor, alay ediyordu. Meleklere: «Bu cesetten korkmayın.. Dilersem, hemen parçalarım..» diyordu.

En önemlisi de, Âdem yaratılmadan önce, Hazreti Allah (C.C.) melekleri toplamış, kararını bildirmişti..

Hazreti Allah (C.C), yeryüzüne bir halife yaratacaktı. Bu halifeden soy üreyecekti.. Allah'a kulluk edeceklerdi.

Melekler, korkmuş ve üzülmüşlerdi karardan.

İşte milyonlarca yıldan beri cinlerin tutumu meydandaydı.

Hep sapıtmışlar, cehenneme odun olmuşlardı.

Bir kaç bin yıldan beri de savaşmışlar, kan dökmüşlerdi.

Ancak, İblis melekler ordusuyla savaşları bas tırmış ve cinleri itaat ettirmişti..

Yeni yaratılacak insan, halife, aynı şeyleri yaparsa ne olurdu?..

Endişelerini Hazreti Allah (C.C.)a açıkladılar.

Hazreti Allah (C.C.); onlara kendilerinin bilmedikleri şeyleri bildiğini buyurdu.

HANİ RABBİN MELEKLERE: «MUHAKKAK BEN YER YÜZÜNDE (benim emirlerimi tebliğ ve infaza memur) BİR HALİFE (bir insan, âdem) YA-

RATACAĞIM.» DEMİŞTİ? MELEKLER DE: «BİZ SENİ KENDİNLE TESBİH VE SENİ TAKDİS (ayıplardan, eksikliklerden tenzih) EDİB DURURKEN (yerde) - ORADA BOZGUNCULUK EDECEK, KANLAR AKITACAK - KİMSE Mİ YARATACAKSIN?» DEMİŞLERDİ. ALLAH (da): «SİZİN BİLMİYECEĞİNİZİ HER HALDE BEN BİLİRİM.» DEMİŞTİ.

(Bakara: 30 Meali)

Melekler şimdi bu son açıklamanın neye delalet ettiğini anlamışlardı.

Demek İblis, savşları bastırınca gururlanmıştı.

Kalan cinlerin başına geçmek, ilâh olmak istemişti.

Hazreti Allah (C.C.) onun bu düşüncesini melekler önünde yüzüne vurmak için, az sonra canlanacak olan Âdem'e secde etmesini emretmişti.. O da buna yanaşmamıştı.

Ne olacaktı şimdi?..

Yer yüzünde henüz cinler vardı.

Gizliydiler ama, üreyeceklerdi..

Kalacaklar mıydı yeryzünde?..

Âdem soyu da üreyince cinlerle münasebet kurulacak mıydı?

Yoksa birisi açık, diğeri gizli, hayatlarını sürdü recekler miydi Kıyamet gününe kadar?..

Henüz bunlar meleklerin bilgisi dışındaydı.

Meydana çıkan bir gerçekti şuydu:

İblis Kıyamete kadar ölmeyecekti..

Hep yeryüzünde kalacak ve insanları azdırmaya çalışacaktı.

İnsanlar buna kapılacak mıydı?..

Elbette Hazreti Allah (C.C.) bu insanlara da peygamberler yollayarak uyandıracaktı..

Cinler devrinde onları sadece nefsleri azdırırken, nice nice kan dökülmüştü.. Sapıtmıştı!.. İnsan, İblis karşısında, cinlerden daha beter olmaz mıydı?..

Melekler bunları ve benzerlerini düşünürlerken İblis kovulduğu cennetten çıkmıştı..

Hazreti Allah (C.C.) da Âdem'e nihayet ruh üfürmüş ve diriltmişti.. Melekler derhal ona secde ettiler.

Hazreti Alllah (C.C), Âdem (A.S.)ı Cennetin en güzel yerinde misafir etti.. Elbette büyük merasimle yeryüzüne indirecek ve yer yüzünü ona teslim edecekti..

Bu zaman yakındı..

azreti Allah (C.C.), Âdem cennette misafir iken, onun sol kaburgasından kendisine bir aile yarattı..

Havva'ydı bu kadın...

Birlikte cennette yaşamaya başladılar.

Hazreti Allah (C.C.), onlara cennetin her türlü nimetlerine el uzatabileceklerini buyurdu.

Bir nimet müstesnaydı.. **Buğday.**

Buğday, öyle serpilmişti ki ağaç olmuştu.

Bu yasaklama, Hazreti Allah (C.C.)ın insanı ilk imtihanıydı.

Cennetten kovulan İblis, ne yaptı yaptı yasağı

haber aldı ve Âdem ile Havva'ya ilk günahı işletmeyi istedi.

Bunun için cennete girmesi lâzımdı gizlice.

Hiç bir yaratık teklifini kabul etmediği halde, o zaman dört ayaklı bir hayvan olan yılan kabul etti.. İblis Cennete girdi.

İlk önce Havva'yı aldattı, buğdaydan yedirdi.

Havva da Âdem'i baştan çıkardı, o da yedi.

Bu iki cennet misafirleri, binbir merasimle yeryüzüne inmeyi beklerken, Allahın gazabına uğradılar.

Birbirlerine dargın ve perişan, pişman bir halde, Âdem **Serendib'e**, Havva **Cidde'ye** atıldı.

İblis de göklerden kovuldu..

Yılanın ayakları kesilip o da dünyaya sürüldü.

Yıllarca ayrılıktan sonra, Âdem ile Havva **Mekke'de Arafat'a** buluştular..

Çok ağladılar..

Yalvarıp yakardılar..

Nihayet Hazreti Allah (C.C.)ın affına mazhar olup ürediler..

xxx

Cinler, insan soyu yeryüzüne yerleşince, uzun zaman, yok edilmelerini beklediler.

Lâkin yok edlimediler...

O gizli halleriyle yaşayacaklarını anlamışlardı.

Kulluk için yaratılan iki varlık: **İns ve cin (İnsan ve cinler)!**

Olur muydu?...

İnsanlar âlemiyle cinler âlemi nasıl birbirlerine karışmadan, zarar vermeden, aynı topraklarda yaşarlardı?...

Hazreti Allah (C.C.) öyle buyurmuştu, yaşayacaklardı.

Birisi görünür, birisi görünmez olduktan sonra pek âlâ mümkündü bu...

Cinler bir zaman sonra olanları da unuttular.

Yine sapıklıklarına döndüler...

Kendilerine peygamberler seçildi... dinleyenler pek çıkmadı...

Artık İblis de onlara karışmıyordu... İlgisi yasaklanmıştı... Dilediklerini yaptılar.

İnsanların ilk peygamberi, ataları Âdem (A.S.) oldu.

Soyunu ikaz edip sakındırmaya çalıştı sapıklıktan...

Fakat her ne hikmetse, insanlar çabuk kendilerini beğendiler... Başka güç, kuvvet tanımadılar... Bilhassa o yemyeşil yeryüzü pek hoşlarına gitmişti... Ölenleri gördükleri halde, ölmeyecek gibi hırsla dünya nimetlerini yağmaya koyuldular...

Bunda İblis'in pek büyük payı vardı.

İblis, elbtete yalnız olsa, bütün insanları azdırmaya yetişemeyecekti...

Bir ilâhi izinle olacak, kendi kendisini aşılayarak çoğaldı... Bu soyuna (Şeytan) denildi... Kendisinin de Şeytanların toplamı, atası, hüviytei çıktı ortaya...

Bir zamanların adalet dağıtıcı Hakem adı, göklerdeki Haris adı, hele cennetteki Azazil adı unutuldu.

Masal oldu.

Şimdi lânetlenerek hem Allahın insanlara yolladığı peygamberler aracılığıyla, hem sahifelerle, yerine göre üç şekilde varlığı bildiriyor, insanın ona Allaha kulluk ile karşı durması isteniyordu.

Bu isimlerden birisi (**İblis**) di... ki, annesi ve babası tarafından konmuştu...

İkincisi, artık cinlerle ilgisi kalmadığı halde, onların soyundan olduğu için (**Cin**) diye hitap ediliyordu.

Üçüncüsü de kendi kendisini aşılayarak, yani ilkah ederk peydahladığı Şeytanlara uyularak (**Şeytan**) deniyordu...

Her üç isim de doğruydu...

Ne var ki, artık yeryüzünde kalan cinlerle İblis'i karıştırmamak gerekiyordu.

Cinler, takdir edilen hayatlarını yaşıyorlardı...

Doğuyor, ölüyorlardı...

İblis ise insanlarla uğraşıyordu...

Kıyamete kadar uğraşacak, yaşayacaktı...

İblis'i en çok düşündüren Hazreti Allahın şu açıklamasıydı:

İnsan en şerefli mahlûktu...

Kullukta kaldıkça, Hazreti Allah (C.C.) bütün yaratıklarını onun emrine vermişti...

Bir çeşit hükümdarıydı kâinatın.

İnsan, kulluğunu eksiksiz yaparsa, cinleri, İblisi, şeytanlarını, hattâ melekleri emrine alması hakkıydı.

GÖKLERDE NE VAR, YERDE NE VARSA HEPSİNİ ALLAHIN, MUHAK-

KAK SİZİN İÇİN MUSAHHAR KILDIĞINI, AÇIK VE GİZLİ BİR ÇOK NİMETLERİNİ SİZİN ÜZERİNİZDE BOL BOL TAMAMLADIĞINI GÖRMEDİNİZ Mİ? İNSANLAR İÇİNDE, HİÇBİR İLMİ, HİÇBİR REHBERİ VE TENVİR EDİCİ HİÇBİR KİTABI YOKKEN HÂLÂ ALLAH HAKKINDA MÜCADELE EDEN KİMSELER VARDIR.

(Lukman: 20 meali)

İşte her şey açıktı ...
Gizli nimetler nelerdi?...
Bir çok yeryüzü sırları...
Bir de, evet bir de cinler.

İnsan onları emrine alacak kulluğu gösterirse, cinlerin yardımı ve hizmteleriyle, yer ve göklerde dolaşmasını bir nefeste bitirirdi...

Dağlar, tepeler, ormanlar içi mani olamazlar geçilirdi.

Yerin ve denizin derinliklerine inilirdi.

Göklere yükselinilirdi...

İşte o zaman, İblis insanları azdırmaya muktedir olamazdı.

Bunu önlemek için, vakit geçirmesi doğru değildi...

İnsanların çabuk sapmaları gerekliydi...

İblis, yani cin soyundan gelen bu melun çok zehirleyici ateş şeytanların atası ve toplamı azgın, büsbütün insanların üzerine çullandı.

Bu olaylar günümüzden ancak **yedi sekiz bin yıl** önce cereyan etmeye başlamıştı... Yani insanın yaratılışı bu kadar zaman evveldi.

İblis, kendi kendisini aşılamaya hız verdi.

Soyundan şeytanlar çoğaldı ...

Elbet onlar da nihayet İblis'in bir parçası olduklarından ölmeyeceklerdi... Her birini bir insana memur etti.

İnsanın üzerinde iki kuvvet vardı şimdi:

Melek ile şeytan **(Cin, İblis).**

Yani hayır ile şer...

Bu iki kuvvet, insan nefsini ya salaha, yahut azgınlığa sürükleyeceklredi...

İblis soyundan gelmeyen asıl cinler, hiçbir şeye karışmıyor, sadece hayatlarını sürdürüyorlardı...

Fakat bu cinlerin içinde mümin olanlar, her fırsatta mümin insanlara, Allahın izni nisbetinde, yardımcı oluyorlardı, çünkü melekleşen mümin insanların emirlerine girmeleri Allahın dileğine uygundu.

Acaba İblis'in, çok zehirleyici ateşten yaratılmış en sapık cinin, şeytanın, kendisine bahş edilen kuvvet ve kudreti ne kadardı?...

Sınırlı mıydı?...

Sınırsız mı?...

Elbette sınırlıydı...

Meselâ şunları yapamazdı:

1. Meleklere dokunamazlardı İblis ile ordusu şeytanlar.

2. Yine İblis ile ordusu hiç bir cansız cisme te-

sir edemezlerdi... Eğer böyle bir kudretleri olsa kâinatın dengesi bozulurdu.

3. Canlılara da hükmedemezler, fayda ve zarar vermezlerdi. yani, bir kuşu, bir deveyi, bir koyunu, bir balığı öldüremezler, hastayken iyi edemler, ölmüşse diriltemezlerdi.

4. İnsanın bedeni de bu yasağa dahildi...

İblis ve şeytan her hangi bir insana zarar vermek gücüne sahip değildi...

İblis ve ordusu şeytanlar, ancak ve ancak, insan kalbine, aklına, devamlı vehim vererek, nefislerini şahlandırmaya, kendilerini gururandırmaya, azdırmaya çalışabilirdi.

Bu hal insanın bir nefs mücadelesiydi...

İnsan nefsiyle yaptığı mücadeleden kazançlı çıkmak için ya ona karşı gelecek, yahut yardım isteyecekti.

Her ikisi de insanın devamlı surette ilerlemesini sağlayacak hareketlerdi.

İnsan, İblis ve ordusu şeytanlarla mücadelesini, kulluğunu devam ettirerek yapacaktı...

Allah'a, yalnız O'na sığınarak korunacaktı.

İlerde nazil olacak şu sure ne kadar açıktır...

İblis ve şeytanldarının yalnız insana vesvese verdiklerini, onlardan kurtulmak için Allah'a sığınmak gerektiğini buyurur.

Ayrıca, şeytanları iki guruba ayırır:

1. Cin soyundan olan İblis'in ilkahıyla olanlar.

(Bunların diğer cinlerle bir ilişiği yoktur).

2. İblis ile şeytanın vesvesesine uyarak azıtanlar ki, onlar da artık birer şeytandırlar... İnsanın, hemcinsi olan bu şeytanlardan da yakasını kurtarması icab eder.

DE Kİ: SIĞINIRIM İNSANLARIN RABBİNE, İNSANLARIN (yegâne) MALİKİNE, İNSANLARIN MABUDUNA, O SİNSİ ŞEYTANIN ŞERRİNDEN, Kİ O, İNSANLARIN GÖĞÜSLERİNE DAİMA VESVESE VERENDİR. (O şeytan) GEREK CİNDEN, GEREK İNSANDAN (olsun).

(Nas: 1,6 meali)

Hazreti Allah (C.C.), yalnız insanlara değil, yine insandan seçtiği peygamberlerine de ister cin soyu İblisin ilkahıyla meydana gelip üreyen şeytanlardan, ister azan insanlardan olsun düşmanlar çıkarmıştı...

Bu peygamberlerin ilki Hazreti Âdem (A.S.) dır ki, bizzat İblis tarafından ailesi Havva aracılığıyla aldatılarak, cennetten kovdurulmuştur...

İlerde insan ümmetleri çoğaldıkça her ümmete bir peygamber tahsis edileceğine göre, son peygadber Hazreti Muhammed (S.A.V.) e kadar, beş altı bin yıl içinde iki yüz binin üzerinde peygamber gelip geçecekti...

Demek o kadar peygambere İblis soyundan şeytanlar düşman edileceği gibi, insanların İblis'e kul-

luk edenleri de düşman tutulacaktı...

BİZ (Sana yaptığımız gibi) HER PEYGAMBERE DE İNSAN VE CİN ŞEYTANLARINDAN BÖYLECE DÜŞMAN YAPTK. ONLARDAN KİMİ KİMİNE, ALDATMAK İÇİN, YALDIZLI BİR TAKIM SÖZLER (ve vesveseler) TELKİN EDER. EĞER RABBİN DİLESEYDİ BUNU (bu telkini) YAPMAZLARDI! ÖYLEYSE ONLARI DÜZMEKTE OLDUKLARI YALANLARLA BERABER (başbaşa) BIRAK.

(En'am: 112)

Peygamberlere dahi vesvese verecek kadar azan ister cin soyundan, ister insan soyundan olsun bütün şeytanlar, yani İblis'in kulları bırakılırlarsa kurtulacaklar mıydı ilerde?...

Asla!...
Cezalarını bulacaklardı.

(Hatırlayın) O GÜN (ü) Kİ (Allah) ONLARIN HEPSİNİ (huzurunda) TOPLAYACAKTIR. «EY CİN Şeytanlar) CEMAATİ, (Denilecek) İNSANLARDAN BİR ÇOĞUNU (baştan çıkarıp) ALMAK (kendinize mal etmek) KAYDINA DÜŞTÜNÜZ HA!... «ONLARIN DOSTLARI OLAN İNSANLAR DA

ŞÖYLE DİYECEK: «EY RABBİMİZ!.. KİMİMİZ KİMİMİZDEN FAYDA GÖRDÜK. BİZİM İÇİN TAKDİR ETTİĞİN VADEYE ERDİK» BUYURACAK Kİ: «ALLAHIN DİLEDİKLERİ MÜSTESNA OLMAK ÜZERE, İÇİNDE EBEDİ KALICI OLDUĞUNUZ ATEŞ, KARARGÂHINIZDIR SİZİN,» ŞÜPHESİZ Kİ RABBİN TAM HÜKÜM VE HİKMET SAHİBİDİR? HAKKIYLA BİLENDİR.

(En'am: 128)

Hazreti Allah (C.C.)ın âyetlerde buyurduğu gibi, bütün peygamberlerle beraber, son peygamber Hazreti Muhammed (S.A.V.) de de gerek cin taifesinden, gerek insan taifesinden birer şeytan ve melek tahsis buyurulacaktı...

Bunu Hazreti Muhammde (S.A.V.) de açıklayacaktı.

— Sizden hiç biriniz müstesna olmamak üzere herkesin cinden ve meleklerden birer yakını vardır.
Sordular:

— Ey Allahın resülü!... senin de var mı?...
Buyurdu:

— Benim de var. Şu kadar ki Allah cine karşı bana yardım eder de selâmeti bu-

lurum. Binaenaleyh o bana hayrdan başkasını telkin etmez.

(Müslim: İbni Mesut)

Elbette buradaki cin gizli ve ayrı bir hayat yaşayan asıl cin değildir.. İblis soyundan gelen ve artık şeytan diye adlandırılan cinlerdir.

İşte bu şeytanlardan birisi insana her hangi bir vesvese ve vehim telkin etmeye çalışırsa, daima Allah'a sığınmak gerekir... Kurtuluş bundadır... Bir sürü batıl işlerde değil.

EĞER ŞEYTANDAN BİR FİT (gelip) SENİ DÜRTERSE HEMEN ALLAHA SIĞIN, ÇÜNKÜ O, HAKKIYLA İŞİTİCİ, TAM BİLİCİDİR.

(Araf: 200 meali)

IV

KOMŞU GİBİ

Nihayet Hazreti Allah (C.C.) ın dileğiyle, değişen, güzelleşen bir dünya.

Renklerin şekillerin çeşitleri...

Her türlü nimetler...

Bunlardan faydalanan insanlar âlemi.

Bir zamanlar yeryüzünün tek hakimleriyken, şimdi kendilerine ortak gelen cinler âlemi...

Artık cinler, kovuldukları göklerden çok, dünya-

yı bu insanlarla bölüşeceklerdi...

İnsanlar gizli değildiler...

Diledikleri şekle giremiyorlardı...

Havalanmaları mümkün değildi.

Lâkin onlar da göz, kulak, ağız, kalp, akıl sahibiydiler.

Zekâları vardı...

Cinler kendilerini önce insanlardan daha üstün sandılar.

Fakat, insanlar her güçlüğü yendikçe fikir değiştirdiler.

Bilhassa inanmadıkları halde Hazreti Allah (C.C)ın en şerefli ve yeryüzündeki temsilcisi diye yarattığı insanların, ne yaratmışsa emrine verildiğini duyunca sarsıldılar...

Elbet günü gelecek, emrine verilenlerin hepsinden faydalanacaklardı...

Cinlerin insanlarla bazı benzerlikleri de vardı.

Meselâ evleniyor, aile kuruyorlardı...

Çocuk sahibi oluyorlardı ...

Behemahal toplu yaşıyorlardı ...

Kendilerine has nimetleri yiyip içiyorlardı.

Onlar da cinler gibi sadece Hazreti Allah'a kulluk için yaratılmışlardı.

Lâkin asla cinlerle insanların kaynaşması mümkün değildi... Yasaklanmıştı...

Hele evlenmeleri...

Onlar, ayno dünyanın aydınlığıyla karanlığı, geceyle gündüzü gibiydiler...

Komşu sayılırlardı...

Birbirinden ayrı yeryüzünün ortak kısım-

larını bölüşüyorlardı...

Cinler, insanları gördükleri, ne yaptıklarını izledikleri halde, insanlar cinlerin hiç bir hayatını takip edemiyorlardı.

Ancak, Hazreti Adem (A.S) dan sonra gelen peygambern aracılığıyla varlıklarını öğrenmişler haklarında bilgi edinmişlerdi...

Cinler, hele azgınları, insanların ilerde bütün kâinata hakim olacaklarını, hattâ kendilerini emirleri altına alacaklarını, hizmetçi, uşak gibi kullanacaklarını hatırladıkça, onların sapıtması, nefislerini kudurtması iznini alan İblis ve ordusu şeytanların bıkmadan insanlara baskı yapmalarını arzuluyorlardı.

Ne olsa İblis, şimdi ayrılmıştı ama, kendi soylarındandı, dumansız ateşten yaratılmıştı... Bu bakımdan ümit ediyorlardı.

En çok hayret ettikleri şey, kendilerinin insanlara hiç bir zarar veremeyişleriydi...

Onlara da peygamberler geliyordu, insanlara da...

Her âlemin peygamberlerinin tek gayesi ümmetini Allah'a inandırmak, teslim etmekti...

Buna karşılık inananlar pek az çıkıyordu.

Her iki tarafta da daha çok, bu peygamberler alaya alınıyor, sihirbaz, büyücü, kâhin diye tahkir ediliyor, taşlanıyor, işkencelere tutuluyor, kovuluyorlardı inananlarla birlikte.

Hazreti Allah (C.C.) sabrediyor, ediyor, nihayet peygamberine haber yollayarak azan ümmetini helâk ediyordu.

Hele Hazreti Nuh (A.S.)ın Tufanında, bütün

yer yüzü insanları yok olmuşlardı... Hayvanlarla birlikte...

Ancak, Nûh (A.S.) ın gemisine aldığı bir miktar insan ve hayvanların erkekli dişisi, gemi **Cüdi Dağı**'na oturunaca kurtulmuşlardı ve yeni bir insan nesli türemeye başlamıştı.

Tufanda, dünya yuvarlak olduğuna göre,bütün toprak sular altında kalmıştı...

Cinler boğulmamışlardı...

Tufanın devamı süresince, göklerin alçak yerlerinde bekleşip durmuşlardı.

Lâkin tufandan sonra da her şey unutuldu...

İnsan ve cinler eski hayatlarını yaşamaya başladılar.

Peygamberlere uyacaklarına, Allah (C.C.) a bin bir çeşit putla ortak koşuyorlardı ...

Güneş, ay, yıldızlar, ateş, taşlar, odunlar, tepeler, hattâ kadın ve erkek zalimler, bunların başlıcalarıydılar.

Her iki komşu âlemin yaratıkları cinler ile insanlar, Allaha sığınacaklarına sapıklığı tercih ediyorlardı.

İnsanı veya cini kurban kesmek onlardaydı...

Kötü niyetleri için adaklar onlardaydı...

Kâhinlik, sibirbazlık, büyücülük, yıldızlara bakıcılık onlardaydı...

Birbirleriyle dost geçineceklerine, ilk yaptıkları gibi, öldürmeler, kavgalar, savaşlar, onlardaydı.

İnsanlar, yeryüzünde gezdikçe, toprağı eşeledikçe, karşılaştıkları büyük hayvan iskeletlerini, varlıklarını duydukları cinlerin yiyip nesillerini kuruttuklarını sanıyorlardı.

Onların gerektiği anda, o tepe yüksekliğindeki hayvanları öldürecek kadar büyük oluyor kanaatindeydiler...

Çöllerde gördükleri serapları cin sanıyorlardı.

Uluyan rüzgâr, denizlerin kudurması, şarkıları hep cinlerin sesleriydi insanlara göre.

Hazreti Allah (C.C.) insan topluluklarını zaman zaman imha ediyordu ama, buna karşılık cinlerden pek azanları da, insanların peygamberlerine, ermiş müminlerine hizmetkâr olarak veriyordu.

İnsanlar bu türlü cinlere Hizmetçiler (HÜDDAM) diyorlardı.

Tabiî kendileri görmüyordu onları...

Belki emirlerine verildikleri peygamberler ve ermişler bile görmüyorlardı...

Fakat peygamberlerle, ermişlerin olmayacak şeyleri yaptıklarını, yaşadıkça inanıyorlardı.

Cinlerle insanların nefislerinin mayası aynı olduğu için, azan nefisler bu türlü cezalanıyorlardı..

Hazreti Allah (C.C) ilerde tebliğ edeceği Kur'an'da, cinlerin peygamberlere Hüdam olarak verildiklerini, Hazreti Süleyman (A.S)ı örnek göstererek açıklayacaktı.

xxx

Hazreti Süleyman (A.S), Hicretten önce **1400 (M. Ö. 800)** yılları etrafında yaşamıştı.. Demek **iki bin sekiz yüz** sene kadar evvel.

Hazreti Allah (C.C.) tarafından, azıtan İsrail-oğullarını doğru yola götürmeye memur kılınmıştı., Peygamberdi.

Kendisine, vazifesinde kolaylık sağlamak için, Hazreti Allah bazı imkânlar bağışlamıştı ki, hepsi mucizeydiler.

1. Rüzgârlar emrindeydiler..

SÜLEYMANA DA ŞİDDETLİ ESEN RÜZGÂRI (Musahhar kıldık ki) BU, KENDİSİNİ İÇERİSİNE (feyzü) BEREKET VERDİĞİMİZ YERE ONUN EMRİYLE GÖTÜRÜLDÜ, BİZ HER ŞEYİ BİLENLERİZ.

(Enbiya: 81 meali)

SÜLEYMANA DA RÜZGÂRI MUSAHHAR KILDIK Kİ SABAHI BİR AYLIK (yol), AKŞAMI BİR AYLIK (yol) DU.

(Sebe: 12 Meali)

BUNUN ÜZERİNE BİZ DE ONA RÜZGÂRI MUSAHHAR KILDIK Kİ BU, ONUN EMRİYLE ONUN DİLEDİĞİ YERE YUMUŞACIK AKAR GİDERDİ.

(Enbiya: 36 Meali)

Hazreti Süleyman (A.S), emrine verilen rüzgâr ile, dilediği yere pek hızlı ve rahat gidiyor, dönüyordu.

Cinler, onun kendisi gibi hareket ettiğini gördükçe şaşırıyor ve ürküyorlardı geleceklerinden..

2. Kuşların dilinden anlardı ve emrine verilmiştiler.

SÜLEYMAN DAVUDA MİRASCI OLDU. DEDİ Kİ: «EY İNSANLAR, BİZE KUŞLARIN DİLİ ÖĞRETİLDİ. BİZE HER ŞEYDEN BEHRE VERİLDİ. ŞÜPHESİZ BU APAÇIK BİR ÜSTÜNLÜĞÜN TA KENDİSİDİR.

(Neml: 16 Meali)

Hazreti Süleyman, kuşları dilediği zaman topluyor ve arzusunu yaptırıyordu.

3. Cinlerin kâfirleri de emrindeydiler.

Hazreti Allah (C.C.), zaman zaman diğer peygamberlere verdiği gibi, cinlerin kâfir olanlarını, yani bir çeşit şeytanlaşanlarını, Hazreti Süleyman'a vermişti..

Hazreti Süleyman (A.S.) bu şeytanlaşan cinleri, hizmetkâr olarak kullandı..

Mescidi Aksa'nın inşasında çalıştırdı..

SÜLEYMANIN CİNLERDEN, İNSANLARDAN, KUŞLARDAN ORDU-

LARI TOPLANDI. İŞTE BÜTÜN BUNLAR (onun tarafından) ZAPT VE İDARE EDİLİYORDU.

(Neml: 17 Meali)

ERİMİŞ BAKIR MADENİNİ ONA SEL GİBİ AKITTIK. ÖNÜNDE, RABBİNİZ İZNİYLE, İŞ GÖREN BAZI CİNLER DE VARDI. İÇLERİNDEN KİM BİZİM EMRİMİZDEN AYRILIP SAPARSA ONA ÇILGIN AZAPTAN TATTIRIRDIK.

(Sebe: 12 Meali)

ŞEYTANLARI (kâfir olup şeytanlaşmış cinleri), HER BİNA USTASINI HER DALGICI, YİNE ONLARDAN BUKAĞILARLA BAĞLANMIŞ DİĞERLERİNİ DE (emrine ram ettik.)

(Sad: 37, 38 Meali)

Bu âyetlerden anlaşıldığı gibi, Hazreti Süleyman kâfir olmuş cinlere (şeytanlaşmışlara) hükmediyordu. İçlerinden isyan edenler olursa, Hazreti Allah onları azabına çarptırıyordu.. Ayrıca bu cinlerden azgınların ayakları zincirlerle bağlanmıştı.

Buna rağmen, kâfir cinler, Hazreti Süleyman (A.S.)a iftira ettiler.. Onun heykeller yapıp taptığını yaydılar.. Tekrar cezalandılar.

ŞEYTANLARIN, SÜLEYMANIN MÜLKÜ (saltanat ve nübüvveti) ALEYHİNDE UYDURUP TAKİP E ETTİKLERİ ŞEYLERE (yalanlara) UYDULAR. HALBUKİ SÜLEYMAN ASLA KÂFİR OLMADI. FAKAT ŞEYTANLAR KÂFİRDİLER Kİ...

(Bakare: 102 Meali)

Hazreti Süleyman (A.S), bilhassa güneşe tapan bir ülke olan **Yemen'in melikesi (Seba melikesi Belkıs)** üzerinde duruyordu.

Onu bir kaç kere imana davet etmişti.

Kuşlar bu vazifeyi yapmışlardı.

Fakat Melike Belkıs, aldırmamış, savaş hazırlıklarına girişmişti..

Böylece Hazreti Süleyman (A.S.)ın yurduna kadar gelmişti.

Savaştan önce barışı düşünmüşler, konuşmayı dilemişlerdi.

Hazreti Süleyman (A.S.), Melike Belkıs'e bir mucizesini gösterip, imana sokmak kararındaydı.

Onun Seba'da bulunan tahtını ki odalardan odalara geçilerek gizlenmiş ve kitlenmişti, getirmeyi, Belkıs'e göstermeyi, düşündü.

Hazreti Süleyman (A.S) yanındakilere, bu tahtı kimin getirmek istediğini sorduğu zaman, ilk cevabı cinlerden bir ifritten aldı.

SÜLEYMAN DEDİ: «EY İLERİ GE-

LENLER, ONUN TAHTINI, KENDİLERİNİN BANA MÜSLÜMAN OLARAK GELMELERİNDEN / EVVEL, HANGİNİZ BANA GETİRİR.» CİNLERDEN BİR İFRİT: «SEN MAKAMINDAN KALKMADAN BEN ONU SANA GETİRİRİM. BEN BUNA KARŞI HER HALDE GÜVENİLECEK BİR KUVVETE MALİKİM.» DEDİ.

(Neml: 38, 39)

Fakat Hazreti Süleyman (A.S.), kâfir, hizmetçi bir cine böyle bir vazife vermek istemedi. Esasen cin, söze Allah'ın ismiyle başlamamıştı.

Veziri **Berhiye oğlu Asaf,** Besmelesiz iş görmezdi.

İlim ve ihlas sahibiydi..

Yani ermişti, evliyaydı..

Bu vazifeyi yapabileceğini, ifritten daha çabuk tahtı getireceğini, söyledi.

İzin üzerine bunu yaptı da,

NEZDİNDE KİTAPTAN BİR İLİM OLAN (zat): «BEN DEDİ, GÖZÜN SANA DÖNMEDEN (gözünü benden çevirmeden - yumup açmadan) EVVEL ONU SANA GETİRİRİM.»

(Neml: 4û Meali)

Veli, ermiş, Asaf bunu nasıl yapmıştı?..

Demek Hazreti Allah (C.C.) o anda emrine mümin cinlerden birisini vermişti. O yapmıştı bunu.. Şeytanlaşmış kâfir cin değil.

Hazreti Süleyman (A.S)ın veftında da cinler kendilerine, gaybı bildikleri payını çıkarmışlardı..

Halbuki Allah (C.C) dilemedikten sonra hiç kimseye gayb malûm olamazdı..

Hadise şöyle ceryan etti:

Hazreti Alllah (C.C.), Hazreti Süleyman (A.S.)ın ruhunu Mescidi Aksa'da aldı.. Hazreti Süleyman (A.S.) ayaktaydı.. Asasına dayanmıştı.

Asası sağlam olduğu için yere düşmedi.

Pencereden bakanlar onu ayakta gördükçe, yaşıyor sandılar ve yanına sokulmadılar.. Böylece aradan bir yıl geçti..

Bir kurt ilk günden beri ağacı kemirmişti.. Asa, ancak bir yılda kırılmıştı böylece Hazreti Süleyman (A.S.) yere düşmüştü.

O zaman yanına geldiler ve öldüğünü gördüler.

Yeni bir kurtla durumu hesaba vurdular ve Hazreti Süleyman (A.S)ın bir yıl önce öldüğünü buldular.

O zaman cinler (kâfirler) Öğündüler: «Biz bunu biliyorduk.» dediler..

Halbuki bilselerdi, bir yıl beklerler miydi?..

Ağır hizmetlerden kurtulmak için, ilân eder, kaçarlardı.

Nitekim Hazreti Allah (C.C.) da bunu ilerde açıklayıp yalanlarını yüzlerine vuracaktı:

SONRA BİZ ONA ÖLÜM HÜKMÜNÜ İNFAZ EDİNCE (dayandığı) ASASINI YEMEKTE OLAN AĞAÇ KURDUNDAN BAŞKASI BUNUN ÖLÜMÜNÜ ONA GÖSTERMEDİ. BU SURETLE YERE KAPANIP YIKILDIĞI ZAMAN BESBELLİ OLDU Kİ EĞER CİNLER GAYBI BİLMİŞ OLSALARDI ÖYLE HORLAYICI BİR AZAB İÇİNDE KALIP DURMAZLARDI.

(Neml: 14 Meali)

xxx

Üç bin yıl öncesine kadar, Kur'anı Kerim ışığı altında, cinlerin gerçek durumları böyle olduğu halde, insanlar, onlar hakkında çeşitli fikir ve inanç taydılar..

Bunlar şu guruplara ayrılıyordu:

1. Kendilerinden başka kuvvet tanımayanlar :

Yani Allah'a inanmadıkları gibi, hiçbir ilâh tanımayanlar. Bunlar cinlerin varlığına inanmıyorlardı.

2. Allah'a teslim olanlar:

Cinlerin varlığına inanıyorlardı.

Onları mümin ve kâfir olarak ikiye ayırıyorlardı.

Kâfirlerin insanlara hiçbir şey yapamayacağını, müminlerin ise yardımda bulunacaklarını biliyorlardı.. En doğru yoldaydılar.

3. Allah'a ortak koşanlar:

Bunlar guruplara ayrılmışlardı:

a. Bir kısmı, cinleri insanı kötülüğe götüren yaratık olarak hayallıyorlardı.. Onlara göre, insanı kötülüğe götüren her şey cindi.

b. Putpereslerden araplar, cinlerin varlığına inanırlardı.. Hattâ ilâh tanırlardı..

Bir yerde konaklayacakları zaman: «Buranın en büyük cinine sığınıyorum.» Derler ve kurban keserler, taparlardı. Cinlerin gururları artıp onları rahat bırakacaklarını umarlardı.. Bütün bunlar Putperestlere, iblis ordusu şeytanların telkin ettiği vehim ve vesveselerdi.

Kâhinler, halkı cinlerle tehdit ederek, onlarla her şeyi yapabileceklerini ileri sürer aldatırlardı.

Yine araplara göre, çölün Hükümranlarıydılar..

Cinler tabiat hayatına insanların hükmü altında girmemiş, düşman kalmış tarafını temsil ediyorlardı.

Putperest araplar onları müphem **(gayrı müşahhas)** ilâhlar olarak görüyorlardı.

Hele Mekke arapları Allah ile cinler arasında aynı soy yakınlığına inanarak şirk koşarlardı. Adak adar, kurban keser, onlardan yardım isterlerdi.

CİNLERİ O'NA, (Allaha) ORTAK

YAPTILAR. HALBUKİ BUNLARI DA O YRATMIŞTIR...

(Enam: 100 Meali)

(Melekler de): «SENİ (ortakdan) TENZİH EDERİZ. BİZİM YERİMİZ ONLAR DEĞİL, SENSİN, BELKİ DE CİNLERE TAPIYORDU ONLAR VE ÇOĞU ONLARA İMAN EDİCİLERDİ.» DİYECEKLER.

(Sebe: 41 Meali)

c. Putpereslerden Asurlara göre, cinler yarı insan yarı hayvandı.

d. Putperest Romalılara göre ise Allahın gürültüsüydü. Romalılar Hıristiyanlığı bozup yarı putperest bir din kurmuşlardı çünkü.

e. Dünyanın diğer yerlerinde, Asya, Afrika ve Avrupada ise cinler masal konusundan ileriye gitmemişlerdi.. Zalimlerin faydalandıkları birer korkutucu vasıta olmuşlardı.

f. Mısır halkı, taptıkları firavunların yardımcıları gözü ile bakıyorlardı cinlere... Onların inanışına göre, cinler firavunların, ilâhlarının, görünmez kuvvetleriydiler.

g. En ilgi çekici inanışlar İran, Yemen gibi ateşe, ateş kaynağı güneş ve benzerlerine, tapanlarda gelişmişti.

Bu ülkelerdeki halk, ateşi memnun etmek için, esirlerini, çocuklarını, hatta kendilerini yangınların içine atarlardı..

Hastalar ateşe atılırsa, sağlam olarak yeniden hayata dönerlerdi onlara göre.

Ateşin her alevi binlerce cinnin kendisiydi. Bu alevler sönünce, ölmezler, cinler gözden kaybolarak işlerinin başına giderlerdi.

Ateş ne kadar çok beslenir, tutuşturulursa, bunu yapana hizmet edecek, yardımda bulunacak cinler peydahlanırdı..

Ateşe tapanların inanışlarına göre, cinlerin asıl yurtları **(Kaf)** denilen ismi var, cismi yok bir dağın arkasındaki ve vadilerindeki yerlerdi.

xxx

Bilhassa, Hazreti İsa (A.S.) dan sonra başlayan, Hazreti Muhammed (S.A.V)e kadar devam eden **altı yüz** yıla yakın bir zamanlık **(Peygamberlikte fetret)** devrinde, nasıl ki insanlar büsbütün azıtmışlardı ve koyu bir **(Caliliyet Devri)** içinde yaşıyorlardı, cinler de aynı haldeydiler..

Meydan İblis ve ordusu şeytanlara kalmıştı.

İnsanların, cinler hakkında düşündükleri, hattâ ilâh yaptıkları inanışlarına karşılık, cinler de aynı yolu tutuyorlardı.

Buna rağmen, nasıl ki insanlardan bazıları uyanıyor, hakkı ve hakikati bulmaya, tek olan Allah'a iman etmeye hazırlanıyorsa ve böylelerine **(Hanif)**

deniyorsa, cinlerden de aynı yolda gayret gösteren **(Hanifler)** çıkıyordu.

Bunlar, her tarafa koşuyor ve kendilerini kurtaracak olan peygamberin yerini ve kendisini arıyorlardı.

Zaman oluyordu, tekrar göklere uzanıyorlardı bir şeyler öğrenebilmek için.. Lâkin uzaklaştırılıyorlardı.

Azgınlıklarıyla, bu hallerini, sonra bizzat kendileri şöyle itiraf edeceklerdi:

«HAKİKAT ŞUDUR Kİ: BİZİM AVANAK (cahil) İMİZ ALLAHA KARŞI (meğer) PEK AŞIRI YALANLARLA UYDURMUŞ.»
«GERÇEK BİZ DE İNSAN (olsun), CİN (olsun) ALLAHA KARŞI (hiçbiri) ASLA YALAN SÖYLEMEZ, SANMIŞTIK.»
«FİLHAKİKA ŞU DA VAR: BAZI KİMSELER CİNDEN BAZI KİŞİLERE SIĞINIRLAR. DEMEK BU SURETLE ONLARIN AZGINLIKLRINI (şımarıklıklarını) ARTIRMIŞLARDIR.»
«HAKİKAT ONLAR DA, SİZİN ZANNETTİĞİNİZ GİBİ, ALLAHIN HİÇBİR KİMSEYİ KATİYEN DİRİLTMEYECEĞİNİ SANMIŞLARDIR.»
«BİZ CİDDİ BİR SURETTE GÖĞE ERİŞMEK İSTEDİK. FAKAT ONU SERT BEKÇİLERLE VE (yakıcı) Sİ-

HAPLARLA DOLDURULMUŞ BULDUK.»
«HALBUKİ HAKİKATEN BİZ (bundan evvel haber) DİNLEMEK İÇİN BAZI KISIMLARINA OTURACAK YERLER BULUB OTURUYORDUK. FAKAT ŞİMDİ KİM DİNLEYECEK OLSA KENDİSİNİ GÖZETİP DURAN BİR ŞİHAB (karşısında) BULUYOR.»
«DOĞRUSU BİZ YERDEKİ KİŞİLERE ŞER Mİ MURAT EDİLİYOR, YOKSA RABLERİ ONLAR İÇİN BİR HAYR MI İRADE EDİYOR, BİLMİYORMUŞUZ.»

«HAKİKATEN BİZ, KİMİMİZ SALAHA ERMİŞ (iyi kişi) LERİZ, KİMİMİZ İSE BUNLARDAN AŞAĞIDIR. ÇEŞİT ÇEŞİT YOLLARA (sahip) OLMUŞUZ.»

(Cin 4-11 Meali)

Bu itiraflarda pek acı gerçekler vardı:

1. Allah'a şirk koşmak, zevce ve oğullar edindirmek.

2. Cinler insanların ve kendilerinin yalan söyleyemeyeceklerini zannediyorlardı.

3. İnsanlardan bazıları cinleri İlâh tanımışlardı. Bu yüzden esasen sapıtmış olan cinleri şımartmış, azdırmışlardı.

4. Allahın varlığını, birliğini iddia edenlere, O'nun ölenleri tekrar dirileceğini savunanlara, sırtlarını dönmüşlerdi.

5. Cinlerden hanif olanlar, eskiden yaptıkları gibi, göğe çıkmaya ve bir şeyler öğrenmeye çalışıyor, fakat uzaklaştırlıyorlardı.

6. Cinler şaşkınlık içindeydiler.. yerdeki kişilerin bu cahiliyet devrinde, peygambersiz geçen zamanda, acaba amellerinde şer mi vardı, hayr mı?.. Yani yaptıkları doğru muydu, yanlış mı bilmiyorlardı.. Bu yerdeki kişilere, kulluk için yaratıldıklarından, kendileri de dahil idiler.

7. Buna rağmen cinlerin içinde uyananlar olduğu gibi, çeşitli azgınlık yollarına sapanlar da pek çoktu.

İnsanları, İnsanlar Âlemini, bu hale sürükleyen İblis ile ordusu şeytanlardı.. Nefeslerine baskı yapıyorlardı.. Hele artık peygamber gelmedikçe.

Cinler için ise, zekâları akılları nisbetinde, fazla olan nefesleri yetiyordu.

Cinler Âlemindeki hanifler, bu cahiliyet devri esnasında, insanlar âlemindeki haniflerin yaptıkları gibi, her çareye baş vuryorlardı.

Çünkü bildikleri bir gerçek vardı:

Hazreti Allah (C.C.) insanlara olsun, cinlere olsun, ne kadar peygamber göndermişse, bu peygamberler kendilerinden evvelkileri doğruladıkları gibi, en son Hazreti Muhamed (S.A.V)in yeryüzünü şereflendireceğini biliyorlardı.

Bir peygamber, yeryüzünün son peygamberi olunca, elbette yalınız insanlara gönderilmezdi, yeryüzünde yaşamaya mahkûm edilen, lâkin gizli olan cinlere de göderilirdi.

O halde, Hazreti Muhammed Ahmet Mustafa, (S.A.V), hem insanlar âleminin hem cinler âleminin sakındırıcısı, rahmet müjdecisi ve azap habercisi olacaktı.

Onu arıyorlardı işte hanif cinler.
Nerede ve ne zaman zuhur edecekti?
Gidiyor, Tevrat ile İncili karıştırıyorlardı.
Orada adı ile buluyorlardı.

Lâkin hahamlar olsun, rahipler olsun, bu gerçeği gizliyorlardı.

KENDİLERİNE KİTAB VERDİĞİMİZ ONU (o peygamberi) ÖZ OĞULLARI GİBİ TANIRLAR. ÖYLE İKEN İÇLERİNDEN BİR GURUB, KENDİLERİ BİLİP DURDUKLARI HALDE YİNE MUTLAKA HAKKI GİZLERLER.

(Bakara: 146 Meali)

(Allah) GEÇMİŞ PEYGAMBERLERİNDEN AND OLSUN Kİ SİZE KİTAB VE HİKMET VERDİM. SONRA DA SİZE NEZDİNİZDEKİ (o kitab ve ve hikmeti) TASTİK EDEN BİR PEY-

GAMBER GELMİŞTİR... (gelecektir).

(Al-i İmran: 81 Meali)

(Onlar) NEZDLERİNDEKİ TEVRAT VE İNCİLDE (ismini ve sıfatını) YAZILI BULACAKLARI ÜMMİ NEBİ OLAN O RESÜLE TABİ OLANLARDIR...

(Araf: 157 Meali)

MERYEM OĞLU İSA DA BİR ZAMAN (Şöyle) DEMİŞTİ: «EY İSRAİL OĞULLARI, BEN SİZE ALLAHIN PEYGAMBERİYİM. BENDEN EVVELKİ TEVRATI TASDİK EDİCİ BENDEN SONRA GELECEK BİR PEYGAMBERİ DE - Kİ ADI AHMED'DİR - MÜJDELEYİCİ OLARAK (geldim)..

(Saf: 6 Meali)

Hanif cinler, bu bilgileri elde ettikçe sevindiler.

Bazı rahipleri dinleyerek, son yeryüzü peygamberinin Mekkeden zuhur edeceğini öğrendiler.

Artık hep orada ve çevresindeydiler.

Mekke halkı olan Kureyşliler ise, ulaşacakları şereften habersiz bir halde, İblis'in azdırdığı nefslerine kul olmuş, akla durgunluk veren sapıklıklar yapıyorlardı.. Engin bir cehalet içinde yaşıyorlardı.

Mekke ve çölün neresine gidilse, putlardan geçilmiyordu.

Hanif cinler, bazan buralara kadar sokuluyor ve olacakları, insanlara sesleniyorlardı.

Fakat Cahiliyyet Devrini, peygamberlikte Fetret Devrini kıyasıya yaşayan bu insanlar, gaipten duydukları sesleri, vehimleriyle vesveselerine veriyorlardı.

Meselâ ilerde **Hazreti Ömer (R.A.)** bunu şöyle itiraf edecekti:

> **— Biz cahiliyyet çağında putlardan birinin yanında bulunuyorduk. Aramızdan biri bu puta bir dana kurban etmişti. Biz de, dananın eti bölünürken, hissesemizi almak maksadıyla yanında bulunuyorduk. Bu sırada dananın içinden, hiçbir vakit benzerini işitmediğim bir ses: «Ey Zarih ailesi, doğru iş olacaktır. Bir Allah'dan başka yaratan yoktur.» diyordu. Bu hâdise islâmiyetin zuhurundan bir ay, veya bir yıl önce cereyan etti.**

Cübeyr'in babası Mutam da aynı konuyu oğluna söyliyecekti:

> **— Biz, Allahın Resûlü zuhur etmeden bir ay önce, Buvane putu yanında oturuyorduk. Kurban olarak develer kesmiştik. Bir devenin içinden: «Benden**

acayip sözler işitiniz.. Gökten vahy çalmanın arkası kesildi. Mekkeli peygamber Ahmet hürmetine gökten haber çalmak isteyen cinler, parlayan ateş parçalarına tutuluyor. O, Mekke'den Yesrib'e (Medineye) hicret edecektir..» diye bir ses geldi.

xxx

Altıyüz senelik peygamberlikte fetret devri tükenirken, böylece Hazreti Muhammed (S.A.V)in zuhuru hakkında çok şeyler oluyordu.

Bütün bunları cinler dikkatle izliyorlardı.

Onun risaleti için üç müjde şekli belidmişti:

1. Doğumundan önceki müjdeler.
2. Doğumundaki müjdeler.
3. Doğumundan sonraki müjdeler.

Doğumundan önceki müjdeleri kitaplar, ermişler, hanif cinler verdikleri gibi, yer yüzünde de aşikâr bir neşe, sabırsızlık, gözden kaçmıyordu..

Hele Hazreti Muhammed (S.A.V)in doğumunda olanlar!..

Hatırlanamayacak kadar çoktular ve açıktılar. Lâkin insan gözü ve aklı, sonradan, bunları bir sebebe bağlıyordu.. Bağlayabilecekti..

Bu müjdeler, Hazreti Muhammed (S.A.V)in doğumundan sonra artık büsbütün aşikâr oldu..

Çok kimseler, kesin hükme sahip oldukları halde çeşitli sebeplerle susuyorlardı.

Bizzat Hazreti Muhammed (S.A.V)e de açıklanmanlar vardı.

Fakat henüz farkında değildi.

Cinler de tereddüt i;indeydiler.

Nihayet, Hazreti Muhammed (S.A.V) büyüdü.. gelişti.

Peygamberliğe hazırlandı ve peygamber oldu.

Böylece peygamberlikteki fetret devri, altı yüz yıllık bir aradan sonra, nihayete erdi.

Milâttan sonra başlayan (609 da nebilik ve 3 yıl ara ile M.S. 612 de gelen risalet **Kureyş** halkını değiştirmedi.. Cinlerin de başlangıçta tereddüdünü gidermedi.

Tam sekiz sene **(620)** ye kadar, Hazreti Muhammed (S.A.V) ve ona inanan bir avuç insan çok çektiler Kureyş azgınlarından.

İblis ile ordusu şeytanlar, nefsleri azdırarak, vehim ve vesvese sokarak kalplere, gerek Hazreti Muhammed (S.A.V)e gerekse ona inanan Müslümanlara akla durgunluk veren eza, cefa, işkence yaptılar..

Bütün bunlara rağmen, İslâmiyet güneşi her gün daha parlak, daha nurlu, doğuyordu..

Kur'an nazil olmaya başlamıştı.

Emir ve yasaklar bildiriliyor ve Müslümanlar da bunlarla amel ediyorlardı.

Hanif olan cinler uzaktan olanları seyrediyor, gününü bekleşiyorlardı.

Azgınlarsa, Kureyş sapıkları gibi, hiçbir şeyden habersiz kendi hayatlarını sürdürüyorlardı.

Hazreti Muhammed (S.A.V)in elbette başlıca koruyucusu Hazreti Allah (C.C)dı.

Lâkin Kureyş azgınlarına karşı görünürde amcası **Ebu Talib** ile ailesi **Hazreti Hatice (R.Anha)**, onu daima kolluyorlar, Kureyşe karşı kendisine siper oluyorlardı.

Kureyş, Mekke başkanı olan Ebu Talib ile en şerefli kadın mertebesine yükselmiş Hazreti Hatice yüzünden Hazreti Muhammed (S.A.V.) bir şey yapamıyorlardı.. Müslümanlara ağırlıklarını koyuyor, Muhammed (S.A.V)e ancak eziyetle yetiniyorlardı.. Çok kere de Kâhin, sihirbaz, büyücü olduğunu ileri sürerek sözde alay ediyorlardı.

Hazreti Muhammed (S.A.V), Milâttan sonra **619 — 620** de bu muhterem koruyucularının her ikisini peş peşe kaybetti..

O yıl, Müslümanlara **(Hüzün Yılı)** oldu.

V

BİR SİSTEM

Kureyş halkı, önlerine kadar gelen şerefi kucaklayacaklarına tepmişlerdi..

Hazreti Muhammed (S.A.V)in iki büyük koruyucusunu kaybedişinin peşinden, büsbütün o'na ve Müslümanlara saldırdılar..

Bu durumda, o zamanın adetlerine göre, koruyucusuz bir halde Hazreti Muhammed (S.A.V)in Mekke'de vazife görmesi mümkün değildi.

Çok düşündü..

Ona Mekke içinden sahip çıkacak kimse yoktu.

Belki bir ilhamdı.. Aklına Mekke'ye yakın olan **Taif** şehri geldi..

Orada Kureyşle akraba olmuş **Sakif kabilesinin** ileri gelenlere vardı.

Hazreti Muhammed (S.A.V) karar verdi, Taif'e gidecekti.

Maksadı şuydu:

1. Mekke sapıklarına karşı kendisini korumalarını istemek.

2. İmana davet.

Hareketini gizli tuttu..

Peygamberliğinin **onuncu yılında, Şevval ayında, 27 nci gecede, azatlı evlâtlığa Harise oğlu Zeyd'i** alarak Mekke'den çıktı.

Son peygamberi arayan cinler, henüz Hazreti Muhammed (S.A.V)e iman etmemişlerdi.. Çünkü getirdiği kitabı, Kur'an'ı dinlemek imkânını bulamamışlardı..

Elbette bunda da ilâhi bir sır vardı.

Gerek onlar, gerekse diğer yaratıklar, pek üzüldüler... İşte bir peygamber daha yurdundan kovuluyordu.

İblis ve ordusu Şeytanlar, insan nefsine nasıl oluyordu da bu derece bastırabiliyorlardı.. Kendisini beğendirip gururlandırıyorlar, gözlerini hakka ve hakikate karşı kapatıyorlardı!..

Sebebi bulunacak gibi değildi.

O sırada **Yemen'in Nuseybin** bölgesindeki cin-

ler ümmetinden **yedi (yahut dokuz kişi)**, aralarında durumlarını tartışıyorlardı.

Hepsi başlarına gelen Cahiliyyet devrinden hele paygamberlikteki Fetretten bıkmışlardı..

Allah'a, birliğine, inanan haniflerdi..

Bütün arzuları geldiğini işittikleri son peygamberi bulup tebliğ edeceği emir ve yasaklarla amel etmekti.

Birisi şöyle dedi:

«O peygamber, hakkında evvelce bildirilen âlametlere uygun olarak Mekke'de zuhur etmiştir..»

Bir diğeri cevap verdi:

«Gidip gördüm.. On yıldan beri halkı imana çağırıyor. Lâkin **çok az kimse imana geldi..**»

«Niçin?..»

«Bilmiyorum..»

«Tebliğ ettiği kitabı dinlemedin mi?..»

«Her ne hikmetse sokulamadım.. Şüphede kaldım. Eğer gerçekten peygamber olsaydı, Kureyş onu horlar mıydı diye düşündüm.»

Üçüncüsü üzüldü:

«Bunu bize anlatacaktın.. Kitabını dinlemek şarttır.»

«Gideriz..»

«Doğrusu budur..»

«Ne zaman gidelim?..»

Mekke onlar için göz açıp kapayacak kadar yakındı.

Buna rağmen: «Düşünelim, gününü kararlaştırırız..» dediler.

On gün sonra aynı yerde buluşmak için sözleşip dağıldılar..

Hazreti Muhammed (S.A.V), Taife vardığı zaman, oranın ulularından üç kişiyle görüşmek istedi:

1. Amr oğlu Abdi Yalil.
2. Amr oğlu Mesut.
3. Amr oğlu Habib..

Bunların üçü de baba bir kardeştiler.

Hazreti Muhammed (S.A.V), Taif'de **on gün** kaldı.

Üç kardeşle konuştu..

Onlardan hem korunmasını, hem islâm dinine girmelerini istedi. Gerekirse, karşı geleceklerle mücadele etmelerini diledi..

Üç kardeş, Hazreti Muhammed (S.A.V)e umduğu cevap yerine şöyle konuştular:

Büyükleri:

«Eğer Allah seni bir şeylerle gönderdi ise, Kâbenin örtüsünü yırtmış, yahut soymuş olayım.»» diyerek inanmadığını açıkladı.

Ortancaları:

«Allah, peygamber göndermek için, senden başka kimse bulamadı mı?.. Allah, Senden başkasını göndermeye aciz mi?..» şeklinde konuşup alay etti.

Küçükleri Abdi Yalil en yumuşak red edendi.

Şöyle dedi:

«Vallahi, ben seninle asla konuşmayacağım. Çünkü sen, eğer dediğin gibi isen, Alah tarafından gön-

derildiysen, senin sözünü red etmekle büyük bir tehlikeye kendimi atarım.. Eğer sen, Allah adına yalan söylüyorsan o zaman seninle konuşmamam gerekir.»

Hazreti Muhammed (S.A.V) pek üzülmüştü.

Artık Taif'de durması caiz değildi..

Yine Mekke'ye dönecekti..

Lâkin Kureyş, başına gelenleri duyarsa büsbütün şımaracaktı.. Bunu önlemek istedi..

Rica etti:

«Konuştuklarımız aramızda kalsın.. Gizli tutun.»

Üç kardeş, Kureyşe yaranmak için, onların kuvvetlerini hesaplayarak, Hazreti Muhammed (S.A.V) in arzusunu yerine getirmediler.

Aksine hem Kureyşin hem Taif gençlerinin İslâmiyete girmesinden çekinerek, onu Taif'den kovdular..

Bağırdılar:

«Şehrimizden çık git!.. Senden soyun nefret etti. Söylediklerini kabul etmeyince bize geldin. Vallahi, biz de senden son derece sakınır, seni horlar, kaçınırız..»

Bununla da kalmadılar.

Taif halkı içinde akılsız, işsiz güçsüz, ipsiz sapsızları Hazreti Muhammed (S.A.V)e saldılar.

Onları yolun iki tarafına dizdirdiler..

Hazreti Muhammed (S.A.V) geçerken, sövdürdüler, taşa tutturdular.

Hazreti Muhammed (S.A.V)in, evlâtlığı Zeyd'in siper olmasına rağmen, ayakları kanlar içinde kaldı.

Dermandan düşüp oturdukça kaldırıyorlardı.

Yürüdükçe taşlıyorlardı.

Evlâtlığı Zeyd'in de başı yarılmış kanıyordu.

Taif için ne yüz karası bir tutumdu bu!..

Melekler ağlaşıyor, canlı cansız bütün mahlûkat yas içinde ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

Hepsinin tek arzusu, Hazreti Allah (C.C)ın bu azgın halkı derhal helâk etmesiydi.

Hazreti Muhammed (S.A.V), ancak Taif dışında bir bağa varınca, takipten kurtuldu.

Bu bağ **Mekkeli Utbe**'nin bağıydı.

Hazreti Muhammed (S.A.V) bitkin ve üzgün bir halde asmaların dibine oturdu.

Dinlenmeden şöyle yalvardı Allahına:

— Allahım, dermansız ve çaresiz kaldığımı, ahali önünde hor ve hakir görüldüğümü ancak sana şikâyet ederim. Ey rahmetlilerin en merhametlisi!.. Herkesin hor görüp te ezdiği biçarelerin Rabbi Sensin. Sensin benim Rabbim. Sen, beni kötü huylu, yüzsüz bir düşman eline düşürmeyecek, hattâ işinin yularını eline verdiğin akrabadan bir aşmaya bile beni bırakmayacak kadar merhametlisin.

Allahım! Senin gazabına uğramayayım da çektiklerim ne olunursa olsun katlanırım. Lâkin senin af ve merhametin bana bunları göstermeyecek kadar geniştir.

Allah'ım!.. Senin gazabına uğramaktan, ilâhi rızana uzak kalmaktan Sana, Senin o karanlıkları aydınlatan, nura boğan, dünya ve âhiret işlerini yoluna koyan ilâhi nuruna sığınırım.
Allahım!.. Sen hoşnut oluncaya kadar affını dilerim.
Allahım!. Her kuvvet, her kudret ancak seninle kaimdir.

Hazreti Muhammed (S.A.V), Allahına böyle dert yanar, O'na sığınırken, bağın sahibi Utbe ile kardeşi **Şeybe** uzaktan bakıyorlaıdı..

Taif'de Hazreti Muhammed (S.A.V)e yapılanları izlemişler, merhamete gelmişlerdi.

Köleleri **Addas'ı** çağırdılar..

Addas Hırıstiyandı.

Ona emir verdiler:

«Bir salkım üzüm al!.. Tabağa koy, sonra şu zata kadar git.. Yemesini söyle.»

Köle Addas, iki kardeşin dediklerini yaptı.

Bir tabağa üzüm koyup götürdü.

Uzattı.

Hazreti Muhammed (S.A.V), önce besmele-i şerefe getirip üzümden aldı yedi.

Köle Addas şaşırmıştı..

Bunu açıkladı:

«Vallahi, her işe Allahın adıyla başlamayı bura halkı bilmezler...»

Hazreti Muhammed (S.A.V), ilgilendi:

«Adın nedir senin?..»

«Addas..»

«Kimlerdensin?..»

«Ninovalıyım..»

«Dinin nedir?..»

«Hıristiyanım.»

«Demek sen, o salih **Matta oğlu Yunus**'un hemşerisisin?»

Addas sormak zorunda kaldı:

«Sen Yunus'u nereden biliyorsun?..»

«Yunus benim kardeşimdir.. O,, bir peygamberdir. Ben de peygamberim.»

Addas, gerçeği öğrenince, derhal göğsü açıldı. Hıdistiyanlığı bırakıp, son peygamberin karşısında bulunduğunu ilhamlanarak, Müslüman oldu.. Hazreti Muhammed (S.A.V)in başını, ellerini, ayaklarını öptü.

xxx

Yemen'in Nuseybin bölgesinden olan yedi (yahut dokuz) cin, bu esnada tekrar buluşmuşlardı..

Mekke'ye harekete karar verdiler.

Gittiler..

Hazreti Muhammed (S.A.V) Mekke'de yoktu.

Gaybdan habersiz olduklarından nerede bulunduğunu da bilmiyorlardı.

Mekke'nin bir iki konak açıklarına kadar durmadan hızla uçup, dolaşıp onu arıyor, bekleşiyorlardı.

Hazreti Muhammed (S.A.V), Addas Müslüman olduktan sonra, hemen bağı bırakmış Mekke yolla-

rına düşmüştü..

İlk önce, Mekke'den iki konak mesafede bulunan **Karni Sealib** mevkiine vardığı zaman, bir bulut içinde Cebrâil (A.S) geldi.

Seslendi:

«Şüphe edilmez ki, Allah, halkın sana söylediklerini işitti.»

Devam etti Cebrail (A.S):

«Allah sana şu dağlar meleğini gönderdi.. Ümmetin hakkında ne dilersen onu emret.»

Dağlar meleği de konuştu:

«Cebrâil gerçeği söylüyor.. Sen ne dilersen yaparım. Meselâ **Ebu Kubeys** Dağı ile **Kuaykıan Dağını** Kureyşliler üzerine kavuşturur, kapatırım.»

Hazreti Muhammed (S.A.V) her gelmiş peygamber gibi bunu red etti:

«Hayır..» dedi. «Ben böylesini arzu etmem... Arzum şudur ki, Allah bu sapıkların soyundan imanlılar çıkarsın ortaya.»

Hazreti Muhammed (S.A.V)in bu sözleri üzerine Cebrail (A.S.) ile dağlar meleği ayrıldılar.

Hazreti Muhammed (S.A.V) yoluna devam etti..

Mekke'ye bir konak mesafede bulunan **(En-Nahle)** vadisine ulaştı.. Buraya **(Batnı Nahle)** de deniyordu.

(Bazı rivayetlere ögre Hazreti Muhammed Taif dönüşünde değil, Ukaz panayırına giderken Nehle'ye varmıştı.)

Hazreti Muhammed (S.A.V)i arayan Yemen'in Nuseybin bölgesi cinleri, Nahle üzerindelerken, bağırdılar:

«İşte Muhammed orada.. Yanında birisi var.»

Henüz sabahtı..

Hazreti Muhammed (S.A.V), evlâtlığı Zeyd ile namazını eda etti ve Kur'an'dan **Rahman suresini** okumaya başladı.

Cinler Kur'anı dinledikçe değiştiler..

Sevinçlerinden ağlıyorlardı..

KUR'ANI O ÇOK ESİRGEYİCİ (Allah) ÖĞRETTİ. İNSANI O YARATTI.
GÜNEŞ DE AY DA HESAPLADIR.
SAKI OLMAYAN NEBAT DA, AĞAÇ DA (ona) SECDE EDERLER.
GÖKE (gelince) ONU DA (Allah) YÜKSELTTİ. BİR DE MİZANI KOYDU.
TARTIDA HAKSIZLIK ETMEYİN, VE TERAZİYİ ADALETLE DOĞRULTUN, TARTILANI EKSİK YAPMAYIN DİYE.

YERE (gelince) ONU DA BÜTÜN MAHLÛKATIN FAİDESİ İÇİN ALÇALTTI.
Kİ ONDA (türlü) MEYVE(ler), HOŞ KOKULU NEBATLAR VARDIR.

O HALDE (ey ins ü cin) RABBİNİZİN HANGİ NİMETLERİNİ YALAN SAYABİLİRSİNİZ?.

O, İNSANI BARDAK GİBİ (çınlayan) KUPKURU BİR BALÇIKTAN YARATTI.
CÂNN'I DA YALIN BİR ATEŞTEN YARATTI..
O HALDE RABBİNİZİN HANGİ NİMETLERİNİ YALAN SAYABİLİRSİNİZ? (Ey Cinler ve insanlar!)

(Rahman:: 1-16 Meâli)

Cinler sûreyi sonuna kadar dinlediler?..

İşte, Hazreti Muhammed (S.A.V.) onların atası Cânn'dan bahsediyordu.. Ayrıca hem insanlara hem cinlereydi hitabı.

O halde söyledikleri kendisinin değil, her şeyi bilen Hazreti Allah (C.C.)ındı.. Emir ve yasaklarıydılar.

Âyetlerde Hazreti Muhammed (S.A.V)in hem insanlara, hem cinlere hitap edenleri tekrarladığına göre, demek Hazreti Allah (C.C.)ın sadece kulluk için yarattığı insan ve cinlerin peygamberiydi Hazreti Muhammed (S.A.V).. Artık son resüldü..

İki ayrı yarattığın resül olduğuna göre **(Resülüs-Sakaleyn)** di O.

Cinler derhal imana geldiler..

Bu Nuseybin cinleri Hazreti Muhammed (S.A.V) in cinler âlemindeki ilk sahabeleri oldular..

Hazreti Muhammed (S.A.V), onlara gerekenleri öğretti ve kavmlerine gönderdi.

Cinler sevinerek gittiler.

On yıldan beri Kureyş'in yaptıkları!..

Bir kaç gün önce de Taif'in azgınlığı!..

Sonra cinlerin durumu!..

Ne hayret verici bir olaydı bunlar,

Kureyş bunca yıldır Kur'an dinlesin, iman etmesin de, cinler, hemen dinleyince Allah'a teslim olsunlardı!..

Hazreti Muhammed (S.A.V)in beklenen son Resûl olduğuna şehadet etsinlerdi..

Elbet bunda ilâhi bir ibret vardı..

İbretle beraber, öyle bir neticeyle, Hazreti Allah (C.C.) Kureyş sapıklarına sitemde bulunmuştu.

Hem öyle bir sitem ki!..

Her türlü azabtan daha dokunaklı, acıydı.

Hazreti Muhammed (S.A.V), bir gerçeği daha öğrenmiş ve secdeye kapanmıştı, cinler gider gitmez.

Bütün bunlara rağmen Hazreti Allah (C.C), Hazreti Muhammed (S.A.V)den razıydı.

Razı olmasaydı, yalnız insanlar Âlemine değil Cinler âlemine de resül yapmazdı..

(Resülüs sakaleyin)likle mükâfatlandırmazdı.

xxx

Cinler bir nefeslik zaman sonra yurtlarına dönmüşlerdi.

Diğer cinleri toplamış, başlarından geçenleri anatmış ve hepsini Allah'a teslime Hazreti Muhammed (S.A.V)in onun son elçisi olduğuna şehadete davet etmişlerdi.

Ayrıca Kur'an'la amel etmelerini, orada yazılı emir ve yasaklara uymalarını istemişlerdi.

YADET O ZAMANI Kİ CİNLER DEN BİR TAİFEYİ KUR'AN DİNLEMEK İÇİN SANA (doğru) SEVKETMİŞTİK. İŞTE BUNLAR ONUN HUZURUNA GELİNCE (birbirlerine) «SUSUN (dinleyin) DEMİŞLER.» (okunması) BİTİNCE DE (kendilerini azab ile) KORKUTMAYA MEMUR OLARAK KAVMLERİNE DÖNMÜŞLERDİ.

«EY KAVMİMİZ, DEDİLER, HAKİKAT BİZ MUSADAN SONRA İNDİRİLMİŞ OLAN, KENDİNDEN ÖNCEKİLERİ TASDİK EDEN, HAKKA VE DOĞRU YOLA İLETEN BİR KİTAB DİNLEDİK.»

«EY KAVMİMİZ, ALLAHIN DAVETİNE İCABET EDİN, ONA İMAN EDİN Kİ (Allah) SİZİN GÜNAHLARINIZDAN BİR KISMINI YARGILASIN VE SİZİ ÇOK ELEM VERİCİ AZABDAN KURTARSIN.»

(Ahkaf: 29-31 Meâli)

(Hazreti Muhammed (S.A.V)i dinleyen (7:9) kadar cinin ilk cin taifesi sahabeleri oldukları ve kavmlerini azab ile korkutmaya memur edildikleri bu âyetlerde açıkca anlatılmıştır.)

İlerde ayrı bir sûrede de olay müminlere şöyle

açıklanacaktı.. Böylelikle hem cinlerin varlığı, hem imana geliş şekilleri anlatılacaktı.

(Habibim) DE Kİ «BANA ŞU HAKİKAT(ler) VAHY OLUNMUŞTUR: CİNDEN BİR ZÜMRE (benim kuran) OKUYUŞUMU DİNLEMİŞ DE ŞÖYLE DEMİŞLER: «BİZ, HAKİKİ HAYRANLIK VEREN BİR KUR'AN DİNLEDİK.»

«Kİ O, HAKKA VE DOĞRUYA GÖTÜRÜYOR. BUNDAN DOLAYI BİZ DE ONA İMAN ETTİK. RABBİMİZE (bundan sonra) HİÇBİR (şeyi) ASLA ORTAK TUTMAYACAĞIZ.»

(Cin-1—2 Meali)

(Burada vahyedilmek sözünden, Hazreti Muhammed'in cinlerle konuşmadığı, onları vazifelendirmediği sanılırsa da değildir. Hazreti Allah, Cinler Kur'an'ı dinler dinlemez, hemen orada peygambere vahy etmiş, cinlerin varlığını bildirmiştir.. Yoksa sonra değil. Öyle olsa cinlerin Kur'an dinlemelerinin ve Hazreti Peygamberin onların da peygamberi oluşunun bir hikmeti kalmazdı.)

«HAKİKAT ŞUDUR Kİ: RABBİMİZİN BÜYÜKLÜĞÜ (her büyüklükten) YÜCEDİR. O, NE BİR ZEVCE, NE DE BİR EVLÂT EDİNMEMİŞTİR.»

«HAKİKAT ŞUDUR Kİ: BİZİM AVANAK (cahil) İMİZ ALLAHA KARŞI (meğer) PEK AŞIRI YALANLAR SÖYLÜYORMUŞ.»

«GERÇEK BİZ DE İNSAN (olsun). CİN (olsun) ALLAHA KARŞI (hiçbiri) ASLA YALAN SÖYLEMEZ SANMIŞTIK.»

«FİLHAKİKA ŞU DA VAR: İNSANLARDAN BAZI KİMSELER CİNDEN BAZI KİŞİLERE SIĞINIRLAR. BU SURETLE ONLARIN AZGINLIKLARINI (şımarıklıklarını) ARTIRMIŞLAR.»

«HAKİKATEN ONLAR DA, SİZİN ZANNETTİĞİNİZ GİBİ, ALLAHIN HİÇ BİR KMSEYİ DİRİLTMEYE CEĞİNİ SANMIŞLARDÖR.»

(Cin devamla): «BİZ CİDDİ BİR SURETTE GÖĞE ERİŞMEK İSTEDİK. FAKAT ONU SERT BEKÇİLERLE VE (yakıcı) ŞİHAPLARLA DOLDURULMUŞ BULDUK.»

«HALBUKİ HAKİKATEN BİZ (bundan evvel haber) DİNLEMEK İÇİN ONUN BAZI KISIMLARINDA OTURACAK YERLER (bulup) OTURUYORDUK. FAKAT ŞİMDİ KİM DİNLEYECEK OLSA KENDİSİNİ GÖZETİP DURAN BİR ŞİHAP (karşısında) BULUNUYOR.»

«DOĞRUSU BİZ YERDEKİ KİŞİLERE ŞER Mİ MURAT EDİLİYOR, YOK SA RABLERİ ONLAR İÇİN BİR HAYR MI İRADE EDİYOR, BİLMİYOR MUSUNUZ.»

«HAKİKATEN BİZ, KİMİMİZ SALAHA ERMİŞ (iyi kişi) LERİZ. KİMİMİZ İSE BUNLARDAN AŞAĞIDIR. ÇEŞİT ÇEŞİT YOLLARA (sahip) OLMUŞUZ.»

«ŞU HAKİKATİ DE ŞÜPHESİZ ANLADIK Kİ: YER (yüzün) DE (bulunsak) DA ALLAHI ASLA ÂCİZ BIRAKAMAYIZ. (Göğe) KAÇMAKLA DA ONU ASLA ÂCİZ KILMAYIZ.»

«DOĞRUSU, BİZ O HİDAYETİ (kur'an'ı) DİNLEYİNCE İMAN ETTİK. KİM DE RABBİNE İMAN EDERSE O, NE BİR (ecrinin) EKSİKLİĞİNDEN, NE BİR HAKSIZLIĞA UĞRAYACAĞINDAN KORKMAZ.»

«GERÇEK, KİMİMİZ MÜSLÜMANLAR, KİMİMİZ İSE ZULMEDENLERDİR. MÜSLÜMAN OLAN KİŞİLER (yok mu) İŞTE ONLAR DOĞRU YOLU ARAYIP BULMUŞLARDIR.»

«ZULMEDENLERE GELİNCE: ON-

LAR DA CEHENNEM'E ODUN OLDULAR.»

(Cin: 1—15)

Bunları dinleyen cinler imana geldiler mi?..

Şüphesiz, insanların yaptığı gibi bir kısmı Allah'a teslim oldular. Diğerleri sapıklıklarında direndiler.

Allah'a teslim, olanlar bir yerde kur'an okunduğu ve namaz kılındığı zaman sevinerek konuşur, sıkışarak, öbeklenerek, dinlerlerdi hazla..

Sapıklıkta kalanlar da aynısını yaparlardı ama, onların bakışlarında kızgınlık parlardı..

Tıpkı insanlar gibi..

(Bana) ŞU HAKİKAT DE (vahyedilmiştir:) ALLAHIN KULU ONA İBADET İÇİN (namaza) KALKTIĞI ZAMAN NEREDEYSE ONLAR, ETRAFINDA KEÇELER (gibi dertop) OLUYORLARDI.

(Cin: 19 Meali)

xxx

Hazreti Muhammed (S.A.V)in bundan sonra Mekke'de kaldığı **iki yıl** zarfında **(622 ye kadar)**, sık sık ortadan yok olduğu, yakın sahabelerini endişelendirdiği, görüldü.

Yine bir geceydi, Hazreti Muhammed (S.A.V), meydanlarda görünmedi.

Gün ışıyana kadar aradılar.

Nihayet Hıra Dağı (Nur Dağı) tarafından gelmekte olduğunu gördüler.

Sevindiler.. Merak da ediyorlardı.

Nerede olduğunu sorup öğrenmeye çalıştılar.

Hazreti Muhammed (S.A.V), hakikati konuştu:

Onu cinler çağırmışlardı. Kur'an okuması için,

Birlikte gitmiş ve sabaha kadar onlarla kalarak Kur'an okumuştu kendilerine.

Müslümanlar, bundan sonra, Hazreti Muhammed (S.A.V) aralarından çekilince merak etmediler.

Kur'an'ın âyetleri sarihti..

Hazreti Muhammed (S.A.V), yalnız İnsanların değil Cinlerin de peygamberiydi... Elbette sık sık onlarla buluşacak, sahabelere yeni nazil olan âyetleri ve hükümleri tebliğ edecekti.

Hazreti Muhammed (S.A.V) insanlar kadar cinlerin de iman ve amellerinden sorumluydu..

Böylece iki yıl doldu..

Hazreti Muhammed (S.A.V)e Medine'ye hicret emri verildi.

Çünkü artık Kureyş azgınlarından tamamen ümit kesilmişti.

Ancak, bu hicret muvakkatti... Hazreti Muhammed (S.A.V) tekrar Mekkeye'ye gelecek, orasını putlardan temizleyerek emnniyet içinde islâmiyte güneşini parlatacaktı.

Hazreti Muhammed (S.A.V), Mekke'den yanında yalnız Ebu Bekir (R.Anh) olduğu halde çıktı.

Yakın dağda saklandıktan sonra, deveci ve kılavuzuyla hareket etti Medine istikametine..

İlk gün **Emec** geçildi..

İkinci gün **Kudeyd**'e varıldı.

Mekke müşrikleri, her tarafa adamlar salmışlar, bol mükafat vaad ederek Hazreti Muhammed (S.A.V)i aratıyorlardı.

Müslümanlar ise endişedeydiler.

Hazreti Muhammed (S.A.V) ile Ebu Bekir (R.Anh)ın ne taraftan, hangi yoldan Medine'ye hicret ettiğini bilmiyorlardı.

İkinci gün ulaştıkları Kudeyd mevkinnde, Kâ'b oğullarından **Ümmü Mâbed** adlı bir kadının çadırı önünde durdular.

Ümmü Mabed yaşlıydı, babası ve **Ebu Mâbed** adlı kocasıyla çocukları vardı.

Fakat hepsi işlerine gitmişlerdi.

Ümmü Mâbed yalnızdı.

Bu kadın pek iyilik severdi.. Kıtlık ve kuraklık yıllarında çadırın önüne oturur, yolculara nesi varsa verirdi.

Hazreti Muhammed (S.A.V) ile Hazreti Ebubekir ve kılavuz, deveci geldiklerinde öğle yaklaşıyordu.

Ümmü Mâbed yine çadırının önündeydi.

Fakat bu gelen yolculara verceği ne hurması, ne ekmeği, hattâ suyu vardı.

Kocası, sütsüz, artık kesilmesi gereken bir koyun bırakmıştı sadece.

Ümmü mabed, misafirlerini buyur ettikten sonra, durumunu anlattı ve koyunu kesip yemelerini söyledi.

Hazreti Peygamber razı gelmedi.

Koyuna sokuldu.. Bacaklarını ayırıp sağdı.

Koyun bol süt verdi..

Ümmü Mâbed şaşırmıştı..

Oradakilerin hepsi doyasıya içip açlıklarını giderdiler. Hattâ, çobanlığa giden çadır halkına süt ayırdılar.

Hazreti Muhammed (S.A.V) ile Hazreti Ebubekir (R.Anh), öğle uykusunu bu çadırda geçirdiler.. Nihayet tekrar **Harrar'a** doğru yollarına devam ettiler.

Aynı anda, Mekke'nin aşağı tarafından bir ses duyuldu.

Sokakları dolaşarak bu ses Mekke'nin yukarısına kadar gitti..

Bütün halk onu takip edip dinlediler.

Konuşanı görmüyorlardı ama, dinliyorlardı ve kendi dilleriyle söylediği için anlıyorlardı.

Bu bir cindi.

Hiç kesmeden tekrarladığı şiirinde, Hazreti Muhammed (S.A.V)in Ümmü Mâbed'e misafir olduğunu, Ümmü Mâbed'in onları iyi ağırladığını, hattâ öğle uykusuna yatırdığını, Ebebekir (R.Anh)ın sürekli nimet ve saadete ereceğini bildiriyordu.

Böylece Müslümanlar, Hazreti Peygamberle Ebubekir'in hangi istikametten Medine'ye gitmekte olduklarını anlayarak rahatlamışlardı..

Müşrikler ise sihre vermişlerdi.

Elbette Hazreti Allah (C.C.)ın emriyle olacaktı, Müslüman bir cin hayr işlemişti o gün.

Esasen cinler görünmedikleri halde, mümin olan

ları, elbette mümin insanlara sadece iyilik yapacaklardı.

Hele Mekke'de o sırada Müslümanların ancak aileleri, çocukları vardı.. Erkekler çoktan Medine'ye hicret etmişlerdi.

Bu aileler ve çocuklar sevindirilmişti.

Cin'in söylediği şiirin bazı parçaları şöyleydi:

Ümmü Mâbed'in çadırında
Öğle uykusu uyuyan
İki arkadaşı.
Âlemlerin Rabbi olan Allah
İyilikle cezalandırsın.

Onlar,
Hidayet yoluna
Sapmış olarak,
Onun çadırına indiler.

Muhammed'e arkadaşlık
Eden zat (Ebubekir),
Devamlı olarak
Nimet ve saadete kavuştu.

Benî Ka'b'dan olan
Kadının evi
Onlar için
Değerlidir.

O ev kutlu ve mübarek
Olsun ki,
Müminler için
Bir gözetleme yeridir.

Yine o günlerde başka bir şey de oldu Mekke'de Müşrikler, hele başkaları Ebu Sufyan, Hazreti Muhammed (S.A.V)in Medine'de tutunamayacağı kanaatindeydiler ve bunu devamlı surette yayarak, sözde azgınların moralini yükseltiyorlardı.

Medine'nin iki büyük kabilesi **Evs** ve **Hazreç'in** ulularından olan **Muaz oğlu Sa'd** ile **Ubade oğlu Sa'd,** makamlarını Hazreti Muhammed (S.A.V)e vermeyecekleri fikrindeydiler.

Elbette ne insanlar, ne cinler gaybı bilmezlerdi.

Değil gelecekten, kendilerinin bulunmadığı, şahit olmadığı olaylardan hazersizdiler.. Meçhulleriydi.

Yine Hazreti Allah (C.C)ın emriyle oldu şüphesiz, bir gece Mekke halkı **Ebu Kubeys** dağından bir cinnin şöyle ilhamlandığını işittiler:

İki Sa'd
Müslüman olursa,
Muhammed sağ kaldıkça
Mekke'de
Kimse karşı koyamadan
Yaşayacaktır..

Sabahleyin, Sapıkların başı Ebu Süfyan Kureyşlilere sordu:

Ebu Sufyan böylelikle kendisini avutmaya çalışıyordu.

«Duyduğumuz şiirdeki Sa'dlar, **Sâd'i Bekir mi, Sad'ı Temim mi, yoksa Sad'ı Hüzeym mi?..»**

Bu Sad'lerin hepsi Mekkedeydiler.

Kureyşliler bir cevap veremediler ama, ikinci ge-

ce aynı cin, doğruyu açıkladı.. Bu Sad'ler Medine'deki Evs ve Hazreç kabilesinin ululları olan Muaz oğlu Sa'd ile Übade oğlu Sâd idiler.

Ebu Sufyan'ın ümidi yıklıdı bu suretle.

Demek, Medine'nin en büyük iki kabilesi Evs ve Hazreç, Hazreti Muhammed (S.A.V)i tanıyacaklar, Müslüman olacaklar, sonra Mekke fethedilecekti..

Yine, duyulan şiiri sihre vererek kendi kendilerini kandırdılar..

Cinn'in ikinci gecede haber verdikleri şöyle bir şiirde toplanmıştı:

Ey Evs'in
Sa'd'ı olan Sa'd!
Sen O'nun yardımcısı ol.

Ey Ulu ve asil
Hazreçlerin Sa'dı!..
Her ikiniz
Hidayete çağıran zatın
Davetini kabul edin.

Böylece Allah'dan
Firdevs cennetinde
Allahı tanıyanların
Arzu ettikleri dereceleri
Temenni ediniz.

Çünkü Allah,
Hidayet yolunu arayanları
Kendisinin yumuşak döşenmiş yataklı
Cennetleriyle mükâfatlandırır.

Çok ikazlar ve ilhamlar vardı bu mısralarda.

Ümit veriyorlardı...

Sıkışan insanın göğsünü bir bahara çıkarıyorlardı.

Gözler açılıyor ve şimdiye kadar karşılaşılmamış pırıl pırıl sabahlarla aydınlanıyorlardı.

Kulaklarda devamlı bir şarkı geziniyordu... Nağmeler başa giriyor, kirlenmiş beyinlerin siyah yosunlarını temizliyorlardı.

Kurtuluşa susayan yürekler yığın yığındı.

Onlar artık yalnız kendilerini değil bütün bir dünyanın insanlarının selâmete çıkması arzusundaydılar.

Hazreti Allah'ın Bir'liğinde en şerefli olarak yaratılan insan da bir olabilmeliydi.

Madem ki ona üfürülen ruh birdi... Bu mümkündü.

Beden bir manâ ifade etmezdi. Beden, yeryüzünün malıydı. Orada kalacaktı.

Esas olan ruhdu.

O halde mısralardaki haberler gerçekleşecek miydiler?..

x x x

Bunlar gerçekleşti..

Hazreti Muhammed (S.A.V.), Medine'den başlayarak Hicaz'a ve bütün Arap Yarımadasına İslâmiyeti yaydı.. Mekke fethedilip, putlar kırıldı..

Kur'an'ın nazil oluşu tamamlandı.

Nihayet, Hazreti Peygamber, insan ve cinlere ebediyete, kıyamete kadar, amel edecekleri ilâhi anayasa olan Kur'an'ı bırakarak makamına yükseldi..
Yeryüzünden ayrıldı.

Medine'de geçn on sene içinde âyetler nazil oldukça aynen cinlere de tebliğ olunuyordu.

Müslüman cinler, bu âyetlerde bazan kendilerinden bahsedildiğni görüyorlardı.

Müslümandan gayrı kitab ehli, kitaplarını bozmuş ve bir takım yalanlarla doldurarak uydurmuşlardı. Bilhassa (haşa) Allahın oğul ve kızlarının, zevcelerinin bulunduğunu ileri sürmüşlerdi.

Ayrıca Hazreti Allah ile mümin cinler **(Mecazi olarak melekler)** arasında akrabalık olduğunu yaymışlardı.

Cinler bunları okudukça, renkten renge girip, secdeye kapanıyorlardı.

BİR DE ONUNLA CİNLER ARASINDA BİR HISIMLIK UYDURDULAR. ANDOLSUN Kİ CİNLER (Melekleşmiş olan müminleri) DAHİ, ONLARIN BEHEMEHAL (Cehenneme)

İHZAREN GETİRİLECEKLERNİ (pek iyi) BİLMİŞLERDİR.

(Saffat: 158 Meali)

Halbuki azgınlar, cinlere bile tapanlardı.
Bunu melekler de söylüyorlardı:

(Melekler de): «SENİ (ortakdan) TENZİH EDERİZ. BİZİM YARİMİZ ONLAR DEĞİL, SENSİN. BELKİ ONLAR CİNLERE (sapıtmış şeytanlaşmışlara) TAPIYORLARDI VE ÇOĞU ONLARA İMAN EDİCİLERDİ.» DİYECEKLER.

(Sebe: 41)

İnsana yasaklanmıştı şüphesiz, Hazreti Allah (C.C.) dan izin çıkmadan, cinleri görmek mümkün değildi.

Eğer mümkün olsaydı, bilhassa Hazreti Muhammed (S.A.V)in Allahın huzuruna gidişi esnasında Müslüman cinler kimbilir ne kadar üzülüp şaşırdıkları anlaşılacaktı.

Nasıl ki Müslüman insanlar, Hazreti Muhammed (S.A.V)in ölümüne inanmamışlar ve «O nasıl ölür?..» demişlerdi, Hazreti Ömer bile kendini kaybetmişti.. Nasıl ki, Hazreti Ebubekir (R.A.) Kur'an'dan Âyetler okuyarak, her peygamber gibi Muhammed (S.A.V) in de öleceğini hatırlatmıştı.. Elbette Cinlerin içinden

bazı sahabeler çıkmış aynı âyetleri hatırlatarak, onların şaşkınlığına gidermiş olacaklaıdı.

VI

ÖRÜMCEK AĞI

Kur'an'ı kerim'in nuru altında cinler hakkında doğru bir hüküm çıkarmak böylece mümkün iken, İslâmiyetin zuhurundan sonra da Cinler Âlemi üzerinde eski rivayetlreden kolay kolay kopulmadı... Hattâ daha da artırıldı.

Öyle karıştı ki insan aklı, bu çeşit fikir ve inançların baskısı altında, sanki örümcek ağına düştü... kurtulmak istedikçe bağlandı.

Cinler Âlemi hakkındaki düşünceleri ilerici olan İslâm dini içinde ve dışında olmak üzere ikiye ayrılıp hakikati bir daha tartışmak gerekdi.

1. İslâm bilginleri içindeki ayrı düşünceler:

Bazıları cinlerin insanlara aynı yaratık olduğunu söylediler.

Bunlara göre, insan inançtan saptıkça cinleşiyordu.

Yahut fazla akıllı, zeki olunca böyle oluyordu.

Cinlerle insanları bir tutmak hatalıydı...

Çünkü, Hazreti Allah (C.C.) ın Kur'an'da buyurduğu, açıkladığı, nice nice âyetlerde, cinleri ve insanları ayırdığı ancak onları kulluk için yarattığı anlatılmıştı.

Hattâ meleklerin nurdan, insanın toprkatan, ci-

nin ise çok zararlı dumansız, zehirleyici bir ateşten halkedildikleri belirtilmişti...

Nasıl olur da cin ve insan aynı yartık olurlardı?

Yine Kur'an'da cinlerin insandan önce mevcudiyetleri açık açık bildirilmişti...

Meselâ, İblis Hazreti Âdeme yaratıldığı zaman, vardı, cinlerdendi... Âdem önünde Hazreti Allah (C. C.)ın Rahmaniyet sıfatına secde etmemişti...

Demek ki, cinler âlemi ile insanlar âlemini aynı şey kabul etmek yanlıştı... Bunu daha bir çok örneklerle genişletmek mümkündü...

Hazreti Süleyman (A.S.), Seba melikesi Belkıs in tahtını getirmeyi dileyince, cinler taifesinden bir İfrid'in göz açıp kapatılana kadar getireceğini ileri sürmesi hakikati karşısında bu fikir yine çürüyecekti...

Fakat, akıl, zekâ ve amelleri dolayısıyla cinleşmiş insanlar olmuştu ve olacaktı...

Bunu Hazreti Allah (C.C.) da yine Kur'an'da bir çok âyetlerde belirtmişti...

Hazreti Süleyman (A.S.) devrinde de yaşamış olan Finikeliler, ilk benzetilenlerdi... O kadar ki, cinlerin insanların aynı şey olduğunu iddia edenler, Finikelileri Hazreti Süleyman (A.S.) ın hükmü altına alıp çalıştırdığını, saraylar, şehirler yaptırdığını denizden gerekli malzeme çıkarttığını söylerler... Kur'an'daki âyetlerden kastın bunlar olduğunu savunurlar.)

Tamamen hatalıdır... Bir bakıma cinlerle insanları aynı tutmak, cinler âleminin yokluğunu inkâr-

dır ki, İslâm dini karşısında, inancında, küfre kadar ulaşacaktı.

Ne var ki, cinleşen insanlar bulunduğu gerçeği karşısında halk bunu benimsemişti...

Hattâ, böyle insanlar için bazı yakıştırmalar yapmıştı.

İşte bunlardan bir kaç örnek

—Cin fikirli.
—Cin ifrit kesilmiş.
— CİNLERİ tutmuş.
—Cinler cirit oynuyor.
—İn cin top oynuyor.
—İyi saatte olsunlar.
—Hüddakunlı hoca (cinlere iş yaptıran lar için).
—Cinleri ayağa kalkmış.
—Cinleri başına toplamış.

Bütün bunlarda dolaylı da olsa, insanın cinleştiği telkini mevcuttu...

Ayrıca, insanlar, içlerindeki sert, cebbar olanlara da (Cin) dediler.

Zalim hükümdarları öyle tanıdılar.

Esasen zalim hükümdarlar, halkın içine karışmazlar, gizli kalırlar... Bu saklı halleri onlara **(Cin)** denmesine yol açtı.

x x x

Bazıları da, cinlere kendi içlerinden değil, sade-

ce insanlardan peygamber gönderildiğini, vazifelendirildiği iddia ettiler.

Bu da hatalıydı...

Hazreti Allah (C.C.), kulluk için yarattığı her ümmete peygamber gönderildiğini buyurur...

İnsanlar yaratılmadan önce, cinler mevcut olduğu kesinken onların peygambersiz bırakılmaları mümkün müdür?...

Çok zehirleyici, zararlı bir ateşten yaratılan onların zarar ve zehir tarafları nasıl yok edilecekti?...

İnsanda İblis ile ordusu şetyanlar ne ise, Cinlerin yaratıldıkları ateşte mevcut olan zehir ile zarar kudreti aynı şeydi.

Esasen insan ve cinlere kendi içlerinden peygamberler gönderildiği şu âyette ne kadar sarihtir;

EY CİN VE İNSAN CEMAATİ, İÇİNİZDEN SİZE AYETLERİMİ NAKLEDER, BU GÜNÜNÜZÜN GELİP ÇATACAĞINI İNZAR İLE HABER VERİR PEYGAMBERLER GELMEDİ Mİ?...

(En'am; 130)

Ancak, şu bir gerçektir ki, peygamberlikte insanlar için geçen Fetret devri, cinler için de olmuştur...

İnsan ve cinler âleminin aynı zamanda, altıyüz seneye yakın peygambersiz kalışlarının hikmeti, nihayet Hazreti Muhammed (S.A.V.), her iki âlemin peygamberi olunca anlaşılmıştır.

Bu altı yüz sene içinde, Cinler bunun için, gökleri daha çok dinlemeye çalışmışlar ve geçen kitap verilmiş peygamberlerin kitaplarını **(Tevrat, Zebur, İncil)** incelemişlerdir...

x x x

İblis'in cin soyundan gelmesi yüzünden, ve şeytanlarını kendini aşılıyarak peydahlaması üzerine, İblis, cin Şeytan birbirlerine karıştırıldı...

İblis ve şeytan ayrılmış, kıyamete kadar insanın akıl ve kalbine vesvese vererek, onu kibirlendirerek sapıtma izni almıştı.

Lânetlenecek bunlardı.

Topuna birden cin dendi çıkıldı...

Meleklerin Hayr'a, bütün cinlerin şerre hizmet ettikleri kanaatine varıldı...

Bu da gösteriyor ki, her şey karıştırılmıştı.

Bir özet yapılma gerekirse, şöyle yapılabilirdi hal buki:

1. Cinler vardır.
2. İnsanlardan ayrıdırlar...
3. İnsanlar içinde benzeme bakımından cin akıl, zekâ ve beceriklilik derecesinde olanlar çıkıyordu.
4. Cinlere kendi içlerinden peygamberler yollanmıştır. Bunlara uyanlar, cennete girmişlerdir, uymuyanlar ce-

henneme odun olmuşlardır... Vakti gelince tutuşturulacaklar ve cehennemlik insanlara azaplarını verecekler, kendileri de çekeceklerdir.

5. Hazreti Muhammed (S.A.V.) insanların olduğu gibi, cinlerin de son peygamberidir.. Artık her iki âlem yaratığına peygamber gelmeyecektir.
6. Cinler değildir insanlara zarar verenler. O soydan gelen İblis ile şeytanlarıdır ve ancak vehim, vesvese, telkin ederek, insanı sapıtırlar.
7. (Cinlerin Müslüman taifesi, aksine, insanlara yardım için çırpınırlar... Kâfirleri ise kendi cinsleriyle mücadele ederler...
8. İnsanların ermişleri İblis ve şeytanlarını emirlerine alıp hayr'da çalıştıramazlar ama, cinlerin izin verilenlerini çalıştırabilirler.).

Şu âyetlerde cin ve insanların ayrı oluşları, kuvvet ve kudretleriyle, yapacakları şeyler ne kadar açık beyan olunmuştu halbuki;

DE Kİ; «ANDOLSUN İNS-Ü CİN ŞU KUR'ANIN BENZERİNİ (Meydana) GETİRMELERİ İÇİN BİR ARAYA TOPLANSA, YEKDİĞERİNE YAR-

DIMCI DA OLSALAR, YİNE ONUN BENZERİNİ GETİREMEZLER».

(İsra; 88)

EY İNS VE CİN, İLERDE SİZ (in hesabımızı görmeye) YÖNELECEĞİZ. ŞİMDİ RABBİNİZİN HANGİ NİMETLERİNİ YALAN SAYABİLİRSİNİZ?.. EY CİN VE İNSAN CEMAATİ! GÖKLERİN VE YERİN BUCAKLARINDAN GEÇ (ib de ilâhi kazadan selâmete er) MİYE GÜCÜNÜZ YETİYORSA-Kİ (Allahın bahşedeceği) BİR KUDRETLE OLMADIKÇA ASLA GEÇEMEZSİNİZ-HAYDİ GEÇİN (kurtulun)!...

(Rahman; 31-33 Meali)

İşte, şu iki âyeti Kerime'de dahi cinlerle insanların ayrı oldukları, kuvvet ve kudret dereceleri, içlerinden iman etmeyeceklerin akibetleri, ne güzel haber verilmişti.

Fakat, ne acı ki cinler için öyle örümcek ağı ipleri dokundu ki, insanlar bir türlü korkudan ve tesirlerinden yakalarını kurtaramadılar...

Hele insanın zayıf tarafını iyi bilne bazılarının bu durumu kazanç, gaye, aleti yaptıkları zaman.

x x x

İslâmdan sonra, İslâmiyet dışında kalanlar, yani kâfirler ise cinler hakkında söylene gelmiş itikatları genişlettiler.

Bilmeyerek, Müslümanlarında da bunlara kapılanlar bulundu.

Bunlar şöyleydi.

1. Allahsızlar ve felsefeciler cinlerin varlığını tanımadılar.
2. Diğer dindekiler, cinlerin insanları kötülüğe sürüklediğini, o yüzden, melekler gibi görünmediklerini iddia ettiler...
3. Bunlar cinlerin varlığına inanıyor, lâkin başka başka tahayyül ediyorlardı.
   a. Her şekle girebilen havai hayvanlardır.
   b. Cisim ve araz değil, cevherdirler... Hayırlısı, şereflisi, olduğu gibi şerlisi süflisi de vardır. (İslâm inanışını tutar.)
   c. Mahiyeti değişen muhtelif cisimlerdir. Her işi yapabilirler... yani diğer cismlerin ve hayvanların, insanların kaderine tesir ederler. Şehirlerin bile.
   d. Bir çok hastalıkların kaynağıdırlar.
   e. Bu hastalıklara isim de takıldı;

Çarpılmış, cin çarpmış, kötürümler, kanburlar, inmeliler, ağzı eğrilenler, aklı bozulanlar, sevdalılar. Halbuki bu hastalıkların maddi ve ruhî olanları vardı. Ruhi olanlarında Ruha saldıran cin değil, ismi karıştırılan Şeytan'dı.

Cinleri birbirlerinden üstünlüklerine, erkek dişiliklerine, çalışma tarzlarına göre de, kendi inançlarında, ayırdılar. İsimler taktılar. Cinlerle işbirliği kuran insanların varlığını uydurup, kötülüğe yol açan bu insanlara saldırdılar...

Kısacası binlerce yıllık batıl inanışları sanki fazlasıyla geri getirdiler. Hakikaten islâmiyet dışındaki gericilik ve cehalet, yeryüzüne simsiyah bir örümcek ağı halinde sarındı.

Ancak bir kaç yüz sene önce kurtulmak imkân dahiline girdi ama, tesirleri babadan evlâda geçti durdu.

Cinler Âlemiyle bağlantısı olmayan bu inanışların kahramanlarını hatırlamak ve üzerlerinde durmak faydalıdır.

1. PERİ;

İslâm inanışında peri cinlerin kadınıdır... Ve Müslüman olanıdır... pek güzeldir.

Bu inanış elbette doğrudur... İman her yaratığı elbette melekleştirir... Beden güzelliği değildir esas olan.

Peri mademki Cinlerden müslüman bir kadın

ondan insanlara ancak iyilik dokunabilir.

Buna karşılık, gerek islâm içi, gerek islâm dışı âlemde, perinin insanlara göründüğü, gönlünü çelerek aklını aldığı söylenir... Müslüman cin kadınlar, islâm emir ve yasaklarıyla amel ettiklerine göre, iffet ve namusa, hayaya, tesettüre uyacaklardır... Bu bakımdan onlara yakıştırılanlar islâm inanışına uymazlar... Ne var ki, insan kalb ve aklına vehim ile vesvese veren şeytan, zayıf bulduğu böyle bir bedeni peri üzerinde öylesine durdurur ki o beden periyi gördüğünü sanır ve kapılır... Aklından olur.

Yine bazı harap ve tenhadaki konaklarda, köşklerde, periler görüldüğü iddia edilmiştir...

Bu yüzden **(Peri çarpmış...), (Perili köşk...),** gibi sözler konuşmalara daima karıştı.

2. İFRİT;

İfrit üzerinde iki inanış vardır;

a. Cinlerin müslüman olmayan bütün erkekleridir.
b. Güçlü, kuvvetli, her işi yapabilen kâfir erkek cindir.

Bu iki inanış birbirine pek yakındır.

Kur'an ifrit'in varlığını haber verir.

Hazreti Süleyman (A.S.), Seba Melikesi Belkis'in tahtını getirtmek istediği zaman, emrine verilmiş olan cinlerden bir ifrit bunu yapmayı dilemişti.

SÜLEYMAN DEDİ; «EY İLERİ GELENLER, ONUN TAHTINI, KENDİ-

LERİNİN BANA MÜSLÜMAN OLARAK GELMELERİNDEN EVVEL, HANGİNİZ BANA GETİRİR.» CİNLERDEN BİR İFRİT, «SEN MAKAMINDAN KALKMADAN BEN ONU SANA GETİRİRİM. BEN BUNA KARŞI HER HALDE GÜVENİLECEK BİR KUVVETE MALİKİM» DEDİ.

(Neml; 38,39 meali)

Burada açıkça İfrit'in cinlerden olduğu ve her türlü güvenilecek kuvvete sahip bulunduğu meydandadır.

Fakat, Hazreti Süleyman (A.S.), ona bu vazifeyi vermemiş, ilim sahibi olan vezirine yaptırmıştır. Bundan da İfrit'in kâfir cinlerden olduğu meydana çıkıyor.

3. DEV;

İslâmdan gayrılarının İfrit karşılığı olarak kullandıkları bir isimdir.

Görünmez, her işi yapar, iri yarıdır... Çok kuvvetlidir. İnsan sûretindedir onlara göre...

Doğuda ve batıda dev inancı uzun yıllar çok tutunmuştur.

Rivayetlere, masallara, efsanelere karışmıştır... Büyü ile yenildiği vakalar anlatılmıştır.

Yunanlılar dev'in ilâh bildikleri Uranus'un yarasından akan kanlardan meydana geldiğine inandılar.

İnançlara göre dev, ürperti verecek korkunç bir cüsseye malikti... Kollarında yüzlerce elleri vardı.. Ayakları yılandı. Gökyüzüne ulaşmak için dağları sökmüş üstüste koyarak merdiven yapmışdı... Bu devlerin fırlattığı kayalardan denize düşenler ada, raya düşenler yine dağ olmuşlardı.

4. ZÜMRÜDÜ ANKA;

Cinlerin kuş şeklini tercih edeniydi...

Pek büyüktü...

Yardımı severdi....

İnsana görünmediği için ismi var cismi yok diye lakablandırılmıştı.

5. KAF DAĞI;

Bu dağ da ismi var cismi yok kabul edilirdi.

Gerisinde cin azmanı devlerin yaşadığı, doğu inanışlarında geçerdi.

6. HORTLAK;

Hortlak üzerinde de iki inanış belirmişti;

a. Hortlak, mezarlarda dolaşan kâfir cinlerdendir.

b. Yahut, her hangi bir sebeple tekrar dirilen insandır.

Her ikisi de, gerçekte, yakıştırmadır.

Hortlak, sözüyle şeytan tarafından vesveseye sürüklenen insana gözüken bir vehim ve hayaldir...

Bazan eşilen mezarlarda kan görülmesi cesedin

parçalanması, elbette bir canavarın, yahut bir sırtlanın eseridir.

Ölünün kefeniyle birlikte dışarıda bulunması da, öldü sanılan bir insanın mezarda kendisine gelmesi, uğraşıp çıkması, lâkin her hangi bir sebeple mezarlıktayken tekrar gerçekten ölmesidir.

Nitekim aynı olaylara köy mezarlıklarında yine raslanmaktadır... Hattâ canlanıp evlerine dönenler vardır.

Böyle olaylar, insan vehminin harekete geçirilerek hayal etiğini gerçek sanmasına yol açmıştır.

7. CADI;

Cadı, farsçadır... (**Cadu - Câdû**) diye okunurdu.

Cadı'nın ne olduğu hakkında çeşitli inançlar bilhassa son yüzyıllara kadar alıp yürümüştür ve bir çok facialara sebep olmuştur...

Bu inançlar hem şekil, mahiyet itibariyle, hem memleketlere göre değişiktir.

Şu guruplara ayrılabilir;

1. Cadı, cinlerin kâfir olanlarının kadınıdır.

2. Cadı, cinlerden hem iyilik hem kötülük yapan, hak ve adalet dağıtan bir kadındır... Küpüne biner, süpürgesini eline alır, anlatılan vazifesini yapardı.

3. Cadı bir kadın cindir... Sadece kötülük yapmak için geceleri dolaşmaya çıkardı.

4. Asyadaki inanışlara göre, cadı önce hortlardı, eğer kendisine hizmet edecek bir cin bulursa cadılaşır

artık insanlara kötülük yapardı...

Bu inanışda ölenin hortlaması için, gece ışıksız bırakılması, yahut üzerinden kedi atlaması yeterdi.

Onu hortlak halinden kurtarmak maksadıyla geceleri mezarına ateş yakılırdı...

Bilhassa İran'da cadının bir mezar kaçkını olduğu pek revaçtaydı...

Onlara göre saçları darma dağınık, tırnaklarıyla dişleri pek uzundu...

Hattâ kadınlar birbirleriyle şöyle söyleşirlerdi;

«Oğluna kız arıyorsan mezarlıklarda dolaşarak bir hortlak bulamadın mı?...»

Asyadaki bu inanış, cadıların pisliği, çirkinliği, dağınıklığı, sihir ve büyü yapmaları dolayısıyla, bazı sözleri, yakıştırmaları, zamanımıza kadar getirilmiştir.

İşte bir kaç örnek

(Cadı gibi).. (Cadı gibi dolaşıyorsun): Bu saçı başı dağınık gezenler için söylenirdi.

(Cadı kazanı gibi kaynamak): cadı büyüsünü kazan başında yaptığından, halkın dedikoduyla ortalığı kaynatması anlamında, veya benzerlerinde, mecazi olarak kullanılmıştır.

(Câdû-Fen): Sihirbazlık, büyücülük.
(Câdû-Ger): Büyücü, sihirbaz.
(Câdu-Keş): Büyü ve sihir yapan.
(Câdû-Suhan): İnsanı büyülürcesine.
(Cadı süpürgesi): Karmakarışık işler.

5. Mısır'da cadı eski çağlardan kalmadır.. Halk, cadının kötü ruhlarla işbirliği yaptığına inanırdı.

6. Ne yazık ki bir zamanlar cadı, İncil'e dahi girmişti. Fakat ilk İsrail hükümdarı, Gaybı ancak Hazreti Allah (C.C.)ın bileceğini söyliyerek, bu kelimeneyi ve inanışı İncil'den çıkartmıştı.

7. Yunanlılar da cadıya inanırlardı.. Fakat ancak mezarlıklarda yaşadığını sanarak, onunla orada buluşurlardı.

8. Kiliseler inanışı:

Önceleri papaslar cadıyı **(Hayal)** olarak vehmettiler.. İsa ismi söylenirse yok olacağını yaydılar.

Fakat sonraları, kiliselerde inanış ve amel o kadar bozuldu ki cahil papasların elinde her şey çığrından çıktı.

Hele bu papasların İspanyada kurdukları engisisyon mahkemeleri sırasında, inanışlarındaki korkunç zavallılık, gericilik, meydanı alt üst etti.

Hakikaten Avrupa, bu sözde din adamlarının elinde bir örümcek ağıyla boğulmuştu.. İnsanlar çırpınıp duruyorlardı.

Hem de uzak değil, iki yüz sene öncesine kadar.

9. İtalyada bazı hancı hüvviyetine giren kadınların esasta birer cadı oldukları, şeytanlarıyla **(Yani** cinleriyle) büyü yaparak, gelip geçen yolculardan dilediklerine peynir yedirdiklerini ve hayvan şekline soktuklarını kabul edenler pek çoktu.)

(Bu inanç, daha sonraları büsbütün çığrından çıkarıldı.

Her cadının bir şeytanı olduğu ve onun aracılığıyla (haşa) Allah kuvveti kazndığı söylendi.

Hangi kadından şüphe edilse, derhal yaklanıyor ve ateşe atılarak yakılıyordu.

Hele kazara mezarlıklarda keçisini otlatan kadınlara raslamasınlardı.. Hemen cadı diye tutuyorlardı.

Çünkü otlattığı keçi Cini (şeytanı)ydı.

Kadınla bu şeytan, zehirli otlardan, hayvan yahut insan cesetlerinden, idam mahkûmlarının elbiselerinden faydalanarak diledikleri büyüyü yaparlardı.

Yeni doğan çocukları yerlerdi.

Sözde resmini yaptıkları herhangi bir insan derhal ölürdü.)

10. (Almanya'da cadılık kuvvetinin kazanılması için kadın erkek kötü ruhların cinsi münasebette bulunması gerektiği inancı hâkimdi.)

Bütün bu küfrün sonucu olarak, iki yüz sene öncesine kadar, başta İtalya olmak üzere Rusyaya kadar olan ülkelerde, korkunç bir kadın katılıamına girişildi... Cadi diye damgalanıp milyonlarca cana kıyıldı.

(Bu töhmet altına girmek için, bedeninde her hangi anormal bir işaret olmak yetiyordu.

Böyleleri suya atılıyor, batarsa cadı olmadığına batmazsa cadılığına karar verilerek öldürülüyordu.. Yani, her iki neticede de ölüm vardı.

Şimdi hâlâ bu cadı inanışına bilhassa Yeni Zelanda, Afrika ve kızılderililer arasında raslanmaktadır.

Kızılderililere göre cadı olmak için büyük ba-

ba, baba ve erkek kardeşi öldürmek lâzımdır.

Bu cinayetleri işleyip cadı olan kadınlar birbirleriyle düşmanlarına zehirli içkiler hazırlarlardı..

Yaptıkları büyülerde tırnak, saç, elbise parçaları, bebek beyni, ve benzeri malzeme kullanırlardı.)

xxx

Halbuki yüzyıllarca insanlığı kaplayan bu batıl inanışlar, cinlerin değil, sadece yine cin soyundan gelme İblis ile ordusu şeytanların yaptıkları telkinlerdi kalplere ve akılara...

Maksat, insanı en zayıf yerinden yakalayarak, Allah'a asî etmekti..

Yoksa ne cin, ne şeytan, ne onun başı İblis, doğruya, insana, kainattaki herhangi bir yaratığa zarar vermek kudrtinde değildir.. Kendiliklerinden bir çöpü yerden kaldıramazlar.

Meğer ki Hazreti Allah (C.C.)ın izni ola.

Eğer İslâmiyetin intişarından sonra diğer din mensupları ve hiçbir dini tanımayan Allahsızlar, Kur'an'a sarınıp, bu rahmet ve şifa kaynağından kana kana içselerdi, hâlâ sürüp gitmekte olan sapıklık çoktan önlenirdi.

Hazreti Allah (C.C.), büyüyü (sihri) kendisine ortak koşmakla bir tutmuş ve büyücülerin, kendi izni olmadan hiç bir kimseye zarar veremeyeceklerini buyurmuştur.

Bu emri hem insanlar hem kâfir olan cinlerin (yani şeytanların) uyanması içindi.

(Sihirbazlar) ALLAHIN İZNİ OLMADIKÇA ONUNLA HİÇ BİR KİMSEYE ZARAR VEREMEYECEK ŞEYLERİ ÖĞRETİYORLARDI. ANDOLSUN, ONLAR MUHAKKAK BİLİYORLARDI Kİ, ONU (sihri) SATIN ALAN (ona revaç veren) KİMSENİN AHİRETTEN HİÇ BİR NASİBİ YOKTUR. ONLAR KENDİLERİNİ CİD DEN NE KÖTÜ ŞEY MUKABİLİNDE SATTIKLARINI BİLMİŞ OLSALARDI.

(Bakara: 102 Meali)

O halde âyetin tefsiri açıktır. Büyücüler, kendilerinde (Haşa) Allah kudreti vehmedenler oluyordu ki, Allah'a ortak koşmakla birdi hareketleri, yani küfürdü.

Nitekim Hazreti Muhammed (S.A.V) de aynı uyarıyı yapmıştı.

— Büyücülük Allah'a ortak koşmaktır.

(Müslim: Ebu Hareyre R. A.)

Yine Hazreti Muhammed (S.A.V) şöyle buyurmuştur:

— Helâk edici yedi büyük günâhtan kaçınınız. Bunlar: Allah'a şirk koşmak, sihir (büyücülük), haklı yerlerin dışında (Kısas gibi) Allahın haram kıldığı

nefsi katletmek, Riba yemek, yetimin malını yemek, Harpte cepheden kaçmak, Zinadan beri fuhuştan gafil mümin kadınlara zina isnat etmek.

(Buhari, Müslim)

Başka batıl bir inanış da falcılık (yani kahin)-lik) di.

Bu, şeytan telkini ile yapılan, çok kere de büyücüler gibi kazanç vasıtası olan falcılık, islâm emirleri ve yasakları dışındaydı.. Buna rağmen, şeytanın telkinleri ile zayıf iradelileri, Müslümanlığı tam kavrayamamış olanları, dahi falcıların önüne götürdü.

Halbuki Hazreti Allah (C.C.), nice nice âyetlerinde ne cin âleminden, ne insan âleminden hiç bir kimsenin gaybı (meçhül olanı) kendiliğinden bilemeyeceği, iznine tâbi olduğu, haberini vermişti.

İzinli bıraktıkları da elbette sadece peygamberler ve ilâhi ilim sahibi velilerdi. Her önüne gelen değil.

Meselâ Hazreti Muhammed (S.A.V) bir ümmi iken,, hiçbir şeyden habersizken, henüz şimdi bulunmaya başlayan nice gerçekleri haber vermişti!.. Bunlar Kur'an'da vardı.. Hazreti Allah (C.C.) tarafından kendisine buyurulmuştu..

Örnekler:

1. Cisimlerin, gökte önce bitişik, sonra

ayrı olduğunu, güneş ay gibi yıldızların fezada yüzdükleri.

(Enbiya: 30, 31)

2. Güneşin ve kararlaşan yere doğru devamlı bir harekette bulunduğu..

(Yasin: 38)

3. Göklerde bir denge kanunun konulduğu..

(Rahman: 7)

4. Fezanın ilk halinin gaz olduğu.

(Fussilat: 11)

5. Bütün insan neslinin Hazreti Âdem'-de zerreler **(Genler)** halinde bulunduğu..

(Âraf: 173)

6. Meyvaların ilkah edici aşılayıcı rüzgârların taşıdığı tohumlar vasıtasıyla husule geldiği.

(Hicri: 22, Rad: 3)

7. Arı gibi, İpek böceği gibi bazı hayvanlarda görülen harikulâde işlerin onlara Allah tarafından ilham edilerek yaptırıldığı.

(Nahl: 68, 69)

8. Yerde yürüyen ve havada uçan hayvanların, insanlar gibi birer topluluk oldukları.

(En'am: 38)

9. Ruh'un mahiyetini kavramaya insan ilminin kâfi gelmeyeceği.

(İsra: 85)

10. Göklerde de insanlar gibi yaratıklar bulunduğunu ve Allahın onları bir zaman sonra insanlarla bir araya getireceği.

(Şûra: 29)

11. Aşıcı, bastırıcı, kuvvetli bir araç olmadıkca göklerin sınırlarını (Fezayı) aşmanın mümkün olamayacağını.

(Rahman: 33)

12. İnsanların bütün tutum ve davranışlarının istinsah edildiğini, yazıldığını (Yani filime alındığını...)

(Casiye: 29)

13. Cansız sanılan şeylerin hususi bir dile sahip bulundukları.

(İsra: 44)

Ve benzerleri..

Hazreti Muhammed (S.A.V), zaman zaman

da bunları bilmediği, gayb'den haberdar olmadığı hakkında ikâz edilmişti:

...İŞTE BU, SANA VAHYETTİĞİMİZ GAYB HABERLERİNDENDİR.

(Hûd: 50)

.....BU HABERLER, GAYB HABERLERİNDENDİR Kİ BİZ SANA VAHY EDİYORUZ...

(Ali İmran: 44)

.....İŞTE BU GAYB HABERLERİNDENDİR Kİ BİZ ONU SANA VAHY EDİYORUZ?.. ONLARI HİLEYE BAŞ VURDUKLARI, İŞİ KARARLAŞTIRDIKLARI VAKİT SEN ONLARIN YANINDA DEĞİLDİN.

(Yusuf: 102)

«BİZ MUSAYA NİDA ETTİĞİMİZ ZAMAN SEN, TUR'UN BATISINDA HAZIR DEĞİLDİN. GÖRENLERDEN DE DEĞİLDİN.»

(Kasas: 44-46)

Esasen Hazreti Muhammed (S.A.V), kendisine bir şey sorulduğu zaman bilmiyorsa «Bilmiyorum» diyerek vahyin gelmesini beklerdi.. Kendiliğinden

hiç bir şey söylemezdi.

Bu, Kur'an'ı Kerim'de de anlatılmıştır:

O KENDİ REY VE HAVASINDAN BİR ŞEY SÖYLEMEZ. ONUN SÖYLEDİĞİ, KENDİSİNE ALLAH TARAFINDAN GELEN VAHYDEN BAŞKA BİR ŞEY DEĞİLDİR.

(Necm: 3-4)

Aksi olsaydı, Allahın gazabı şöyle buyurulmuştu:

EĞER BAZI SÖZLERİ UYDURMUŞ OLSAYDI BİZE KARŞI KENDİLİĞİNDEN, ELBETTE ONUN SAĞ ELİNİ (kuvvet ve kudretini) ALIVERİRDİK, SONRA DA HİÇ ŞÜPHESİZ ONUN KALP DAMARLARINI KOPARIRDIK.

(El Hakka: 44-46)

Allahın sevgilisi Habibi, için durum böyle olunca, gaybı ancak Hazreti Allahın izniyle bilince, (haşa) yalan söyleyince o dahi cezalanacağı açıklanınca, O halde bir takım sözde gaybdan haber veren kahinlere kapılmak ne acıdır.

Onlar sözde yıldızları, hizmetkârları cinleri alet ederler, bakarlar, kuşlardan medet umarlar, benzerleri aletlerle çalışırlar..

Lâkin o aracı ettikleri de Allahın izni olmadan gaybı öğrenemezler ki..

Hazreti Muhammed (S.A.V) ise bazı hadisi şeriflerinde gaybı bilmeğe yönelen falcılığı şiddetle yasaklamıştır.. Elbette Hazreti Allah (C.C.)ın emriyle.

— İsimden, kuş sesinden, uğursuzluk hükümleri çıkarmak, yahut kuş uçuşlarıyla fal tutmak, veya fal açmak ile gaibden haber almaya çalışmak putperestlik cümlesindendir.

— Kuşların uçuşlarıyla fal açmak şirktir.

Çağımızda, her ne kadar aklı selime hizmet eden ve sadece hikmet ve şifa olan Kur'an'a uyularak büyücüllük ve falcılık sönmüşse de, her çeşit dinde olanlar, yine onları bir kazanç kaynağı yapmak yoluna sapmışlardır..

Ne hazindir ki, bilhassa buna aydın olduklarını iddia edenler, okuyanlar, yapmaktadırlar..

Sanki vakit geçirmek ve eğlenmek için kahve, bakla falına, bilhassa iskambil falına bakmak gibi...

Daha çirkini ve en korkuncu da, gazetelerde birer günlük fal sütünü açılmasıdır..

Bunu okuyan şahıs elbette, şeytanının malûm vesvesesiyle kapılır.. Moralı bozulur..

Büyücülük, falcılık yasaklandığı halde, gazetelerin açıkca fal açmaları, ceza görmemeleri dikkate şayandır...

Yıldız burçlarının insan bedeni üzerinde, doğuşta yaptıkları tesirler kesindir...

Bu tesirler maddidir...

İlmen sabittir, Kur'an'da da açıklanmıştır...

Ancak, ruha etki yapamazlar, kadere tesir edemezler.

Çünkü ruh ile kader Allahın emrindedir.

«Falan burçta doğanlar bugün şöyle olacak yarın şöyle olacak...» gibi kesin hükümler vermek, bunu yapanlar için Allah'a şirk koşmak, putpereslik-tir...

Her şeyi batıdan kopya eden sözde aydınlarımızın yarı yarıya putperest dinler haline gelen hırıstıyanlık ile yahudiliği örnek almaları, Müslüman oluşlarına karşı çok acı, çok hazindir.

Yüzyıllarca bu batıl inanışlarla uğraşıldı. Şimdi sözde eğlence, oyun kabilinden tekrar sahneye kondu.

Yalandır bu... Bir gazete, bir mecmua, bir satır ilân için yüzlerce lira isterken, durup dururken fal sütunları niçin hazırlansın, kazncı olmazsa... Maksat sürüm yapmaktır, insanın zafından faydalanarak...

Elbette insnlar içinde, hattâ cinler içinde, her türlü sapıklık yolunda gidenler bulunduğu bir gerçektir...

Fakan, önlenmesi icab eder.

Daha Hazreti Muhammed (S.A.V.), zamanında bu gerçek, bir Hadis-i kudsi ile peygamberimize buyrulmuştur...

Şöyle ki:

—Allah (C.C.) buyurdu ki: Muhakkak Cin ve insanlar, büyük bir hal ve durumdadır. (Çünkü cinle insanı) BEN

YARATIYORUM. Halbuki benden gayrıya ibadet olunur. Rızkı da ben veriyorum. Halbuki başkasına şükrolunur..

(Eyhaki: Ebi'D - Darda R.A.)

Bundan daha ağır bir sitem var mıdır insan ve cinler Alemini dolduran mahluklar için?...

Demek ki, insan yıllar geçtikçe kâr değil, zarardadır. Bu zararın muhasebesini ancak cehennemde verilecek ceza ile ceza görecektir.

Hazreti Allah (C.C.)ın şu uyarışı da öyle değil midir?

İNSAN KESİN BİR ZİYAN İÇİNDEDİR.

(Asr: 2 meali)

Kurtuluş çaresini de haber veriyor.

Yani soyu cinden olan İblis ve ordusu şeytanlardan insanın yakasını kurtarması çaresini.

Ne kadar kısa, lakin kainatları dolduracak nurdur bu âyetler!...

EY İNSANLAR, SİZ ALLAH'A MUHTAÇSINIZ. ALLAH İSE GANİDİR VE HAMDE LÂYIKTIR.

(Fâtır: 15 meali)

YARATAN, YARATMAYAN BİR Mİ-

DİR?. DÜŞÜNMÜYOR MUSUNUZ?..

(Nahl: 17 meali)

O'DUR BÜTÜN GAYBI BİLEN O, GAYBINI KİMSEYE GÖSTERMEZ.

MEĞER Kİ SEÇTİĞİ BİR RESÜL OLA.

(Cin: 26, 27 meali)

VII

ZAFER İÇİN SİLÂHLAR

Cinler âleminin diğer gerçeklerine geçmeden önce, Cinler soyundan geldikleri için, toptan cinlere atfedilen, İblis ve şeytanların insana yaptıkları bazı zararların akim kalması imkânını araştırmak faydalı olacaktır...

İnsanı bu zararlara alet eden şeytan, bilhassa şu üç amelde, insanı maddeten ve ruhan perişan etmeye çalışır.

1. Nazar (Göz değmesi)

2. Sihir (büyü).

3. Ruha saldırmak.

Bunları sırasıyla inceleyip, kurtuluş silâhını tanımak her insan için en büyük faydadır...

1. Nazar (Göz değmesi):

Nazar vardır...

Şu şekillerde tezahür eder:

a. İnsanın insana gözü değer.

b. İnsanın eşyaya gözü değer.

c. İnsanın hayvana gözü değer..)

Nitekim, Bu hususta bir çok Hadis'i şerifler rivayet olunmuştur.

İşte bir kaçı:

— Göz değmesi hakdır. İnsanı mezara, deveyi kazana götürür.

— Göz değmesindan korunmanız için Allah'a sığınınız... Zira göz değmesi vardır.

— Ve gözden, nefsten Alla'a sığınınız.

— Göz değmesi hakdır Dağı yerinden oynatır.

Nazar (Göz değmesi), herkesin kudretinde değildir.

Yani her dileyenin gözü değmez, ve her gözü değen çarpılmaz, zarar görmez...

Nedendir bu?...

Sebeb ne kadar araştırılsa aratışırılsın, ancak Hazreti Allah (C.C.) ın bilgisindedir...

Bazı fikirler ortaya atılsa da zayıf kalırlar.

Dinsizler, nazarda bir takım elektrik akımları gibi vasıtalar düşünürler... Sanırlar ki insan bedeni de devamlı olarak bir takım elektrik neşriyatı yapar... Bu dalgalar bazı bedenlerde kuvvetli olur...

Elektrik akımları birleşecek, karşı akımı, bakılan beden, yahut hayvanda, eşyada bulup birleştiği zaman nazar olayı gerçekleşir...

Bu, maddi bir izahtır...

Asla doğru olamaz...

Öyle hallerde her beden dikkatini topladığı bir cisimden behemahal nazar değmişlilik âlametleri görmesi gerekir ki, olmuyor.

Lâkin sık sık babaların bile evlatlarına nazarı değdiği gerçeğini biliyoruz...

Bizzat benim şahit olduklarımdan, şimdi aklıma gelen şu bir kaç örnek ne kadar düşündürücü ve ilâhi olduğu gerçeğine götürücüdür!...

1. Anadolunun bir kasabasında horoz döğüşü seyrediyordum. Bir ara bağırışmalar işittim... «Yine niçin geldin, horozlarımızı perişan ettiğini bilmiyor musun?...» gibi sesler yükseliyordu.

Baktım, yaşlı bir adam, aldırmıyor, gülüyordu... «Bırakın böyle inançları yahu...» diyordu.

Horoz sahipleri dinlemediler...

Adamı yüz geri çevirdiler...

Fakat adam, o haliyle, bile bile, horozlardan birisine dikkatle baktı, dudak büküp gitti...

Bir kaç dakika sonra, Horoz garip hareketlerle çırpınmaya başladı ve nihayet, düşüp öldü.

2. Şu müşahedem hele her aklıma geldikçe beni dehşete sürükler.

Yine Anadolu'da bir misafirlikteydim... O sırada kapı çalındı ev sahibinin oğlu merdivenlerden çıkmaya başladı.

Babası merdiven sahınlığında durmuş, sözde oğlunu belki takdir ediyordu şöyle diyerek: «Allah Allah, demek sen de doktor oldun...»

O kadar...

Oğlu merdiveni çıkışı tamamlayamadan can verdi.

3. Bir aile dostumun nikâh şahitliğini yapacaktım... Gelin ve güveyi henüz evden çıkarmak üzereydik... Genç bir kadın geldi... «Olmaz, ben gelini doyasına görmek istiyorum...» diyerek tekrar odaya soktu... Hava loş olduğundan elektrik yakıldı...

Kadın, geline hayran hayran bakıyor, aklına geleni söylüyordu... Gelinin baş ucundaki ampul ansızın patladı... Cam kırıkları duvağına döküldü.

Olay bu kadarla da bitmedi... Nikâh memurunun masasında merasim için bekleşirken yine elektrikler söndü

Neden sonra yandılar...

Gelin ve güvey imza atarlarken her ikisinin de kaleminden deftere mürekkep damlayıp yayıldı..

4. Yine bir misafirlikteyken, ev sahiplerinin akrabası yaşlı bir kadın geldi... Ev sahibinin tek bir kızı vardı, mümin ve mazbut yetiştirmişti... Gelen kadın kendi kızının hayırsızlığından, yaptığı sapıklıklardan uzuzn uzun dem vurdu... Ve gitti.

Henüz ayrılmıştı ki, elektrikler söndü...

Evin hanımı lâmba getirdi...

Masaya koydu...

Yaktı ve şişeyi hohlayıp ısıttı, neden sonra lâm-

baya geçirdi... Fakat bütün dikkatlere rağmen, yine şişe belinden kopup düştü...

İkinci bir yedek şişe getirildi.

Onun da başına aynı hal geldi.

5. Bir, hayatta pek muvaffak olmuş, arkadaş tanırım ki, her yeni başarısı ilân edilince, evine bir hoş döner... Günlerce haste yatar, sonra yavaş yavaş kendine gelir.

6. Yine başka birisini tanırım... nazarı kendisine değer. yeni bir elbise giyse, methetse, elbise çok geçmez kazaya uğrar... Sofrada sevdiği yemeği yerken, tabağı devrilir. Velhasıl behemahal başına bir hal gelir... Bunu bildiği halde davranışda inat eder.

Nazar için, Allah'a inanmaynlar maddi sebep ara ya dursunlar, insanlar iki fikirdedirler:

1. Bazıları nazarı değenin şeytanın (Halk tabiriyle cinin) o insana telkininin sonucudur derler.

2. Bazıları ise, ruhî olduğu kanısındadırlar...

Hangisi olursa olsun, Elbette nazar hakdır.

Nazara (Göz değmesine) karşı zaferi kazanmak için en tesirli silâh şüphesiz Hazreti Allah'a sığınmaktır.

Her derde şifa olan Kur'an'ı kucaklamaktır...

(Göz değmesiyle hastalanan bir kimse ilâçtan ziyade, okunmakla iyileşir... Şimdi küfr ehli batı doktorları da bu cihete yönelmişlerdir...

Bu okumayı Allah'dan izinli olduğu tecrübelerle sabit bir ilim ehlinin yapması gereklidir.

Önce niyyet ve niyaz olunur...

Sonra Peygamber efendimizin Ravzai mutahharalarına ve Üveysel kareni efendimizin ruhaniyetleri ne bir fatiha ve üç ihlas-ı şerif, üç salavatı şerif gönderilir.

Nihayet, hasta için yirmi bir Besmelei şerife ile bir Ayetül Kürsi okunur.. Yahut yedi Fatiha süresi.

Nitekim şu Hadis-i şerif bu tedavi usulünü müminlere tevsiye etmektedir:

> **— Allah'ın kitabında sekiz âyet vardır ki göz (nazar) isabeti içindir. O sekiz âyetin yedisi Fatiha süresi, birisi âyetül Kürsi'dir.**

Nazar değmemesi ve değdirmemek için de kulun daima her işe Allahın ismiyle başlaması, O'na, kitabına sığınması, ihlas sahibi olması, gereklidir...

Fakat, son zamanlarda, yine küfr ehlinin islamiyette tekrar bidatler sokmak gayretiyle bazı çalışmaları görülmektedir. Onların bu çalışmalarına bilme yerek halk, kazanç saikasıyla âlet olmaktadır... Son günlerde şehirler nazarlıkların türlülerinden geçilmez hale gelmiştir... Yapan da alan da gaflettedir...

Allah'a şirk koşturmakta, bir cisimden medet um duğunu, bir çeşit putperestliğe yöneldiğini anlamamaktadır...

Hazreti Muhammed (S.A.V.), bu pek sapık ameli, insanlara bütün kötü taraflarıyla yüzyıllar öncesi bildirilmiştir:

— Kim, (Göz nazarlarının defi çin boncuk gibi) nazarlık takarsa Allah'a şirk koşmuş olur. Allah'dan başkasından şifa beklenmez.

(İmamı Ahmed: Ebi'd-Derda)

Bazı kimseler, ister nazar, büyü, ruh tasallutu, ister diğer hastalıklar olsun, kendilerine musallat olduğu zaman, kaderdir diyerek, tedavi ettirmezler...

Bu da günâh işlemektir.

Çünkü, insan yeryüzüne kulluk için gönderilmiştir.

Bedenine iyi bakacak ve iyileştirecektir ki, kulluğunu eceline kadar uzatabilsin... İntihar, ölümü dileme de kulluk vezifesinden kaçmak olduğundan yine sapıtmadır...

Hazreti Muhammed (S.A.V.), insanın tadevi olmasını, her derdin behemahal bir ilâcı bulunduğunu buyurmuştur.

— Ey Allahın kulları! Tedavi olunuz. Allah (C.C.) hiç bir hastalık ve derd indirmemiştir ki, onun devası (ilâcı) da indirilmiş olmasın. Ancak bir dert, ihtiyarlık müstesna.

(İmam Admed)

x x x

2. Sihir (büyü):

Sihir, yani büyü yapmak bir memlekette artarsa, o memleket için afet olur...

Çünkü, büyü en tesirli silahlardan daha korkunç tur.

Bunu yaptıran ve yapanlar cin soylu şeytanlara uyanlardır... Onlara sığınarak masum insanlara suikast hazırlamışlar demektir...

Büyü yapan ve yaptıranlar işlenen cinayete ortak olduklarından ergeç iflâh olmazlar, yaptıklarının cezasının çekerler. Allah (C.C.) emriyle zelil, sefil ve hakir düşerek, sürünürler, ölürler.

Büyü yapan ve yaptıranların çoğu kendilerini şöyle savunurlar:

«Biz şerre değil, hayra hizmet ediyoruz... Gençleri evlendiriyor, karıkocayı birbirine sadakatle bağlıyoruz...»

Elbette bunun aksini de yapıyorlar.

Esasen insanı şuursuz, ne yaptığını bilmez. çılgın bir hale getirmekte hayr bulunur mu?...

Büyüden kurtulmak, şeytana karşı zafer kazanmak için, nazar gibi , onun da tedavisi vardır ve yine ruhidir. Yani maddi değil manevidir...

Kaynağı, şifa ve rahmet menbai olan Kur'andır.

O'nun nur üstüne nur olan âyetleridir.

Şöyle ki:

a. Yedi zeytin tanesi alınır.

b. Birer birer hastanın başında dolaştırılır.

c. Dolaştırılırken, (Kul Eüzü Birabbil Falak) ve

(Kul Eüzü Birabbinnas) sureleri okunur.

d. Elbette daha önce niyyet ve niyaz edilmek şarttır.

e. Okuma bitince, bir fatıha, üç ihlası şerif ve üç salavatı şerife okunup sevabı peygamber efendimizin Ravzai Mutahharasına ve sonra Üveysel Kareni efendimizin ruhaniyeti şerifesine hediye edilir.

Büyü yapan ve yaptıranla daima devamlı bir mücadele lâzımdır... İhmal, onlara ortak olacak kadar büyük günahtır.

x x x

3. Ruha tasallut:

İnsan iki türlü hastalık karşısındadır:

a. Birisi bedeni sebebledir... O yoldan tedavi edilir.

b. İkincisi manevidir...

Yakın zamanlara kadar, ilim manevi olan ikinci gurup hasctalıkları (asabî) adı altında (Asabiyeci) lere tedavi ettiriyordu.

Ruhun varlığına inanılıp, Kur'an'ı kerim bu cihetten de tastik edilince. İkinci bir ihtisas peydahlandı. (Sinir ve ruh mutahıssısı) dediler ona.

Lâkin, bu mutahassıslar, hastalığın kaynağında değişik fikirlerdedirler... Bu sebepten vardikleri ilâçlarla ve tavsiye ettikleri usullerle, telkinlerle, yaptıkları tedavi devamlı şifa getirmiyor...

Ancak, şimdi hemen hemen bütün ilim erbabı, bu ikinci tip hastalıkların tedavisinde islam inanışına yönelmişler, yani Hazreti Allah (C.C.) a ve şifa kaynağı olan Kur'an'a eğilmişlerdir...

Mânevi, ruha olan tasalluta uğramış hastalara halk dilinde (**uğrama, karışma, Cin çarpması**) isimleri veriliyor.

Gerçekte cin değil, cin soyundan olan şeytanın işidir bu...

Hastalanan için hastalık sebepleri şunlar ve benzerleridir:

a. Göz değmesi.

b. Büyüye uğrama.

c. Cinlerin mahiyetini bilmeyip, telkinle, onların zararlı olduğunu sanması.

d. Yine cinlerin mahiyetini bilmediğinden telkinlerle hayal görmesi erkek bir cini, yahut periyi hayal halinde görerek sevmesi. Yahut onlar tarafından sevildiğini sanması.

e. İnsanı fenalıklardan vaz geçirmek için ilâhi emir neticesi.

Ruhu tasalluta, bu sepeblerden hangisiyle olursa olsun uğrayan, bedence hiç bir noksanı, derdi olmadığı halde, şu hallerden bazılarına uğrar:

a. Hiç sebep yokken içi sıkılır... bir türlü gideremez.

b. Nefesi daralır... Boğulacağını sanır.

c. Kalbi normal dışı çarpar... Vehme düşer.

ç. Daima kötümserlik, hüzün, tasa içindedir.

d. Hiç bir işte karar veremez. Muhakeme zafi başlar.

e. Bir kemik görse yoluna devam edemez... eve girip çıkarken adamlarını şaşırır.

f. Sabit fikirlere tutulur.

g. Normal dışı yaşayışa geçer... Temizlik meraki gibi.

h. Bazıları tersini yaparlar... Sudan korkarlar. kirli yaşarlar.

i. Yaşayışında intizam olmaz... Perişandır... Süflidir.

j. Dalgındır.

k. Unutkandır.

l. Tenhada yaşar.

m. Kalabalıktan hoşlanmaz. eve, odaya, yatağa kapanır.

n. Herkesin hoşlandığından sıkılır.

o. Çabuk kızar...

p. Alıngan olur.

g. Gevşeme, halsizlik, iradesizldik, takatsizlik, azimsizlık, neşesizlik gelir.

r. Uyku uyuyamamaya başlar.

s. İştahsızlığa müptela olur.

t. Başta ve bedende sebepsiz ağrılar devam eder.

u. Ürkeklik ve korkaklık sarar.

ü. İtimatsızlık baş gösterir.

v. Sar'a... Uyur gezerlik... havaleler... asabi buhran... çılgınlığa kadar uzanan derece derece cinnetlere uğrar.

Bunlardan her hangi birisine uğrayan behemahal ruhuna tasallut edilmiş bir hastadır.

Tedavisi ilâçla olmaz...

Çünkü ruh'a madde tesir etmez.

Önce hepsinin ortak zafere ulaştıran silâhları şunlardır:

a. Allah'a niyaz.

b. Sadaka dağıtmak...

c. Kurban kesmek...

d. Evliya ruhlarına hatim indirmek.

Kısacası şifa ve rahmet kaynağı Kur'an'a sığınmaktır.

Hastalık belirtilerine göre, şifa hassaları bildirilmiş sureler ve âyeti kerimeler okunur.

Büyü ile nazar için bunları devası usulü anlatılmıştı.

Diğerleri için şu okuma şekli aynen uygulanır:

a. Niyyet ve niyaz.

b. Taha süresinin (110) âyetidir... **(Ve ânetil Vücuhü lil Hayyil kayyum...)** diye başlar.

Meali şerifi şöyledir:

— O, ONLARIN ÖNLERİNDEKİLERİ DE, ARKALARINDAKİLERİ DE BİLİR. ONLARIN İLMİ İSE BUNU KAVRAYAMAZ.

(Tâhâ: 110 meali)

Bu âyet, her defasnda besmelei şerife ile yirmi bir kere okunur...

c. Her üç okuyuş tamamlandıkça, bir fatıha, üç ihlas ve üç salavatı şerife Peygamber efendimizin Ravzai Mutahharrasına ve ondan sonra Üveysel kareni efendimizin ruhaniyeti şerifesine hediye olunur.

Sevgili peygamberimiz Hazreti Muhammed (S.A.V.) de ayrıca kızıp hiddetlenenler için, derhal yıkanmayı, sebebi ile, şöyle buyurur:

— Hiddetlenmek şeytandadır. (Çünkü vesvese vermek ve kızgını aldatmak şeytan işidir). Şeytan, (Cin soyundan olduğundan) ateşten yaratılmıştır... su, ateşi söndürür. O halde içinizden kim hiddetlenirse, yıkansın.

(Ebu Nuaym)

Ayrıca Alahın resulü şeytana sövülmemesini, şerrinden Allah'a sığınmayı hatırlatıyor:

— Şeytan'a sövmeyiniz yalnız şerrinden Allah'a sığınınız.

x x x

Niçin böyle ikaz etmiştir insanları Hazreti Muhammed (S.A.V.)?...

Bunun cevabını bulabilmek ve şerrine karşı zafer silahını yakalamak için, bazı bilgileri hatırlamak faydalıdır.

Şeytan, bazan geldiği soyu kasdederek cin, yahut atası İblis, Hazreti Allah (C.C.) ın yarattığı bir varlıktır.

İblis'i bir çalı köküne benzetirsek, şeytanlar da bu çalının kara dikenleridir...

Hazreti Allah (C.C.), hiç bir varlığı, faydasız yaratmamıştır... Nasıl ki alimler bir çok şeyler icat eder ler, bunların içinde öldürücü silâhlar, zehirler dahi vardır ama, görünüşte zarar veriyor sanılırsa da gerçekte insan yararına hizmet ederler.

Hazreti Allah (C.C.) ın halk ettiği yalnız şeytanlara, iblis'e değil, hiç bir şeye sövmek müminler için doğru değildir.

Sövmek, bir bakıma, sanki Hazreti Allah (C.C.) ın yaratıklarına karşı isyandır...

Bir an düşünülmelidir ki, İblis ve ordusu şeytanlar olmasaydı, onların şerrinden korunmak için, Allah (C.C)a sığınmayı çok insan hatırlamayacaktı... Demek şer sanılan şey, bir hayra hizmet etmekte insanı Allah'a yaklaştırmaktadır.

İblis, ki aşılama suretiyle kendisinden peydahladığı şeytanların toplamıdır, Allah'a asi olmamıştır...

Hazreti Adem (A..S.) ın yaratılışında secdeyi kabul etmemesi, Kur'an'da buyurduğu gibi, Allah'a karşı değil Allahın sıfatlarından Rahman'a karşı isyandır...

Nitekim şöyle buyurulmuştur: (İblis Rahman'a asi geldi).

(Allah) kelimesi o yüce kudretin zati (özel) ismidir.

Diğer isimleri toplanarak bu isim var olmuştur.

İblis, yani şeytan, yine Allahını tanır... Ona isyan etmez.

Sadece sıfatlarından birisi olan (Rahman) sıfatına karşı gelmiştir ve bu yüzden lânete uğramıştır.

Hazreti Allah (C.C.) ın Rahman sıfatında, Allahın bereketinin, rahmetinin sınırsızlığı vardır.

İnsanın yeryüzünde yaşamasını temin eden, sağlayan sıfat, Hazreti Allah (C.C.) ın bu rahman sıfatıdır...

Hazreti Allah (C.C.) ın rahman sıfatı öyle bir bereket kudretindedir ki, Allah'a inanları da, inanmayanları da besler.

İblis, yahut şeytan da ancak bu sıfatla hayatını idame ettirmektedir.

İşte Şeytan'ın isyanı, İnsan'ın atası Hazreti Adem'in yaratılıp yeyüzüne gönderilmesine ve soyunun beslenmesine karşı, yani rahman sıfatına olmuştur.

Yoksa şeytan da Hazreti Allah (C.C.) ın kudreti yanında âciz bir mahluktan başka bir şey değildir.

Hazreti Allah (C.C.), şeytana lânet etmişse, bunun sebebi islâmiyette kötülüğün nefret verici olmasındandır.

Şeytan'da tecelli eden gayret, kuvvet, ilim ve irade Allahtandır... Her yaratıkta olduğu gibi.

Esasen Hazreti Allah (C.C.), gayb âleminde yeryüzü için iki türlü işçisi bulunduğunu buyurmuştur.

Birisi iyilik yapan melekler...

Diğeri Cinler soyundan gelen İblis ve peydahladığı şeytanlar... Bunlar da kötülüğü temsil ederler.

Aslında ne melekler, ne de şeytanlar, iyilik ve kötülüğü kendiliklerinden yapamazlar... Ancak, Hazreti Allah (C.C.)ın iradelerine hizmet ederek uyarlar.

Bu iki gizli kuvvetten başka, elbette kainatlarda insanın bilmediği nice nice mahluklar vardır ki, Hazreti Allah (C.C.) bunların varlığını buyurmuştur.

İblis, yahut şeytan Hazreti Allah (C.C.) ın Rah-

man sıfatına karşıdır... İnsanın yaratılmasını, yeryüzünde beslenmemesini istemiştir...

Hazreti Allah (C.C.), bunu kabul etmemiş, İblis ise o halde insanı kendisini beğendirerek azdırması için Allah'dan izin istemiştir. Hazreti Allah (C.C.) bunu kabul buyurmuştur... İzni vermiştir... Eğer vermeseydi, İblis ve şeytanları asla İnsan'ın göğsüne, kalbine, vicdanına sızarak, kandırmaya çalışamazlardı.

Ayrıca, şeytanın çalışmaları dışında sâlih kullar emniyettedirler...

Onun için, Hazreti Allah (C.C.) ın emriyle, Hazreti peygamber **(Şeytana sömeyiniz, şerrinden Allah'a sığınınız)** diye buyuruyor...

O halde yine her işte, her şerde olduğu gibi, zafer için tek silâh Allah'a, onun şifa ve rahmetine sığınmak, yani has kul olmaktır...

Böyle yapanlar, yani Müslümanlar, normal beden hastalıkları hariç, diğer şerlerden kurtulurlar... Şeytan onlardan daima kaçar. içlerine girerek vehim ve vesvese veremez...

x x x

Müminler, **(Hayr ve şer Allahtandır)** derler.

Bundan maksat hayrı da şerri de Hazreti Allah (C.C.) ın yarattığını bilmektir...

Yoksa haşa, Allahın şerir olduğunu kabul etmek değildir.

Bir zamanlar diğer semavi din mensupları da bu gerçeği kabul etmişlerdi...

Lâkin zamanla kitaplarını ve amellerini değiştirmeleri onları bundan uzaklaştırdı.

Müslümanlar, (Hayr ve şer Allahtandır) demekle, meselâ faydalı bir hayvanı da, bir canavarı da Allah yarattı demek isterler...

Hazreti Allah (C.C.), başta İblis ve ordusu olmak üzere kötülük için çalışan bir çok yaratıkları niçin var etti?...

İnsanın hayrı için yaptı bunu.

Çünkü insan devamlı surette, teşvik edilmeye, ikaza, nasıhata muhtaçtır...

Şer bilinmezse, hayr meydana çıkar mı?..

Kötü görülmezse, iyi bilinebilir mi?...

Her yaratık Hazreti Allah (C.C.) ın yedi kudretine birer vasıtadır... O, bunları arzu ve maksadına göre kullanır...

Muhakkak ki Hazreti Allah (C.C.) ın asıl maksadı hayrdır, iyiliktir.

Çünkü Hazreti Allah (C.C.) akıl, hikmet, şuur sahibidir ve bütün hayrların nur üstüne nur olan kaynağıdır.

Eğer Hazreti Allah (C.C.), kötü, zararlı, şer denilen şeyleri halk etmeseydi, insan devamlı bir ilerleme içinde olmazdı.

Yalnız insan için değil, bütün kainat için, tekamül kanunları böyle bir şerre karşı silâhlanmadan, korunmadan meydana gelmiştir ve gelecektir.

Yaratılanların içinde, hayrla uyarılışdan öğüt alıp tekamül edenler hayrı kulanıyorlar.

Şerre ihtiyacı olanlar, ona eğilip uyarılıyorlar, yine tekamül ediyorlar.

Ne yazık ki, önceleri bütün semavi din mensupları böyle düşünürlerken, Hırıstıyanlar, cahil papasların eline geçen kilise ve dinleriyle bir kilise siyasetine saptılar.

Yeryüzünün şimdiği huzursuzluğu, bir türlü şerefine, nuruna kavuşmaması bu kilise siyasetinin süre gelen sonucudur.

Kilise adamları Hazreti İsâ (A.S.) ı haşa Allahın oğlu tanırlar...

Onlara göre, (baba) dedikleri Hazreti Allah (C.C.), Hazreti Adem'in cennette işlediği günâh dolayısıyla ona gazab etmişti.

İsâ ise haşa sevgi Allahadır inançlarınca.

Sandılar ki böyle yapmakla Hırıstıyanlığa müstesna bir şeref katacaklar... Ve bütün dünyayı Hırıstıyan edecekler.

Fakat bu sapık inanış, aksine zihinlerde yanlış izler, istifhamlar bıraktı.

Sanıldı ki, Allah dışında iki kuvvet var.

Hayır ve şer.

Böyle bir inanış (Hayr ile şer Allahtandır) doğru inanışına karşıydı.

Hırıstıyanlar demek istediler ki, Allahın gazabına uğrayan Adem ile Şeytan dünyaya atıldılar.

Fakat Hazreti İsâ (A.S.) gazaba uğrayan insana acıdı. Allah onları affetsin diye kendisini Allah (C.C.) a kurban etti.

Hazreti İsâ,(A.S.) ayrıca tövbe edecek Hırıstıyanlara affa uğrayacaklarını bildirdi.

Bundan şu mânâ çıkıyor:

İnsan Hırıstıyan olmakla sevgi Allahı bilinen

İsâ'nın koruyuculuğunda kalır... Diğeri ise melun ve gazablı kalır.

Bu kilise siyaseti, sözde yeryüzünü Muhabbet Allah'ı Hazreti İsâ (A.S.) a sığındırmak için, çok kan döktüler...

Sihirbazlara, cadı sandıkları kadınlara, ruhlarına tasallut edilenlere yapmadıklarını bırakmadılar.

Kurdukları engizisyon mahkemeleri, o kadar kan içtiği halde doymak bilmeyen bir canavardı.

Bununla da yetinmediler.

Haç'ı Hilâlin karşısına çıkardılar.

Haçlı savaşları yüzyıllar boyu sürmüşse, hep bu (Hayr ile şer) kuvvetlerinin anlamını değiştirmeden, Allah'da toplamaktan doğmuştu.

Elbette Hazreti Allah (C.C.) durmayacaktı...

Gerçek müminleri koruyacaktı.

Nitekim her haçlı savaşında daima hırıstıyanlar mağlup oldular.

Umduklarına da kavuşamadılar.

Ne şerden kurtulabildiler, ne hayr'a kavuştular.

Hele mezhep kavgaları pek çetin oldu Hısırtıyanların.

Katolik ve protestanlar arasında otuz milyonu aşkın can yok oldu...

Hâlâ da bu iki mezhep mensupları, birbirlerinin hayatına kast etmek için fırsatlar kollamaktadırlar...

İnsan için ne gerici, acı, bir inançtır bu!..

Demek, öylelerinde İblis ve ordusu şeytanlar çalışacak bir zemin buldular...

Zafer için gerekli silaha sarılmayanları yendiler.

Onların kurtuluşu ancak ve an islâm dini içindedir. Nice salâhlar vardır onda...

Şu gerçek daima akıldan çıkarılmazsa, cinler soyundan olan İblis ve ordusu şeytanlara galip gelmek işten bile değildir.

Bütün insanlara Allah aynı ruhdan üfürmüştür.

Yine bütün insanlar Hazreti Adem (A.S.) ın kanını taşımaktadırlar...

Dinlerin başlangıcı da aynı dindir... Yani Müslümanlığın özü olan Hazreti İbrahim (A.S.) ın dinidir.. Vahdaniyettir. Hırıstıyanların sandıkları gibi, Hazreti Allah'ı baba oğul, ve Ruhul kudüs halinde üçleme, bölme, şirk koşma değil... Bundan dolayı dinleri yarı putperest bir din oldu... Kiliseler heykellerle doldu.

Hazreti İbrahim (A.S.) ın dinini ihya ettiren Hazreti Allah (C.C.), son resulünü Kur'anla göndererek, en büyük zafer silâhını insanlara ihsan etti..

Ona sıkı sıkıya sarılanlar, asla bir vehim ve vesvesenin kurbanı olmazlar...

İblis ile ordusu şeytanlara meydanı bırakmazlar.

Kendileriyle mağrur durmazlar.

Sihir, nazar, ruha tasallût frsatları kalmaz şeytan'a .

Hazreti Muhammed (S.A.V.), yalnız şeytan'a değil, yaratılanların hiçbirisine sövülmemesini tenbihler...

Bu da gösterir ki, Allahın yarattığı varlık ne olursa olsun, bir maksat içindir...

Sövmek, istememek, horlamak demektir ki, küfrün bir çeşididir...

— Senin kusurlarınla sana sövene, sen de onun kusurunu söyleyerek mukabele etme. Bu halde sen sevap kazanırsın... Vebal ise ona kalır.

— Bir mümine küfr ile söven, o mümüni öldürmüş gibidir.

— Mümine sövmek, kendini teklikeye atmaktır.

— Mümine sövüp saymak fasıklıktır. Haksız yere öldürmek de küfre yakındır.

— Dünyaya sövmeyin... Çünkü dünyada seryan eden kaza ve kader Allah'dandır.

Görülüyor ki, İnsan nefsi dolayısıyla, İblis ile ordusu şeytanların elinde nasıl bir oyuncak oluyor...

Bunlar sanki şeytanlaşmış, yahut İblisleşmişlerdir.

Büyücüler, nazara aldırış etmeyenler, ruha tasallatu körükleyenler ve daha İslâmiyetin yasakladığı bir çok amelleri işleyenler, insan oldukları halde şeytandan farksızdırlar.

İnsanlardan yine cin yaratılışında olanlar da vardır.

Bunları İblis ve soyu şeytanlardan ayırmak lâzım dır.

İnsanlardan cin yaratılmış kadar kurnaz, zeki, akıllı olanlar için kullanılır bu söz ancak.

Cinlerin o türlüleri İblis ve şeytanlarından ayrı olduklarından bizatihi insana kötülükte bulunamazlar... Zarar veremezler, meğer ki Allah (C.C.) izin buyurmuş olsun.

İblis'in akla ve kalbe verdiği vehim ve vesvese, pek güçlüdür...

Nice peygamberleri bile, zaman zaman emrine almaya çalışmıştır...

Elbet bunda da bir hayr vardır.

Çünkü peygamberler de kuldurlar.

Hattâ Hazreti Muhammed (S.A.V.) böyle bir vehme düşmüştür iki defa...

Hazreti Ayşe (R. Anha) nın rivayetine göre bunu öğreniyoruz.

1. Hazreti Muhammed (S.A.V.) sihir sonucu istemediği bir şeyi yaptığı hakkında vehme düşmüş ve derhal tek zafer silâhı olan Hazreti Allah (C.C.) a sığınmıştır.

2. Hazreti Muhammed (S.A.V.) başka bir sefer, yine kendisine sihir yapıldığını sanmış, işlemediği bir şeyi işlediği şüphesine düşmüş, bundan kurtulmak için tekrar tekrar dua etmiştir.

Bundan da anlıyoruz ki, peygamber efendimize dahi sihir yapıldığını vehmini veren, sadece İblis ile ordusu şeytanlardır...

Diğer cinler olamaz...

Çünkü Hazreti Muhammed (S.A.V) yalnız insanların değil, cinlerin de peygamberiydi... İçlerinde iman

edenler vardı.

İblis ile ordusu şeytanlar ise, kıyamete kadar yaşama ve bütün insanlara kendilerini beğendirme, vehim ve vesvese verme iznini aldıklarından, elbette insan olan bütün peygamberlerle de uğraşmışlardır..

VIII

HARFLERDEKİ SIR

Bir zamnlar, imanın ve ilmininın sınırsrzlığıyla âdeta melekleşen, Hazreti Allah (C.C.) tarafından huzuruna alınan, cennete girip çıkan, melekler tarafından saygı gören, İblis ki cinlerdendi, Rahman'a asi olup yeryüzüne gönderildikten sonra, kendi kendisini aşılayarak peydahladığı şeytanlarıyla birlikte insan ruhuna haşre kadar saldıracağı meydana çıktı.

Şeytanlarıyla beraber yaşayacak ve bunu yapacaktır.

O, şeytanların toplamıdır kısaca.

Acaba, Hazreti Muhammed (S.A.V.) den sonra, diğer cinler ne yaptılar ve şimdi ne haldedirler?...

Onların milyonlarca yıl önce zararlı ve çok zehirleyici bir ateşten dumansız olarak yaratıldıkları, erkekli dişili bulundukları, öldükleri, Hazreti Muhammed (S.A.V.) e kadar peygamberlerinin kendilerinden geldiği, akıllı, zeki, her şekle girer, dilediğini yapar kudrette yaratıldıkları hatırlanacak olursa, hele Hazreti Allah (C.C.)ın onları insanlar gibi sadece kulluk maksadıyla halk ettiği bilinince, cinler âleminde yaşayan cinler hakkında elbette müsbet bazı bil-

gilere ulaşmak mümkündür.

Yeryüzü, kainatlar yanında denizden bir damlabile değildir... Bu kainatlarda hiç şüphe yoktur ki, Kur'an ışığı altında daha nice nice akıllı, gören, işiten, konuşan, zeki mahlukların varlığını biliyoruz... Fakat haklarında diğer sırlar yasaklanmıştır.

Ne zamana kadar?...

Hazreti Allah (C.C.), ne yaratmışsa insan emrine râm ettiğini buyruğuna göre, insan imanında melekleşince, bunları da bilecek, keşfedecektir...

Nitekim bir çok evliyanın kalbine bu âlemlerin sırları, bir armağan olarak fâş edilmiştir...

Cinler Âlemini dolduranlar, erkekli dişili mahluklar, yeryüzünde özel, kendilerine has hayatlarını yaşamaktadırlar ve yaşayacaklardır.

Onları, insan ayağı değmemiş yerlerde düşünmek doğru değildir.

Cinler, insanlar gibi, yeryüzünün her tarafında topluluklar vucüda getirmişlerdir.

Aile, mahalle, şehir, yurt hayatları vardır.

Bir an için yeryüzünde insanları yok etsek, ve cinleri görebilsek, bunu müşahede ederiz.

Onlar insanlarla bir bardakla su gibi iç içedirler ama karışmazlar...

Çalışmaları, kazançları, uykuları, istirahatleri, evlât terbiyeleri vardır... Lâkin kendilerine hastır.

Aklı buna götüren, en büyük delil Hazreti Kur'an'dır. Mademki Kur'an'la amel edeceklerdir ve Hazreti Peygamber son peygamberleridir, Kur'an'da mevcut bütün emir ve yasaklara uyacaklardır. Bunun için de toplum hallerinin olması gerekir.

(Cinleri imanları bakımından da, insanlar gibi inlecemek gerekir.

Yani Allahsızları vardır...

Ateşperest, yahut petperestleri vardır.

Diğer bozulmuş semavi dinlere girenleri vardır.

Müslümanları vardır.

Bütün bu inanç değişiklikliğindekileri aralarında, hayat mücadelesinden başka, böyle bir çekişme içinde de yaşarlar.)

x x x

Cinlerden Müslüman olanların kulluklarını, insanlar gibi yürütmeleri, aynı emir ve yasakları tatbikle mümkün müdür?..

Buna şüphe edilmeden cevabı verilebilir:

«Evet!..»

Nasıl?..

Bunlara kısaca bir göz atılsa inanılır.

1. Allah'a iman..
2. Resüllere iman..
3. Meleklere iman..
4. Kitaplara iman..
5. Âhirete iman..
6. Kaza ve kadere iman.

Cinler âlemindeki Müslüman cinler bunların hangi birisini yapamazlar?.. Esasen yapmazlarsa Müslüman olmazlar.

Diğerlerine geçelim:

1. Kelimei şehadet..

Allahın birliğine ve Hazreti Muhammed (S.A.V.) in resüllüğüne şehadetleri, eğer göğüsleri açıkca pek kolaydır.

2. Namaz kılmak..

Cinler, her şekle girebildiklerine göre, namaz vakitlerinde, görünmez insanlar olabilirler.

Abestlerini temizce yaparlar. Belki o anda su da yaratılış özleri olan ateşe tesir etmez.

Beş vakit namazın yalnız farzlarını değil, sünnetlerini de eda edebilirler. Zorluk yoktur..

(Esasen, Hazreti Kur'anda da buyrulmuştur, insanlar namaz kılarken cinlerin müminlerinin de kıldıklarını, diğerlerinin üst üste yığılıp baktıklarını haber vermiştir.. Buna elbette imansız cin zekâlı insanlar da dahildir.)

Burada bir hakikat meydana çıkıyor:

İnsanlar görmüyor ama, evde, yahut dışarda kadın olsun, erkek olsun, yalnız başlarına namaz kılarken, asla yalnız değildirler.. Erkeklerle birlikte mümin cinler, kadınlarla birlikte halk arasında (peri) diye adlandırılan mümin kadın cinler namaz kılarlar..

O halde, namazını yalnız başına eda eden bir insan şöyle dese yalan söylememiş olur:

«Ben cemaatle namaz kıldım..»

Bu gerçek, bilhassa, çok kereler namazlarını evde eda eden mümin kadınları pek sevindirmelidir.

Hazreti Allah (C.C.), hiç bir kulunu cemaatsiz ibadetten ala koymuyor.. Sebebini halk ediyor.

Yine pek önemli bir hakikat insanın gözleri üzerine seriliyor.

Melek nurdan yaratılmıştır..
Cin ateşten yartılmıştır.
İnsan topraktan yaratılmıştır.
Böyle olmasına rağmen kuldurlar..
Demek asıl olan beden değildir, ruhtur.
Ruh temizliğidir.. Onu doğuş parlaklığıyla korumaktır. Esasen kulluk budur. Buna götürücü amellerdir.

Ateşten çeşitli şekillere girebilen cinler ile insanlar kullukda ayrılmadıkları halde, insan daima kendisini ayırmıştır.

Sarı, beyaz, siyah, kırmızı ırk diye tutturmuş ve derecelendirmiştir ki sapıklıktır.

Çirkin - güzel, sakat - sağlam, cüce - normal ve benzeri ayırmalar da öyledir.

Kulluk vazifesinde, hiç bir kimsenin kimseye hor, tepeden bakmaya hakkı bulunmamlıdır.

Hak edilecek, öğünülecek yegâne şey, azgın nefsi İblis'in pençesinden kurtarıp, ona hâkim olmaktır.

Ahlâk, huy güzelliği, iman çokluğu esastır ki, ancak ibadetle elde edilir, geliştirilir.

Her bakımdan, bazı beden değişiklikliğinden horlanan bir insan ibadeti sayesinde melekleşir, fakat bedeniyle övünen bir kimse sırtında İblis'in şeytanlarını taşıdığı için, Allah katında çirkinlerin çirkinidir..

Günah kimi alçatmaz ve sevap kimi yükseltmez ki!..

Bu iki işin arasında cennet cehennem farkı vardır.

3. Oruç tutmak:

Cinler oruç da tutabilirler..

Esasen oruç yalnız yemeden içmeden kesilmek değil, nefsi bir çok nimetlerden ayrı tutmaktır..

Cinlerin de elbette kendilerine özel yiyecekleri, içecekleri vardır.. Oruç zamanlarına uyabilirler.. Diğer yasakları da tatbik ederler.

Oruçtan çıkılınca (şükür bayramı)nı da kutlarlar.

4. Hac:

Hac farzını ifa için cinlere bir zorluk yoktur.. Hattâ insanlardan daha kolaydır..

Yine bir hakikatle yüz yüze geliniyor.

Her yıl Hac zamanı, Kâbe'de yalnız insanların bulunduğunu, bu farzı eda ettiklerini düşünmemeli, cinlerin de varlığını hatırlayarak gururlanmalıdır insan. Onların, müslüman cinlerin çoğalmasına dua etmelidir..

5. Zekât:

Cinlerde çalışma, nafakasını temin vardır.

O halde, kaznacaktır ve zekât verecektir..

Bunun ne türlü olduğu elbette insan bilgisi dışıdır.

Eadaka da verecektir.

Kulluk demek yalnız bu ibadetler değildir çünkü..

Çalışma ibadeti de, bilme, öğrenme ibadeti de vardır.

Mademki Kur'an onların da kitabıdır, bütün emir ve yasaklarına uymaktadırlar..

Yeni ana babaya itaat, büyüklere saygı, cinayet işlememe, zulüm etmeme, çalmama, kabirleri ziyaret, kadın hukuku, yetim hukuku, miras hukuku da öyledir.

Kısacası, cinler ile insanlar arasında sadece gizlilik ve açıklık farkı olduğundan Kur'an'ın her emrine uyabilirler.

Melekler nasıl ki, insanların mahremiyetine sokulmazlar, helâ ve yatak odalarına girmezlerse, cinlerde bunu yaparlar.

Kulluk, yalnız kendisini kurtarmak değildir Bütün toplumu kurtarmaktır.. O halde cinler arasında da devamlı bir cıhat mevcuttur.

Erkekli dişili yaratılan cinler için zina hükümleri tatbik olunur..

Kumar, sarhoşluk, sefahatin çeşitleri yasaktır.

Büyücülük, ruha tasallut, kahinlik edemezler.

Esasen Kur'an açıktır, cinler de gaybı bilmezler.

Buradan şu yine bir kere daha anlaşılıyor ki, şer için cinler değildir büyücülükde, kahinlikde, ruh tasallutunda kullanılanlar.. Aracı olanlar.. İblis ordusu şeytanların insan ruhuna yaptığı baskı neticesinde verdiği vehim ve vesvesedir.

Daha?..

Onlar da tevbe ederler, niyazda bulunurlar.. Kabulü Hazreti Allah (C.C.) ın hükmü fermanındadır.

Birbirlerinin mallarına şahıslarına ziyan vermezler.

Münafıkları vardır.

Tenbel olamazlar..

Bidat yapamazlar.

Cemaatle cuma namazını kılmaya mecburdurlar.

Kısacası, kulluk şekilleri ve amelleri tamamen insanların ki gibidir.. Asla zorlukları yoktur.

İnsanlar âlemiyle, cinler âlemini iç içe yaşatan, aynı emir ve yasakları tatbike mecbur eden, onları karıştırmayan Hazreti Allah (C.C) bu suretle kullarının ibretlenmesi için engin bir imkân ve hikmet sahası hazırlamıştır.

Esasen şöyle buyurmamış mıydı?

BEN O CİNLERİ VE İNSANLARI (başka bir hikmetle değil) ANCAK BANA KULLUK ETSİNLER DİYE YARATTIM.

(Zariyat: 56 Meali)

Aynı âyette yan yana buyurduğu insan ile cin için elbette, uzun hazırlık safhalarından sonra, bir Resûl emrinde toplamak, aynı kitapla amel ettirmek maksattı.

İnsan ve cinler için yeryüzü ortak olduğu gibi, cennetler ile oradaki nimetler de ortakdırlar..

Cehenneme girecekler de öyle.

xxx

Hazreti Muhammed (S.A.V.)in vazifesinin hitamından sonra, insanlar O'na halife olan âlimler emrinde müminliklerine devam ettiler..

Cinler için, bu nasıl oldu?.

Akıl, benzeri âlimlerin onlarda da mevcudiyetini kabul ediyor.. Bu âlimler Kur'an ışığı altında, mümin cinleri ve diğerlerini doğru yolda tutmaya çalışmışlardır, çalışıyorlardır.

Acaba, Cinler Kur'an'ı yazdılar mı?..

Yazmalarına lüzum yoktu..

Çünkü, diledikleri anda, her hangi bir Kur'an'ın önünde derhal bulunabilecek kudrettedirler. Ayrıca bu pek zeki mahlûklar elbetteki Kur'an'ı hıfz etmişlerdir.

Okudukları zaman anlamamakta da zorluk çekmezler.

Çünkü Hazreti Muhammed (S.A.V), Taif dönüşü El-Nahle mevkinde Kur'an okurken dinlemiş ve anlamışlar, sevinerek, yurtlarına gidip haber vermişlerdir ki Kur'an bunu uzun uzun açıklamıştır..

Kur'an'ı kerim, bizzat Allah tarafından korunur. Masundur..

Nitekim bin dört yüz seneden beri, nazil oluş şeklinin en küçük bir işareti değişmeden, en büyük mucize olarak ışıldamakta ve keşif icatlarla tasdik edilegelmektedir.

Bununla beraber, nasıl ki insanlar Kur'an'a kirliyken sokulamazlarsa, Cinler de sokulamazlar..

Kur'an'ın, yahut bir yaprağının şanından gayri bir yerde görülmemesindeki hikmet, insanların dikkatleriyle beraber, cinlerin de böyle şeylere im-

kân bırakmadan kaldırmalarındandır şüphesiz.)

Melekler de bilhassa görevlidirler.

Çünkü melekler âlemlerin nizamını korumaktan mesüldürler. En büyük nizm da Kur'an'dır, ilk sakınacakları O'dur.

xxx

Kur'an'ı Kerim'de bazı sürelerin başında, harfler mevcuttur..

Bunlara **Hurufu Mukattaa (Kelime olmamış kesik harfler)** deniyor.. Yalnız **(Mukattaat)** da dendiği vardır.

Âlimler bunlar hakkında:

1. Surenin adıdır.
2. Yemindir.
3. Hazreti Allah C.C.) ile Hazreti Muhammed arasında bir şifredir.. Hazreti Muhammed (S.A.V) hattâ bazı sahabelerine açıklamıştır...

Gibi bir çok iddialarda bulunmuşlardır.

Cinler âlemini incelerken, böyle harflerle başlayan surelerin cinlerin amel edecekleri, yahut etmeyecekleri süreler olduğu zabahına kapılmak doğru değildir.

Bu sureler baştan aşağı okunduğu zaman görülür ki, hepsi cinler tarafından da amel edilecek surelerdir.. Onlara da gereklidir..

O halde nedir bu harfler?..

Yemin mi?..

Surenin ismi mi?..

Şifre mi?..

Harflerde ki sır Kur'an'ı Kerim iyice tetkik edilirse, bir dereceye kadar gizlilikten çıkar..

Şifre olduklarına inanılır.

Niçin?..

Üzerinde bir az durulsun.

Böyle surelerin âdedi yirmi dokuzdur.

Halbuki Kur'an'ı kerimin bütün sureleri yüz on dörttür.

Ayrıca bir surenin tamamı aynı anda vahyedilmemiştir bazılarında.

Harfler bulunan sureler şunlardır:

ELİF, LÂM, MİM: (Bakare: 1) (Ali İmran: 1) (Ankebut: 1) Rum: 1) (Lukman: 1) (Secde: 1)
ELİF, LÂM, MİN, RAA: (Rad): 1)
ELİF, LÂM, RAA: (Yunus: 1) (Hud: 1) (Yusuf: 1) (İbrahim: 1) Hicr:1)
ELİF, LÂM, MİM, SAAD: (Araf: 1)
KAF, HA, YA, AYN, SAD: (Meryem: 1)
TA, HA: (Taha: 1)
TA, SİN, MİM: (Şuava: 21 (Kasas:1)
TA, SİN: (Neml: 1)
YASİN: (Yasin: 1)
SAD: (Sad:1)
HA, MİM: (Mümin: 1) (Fussilet : 1) (Zuhruf, Duhan, Casiye: 1) (Ahkaf: 1)
HA, MİM, AYN, SİN, KAF (Şura: 1, 2)
KÂF: (Kaf: 1)

NUN: (Kalem: 1)

Sureler tetkik edilince şu gerçekler meydana çıkar:

1. Yüz on dört sureden ancak dört sure o harflerin adını almıştır.. O halde sure adı olamazlar.

2. Harflerin hepsi, surenin ilk âyetidir.. Yalnız birisinde ikinci âyette de tekrarlanmıştır.

Harflerin bulunduğu surelerden birisi hariç, diğerlerinde behemehal, Kur'an'ın Allah tarafından buyurulduğu andı var.

İşte bir kaç örnek:

1. ELİF, LÂM, MİM.
2. BU, O KİTABDIR Kİ KENDİSİN DE HİÇ ŞÜPHE YOKTUR.

(Bakare: 1, 2)

1. ELİF, LÂM, MİM SAAD,
2. ONUNLA İNZAR ETMEKLİGİN İÇİN, MÜMİNLERE DE BİR ÖĞÜT OLMAK ÜZERE SANA İNDİRİLEN BİR KİTAPTIR.

(Arf: 1, 2)

1. ELİF, LÂM, RA, İŞTE BUNLAR HİKMET DOLU KİTABIN AYETLERİDİR.

(Yunus: 1)

1. HAA, MİM.
2. KİTABIN İNDİRİLİLMESİ MUTLAK GALİB, YEGANE HÜKÜM VE HİKMET SAHİBİ ALLAHINDIR.

(Ahkaf: 1, 2)

1. HA, MİM.
2. KİTABIN İNDİRİLMESİ MUTLAK KADİR, YEGÂNE HÜKÜM VE HİKMET SAHİBİ ALLAHINDIR .

(Casiye: 1, 2)

1. HA, MİM.
2. APAŞİKÂR GÖSTEREN KİTABA ANDEDERİM Kİ,

(Zuhruf: 1, 2)

1. ELİF, LAM, RAA, BUNLAR KİTABIN, APAÇIK ANLATAN AYETLERİDİR.

(Hicri: 1)

1. YASİN.
2. O HİKMET DOLU KUR'ANA YEMİN EDERİM Kİ.

(Yasin: 1, 2)

Örnekleri görüldüğü gibi, bütün birinci âyetleri kesik harfli olan surelerden sonra Kur'an'dan bah-

sedilmektedir.

Bu durum, öyle surelerin cinlerle ilişiği olmadığını, yemin veya sure ismi sayılmayacağını ortaya koyuyor.

Şifre fikrini kesinleştiriyor.

Lâkin bu şifre çözülebilir.. İkinci âyetlerde Kur'an'dan bahsedildiğine göre..

Buna iyice aklin yatması için, Hazreti Muhammed (S.A.V)e yapılan vahyler üzerinde durmak gereklidir.

1. Rüyalarının aynen çıkması.. Bu, hali altı ay kadar sürerek vahye alıştırılmıştır.

2. Vahy meleği Cebrail (A.S)ın görünmeden, Peygamberimizin kalbine yaptığı ilham ve telkinler. Bu vahyleri Hazreti Muhammed (S.A.V), Cebrail (A.S) tarafından bildirildiğini kesinlikle bildirdi. Ekserisi Hadisi kutsilerdi.

3. Cebrâil (A.S) insan suretinde gelirdi..

Meselâ bir keresinde Ashabdan **Halife oğlu Dihye** suretinde gelmişti.. Onu bazı Ashabı kiram da görmüşlerdi.

4. Vahy, dehşet saçan bir uğultu halinde gelirdi. Bu şekil vahy'en ağır olandı.. Hazreti Muhammed (S.A.V) o zaman insanlık sıfatından çıkar Melek sıfatına bürünürdü. En soğuk zamanda bile sırsıklam terlerdi.. Hayvan üzerinde ise, vahyin ağırlığından hayvan çökerdi.. Hazreti Muhammed (S.A.V)in yanında sahabeler varsa vahyin şiddetini iyice hissederlerdi.

5. Vahy meleği Cebrâil, yaratıldığı şekil ve suretle, altı yüz kanadını parlatarak, Peygamberimize görünür, Allahın buyurduğu dileği vahyederdi ki, bu iki kere olmuştur.. İlk Hıra Dağındaki Peygamberliği tebliğde ve Miraçda.

6. Hazreti Allah (C.C.), göklerin üzerinde, arada bir engel olmadan, doğrudan doğruya harfsiz ve sessiz bizzat vahy etmiştir.. Mirac'da beş vakit namazın emredilişinde olduğu gibi.

Bu vahy şekillerinden birincisi, beşincisi ve altıncısı devamlı olmadığına göre, Vahy meleği Cebrâil (A.S.) daima görünmeden kalbine ilham ederek, okuyarak, yahut insan suretinde, yahut dehşetli uğultu halinde vahylerini yapmıştır.

Kur'an'ı Kerim, bu üç çeşit vahy ile, gece gündüz, savaşta ve barışta, her türlü şartlar içinde, parça parça, âyetler, sureler şeklinde okunmuştur.. Hazreti Muhammed (S.A.V)e ezberletilmiştir.

Yirmi üç sene sürmüştür Kur'an'ı kerimin tebliği. (Üç senelik valıyde fitret dolul.. 609-612)

Hazreti Muhammed (S.A.V), ilk önceleri heyecanlanır, ezberleyememekten korkarak, Cebrâil (A.S) ile birlikte tekrarlamaya uğraşırdı..

Hazreti Allah (C.C.), bunu şu âyetleri buyurarak önlemiştir:

ONU ACELE (kavrayıp ezber) ETMEN İÇİN (Cebrâil vahyi iyice bitirmeden) DİLİNİ ONUNLA DEPRETME.

ONU (göğsüne) TOPLAMAK, ONU (dilinde akıtıp) OKUTMAK ŞÜPHESİZ BİZE AİTTİR.
ÖYLEYSE BİZ ONU OKUDUĞUMUZ VAKİT SEN ONUN KIRAATİNE UY.
SONRA ONU AÇIKLAMAK DA HAKİKAT BİZE AİTTİR.

(Kıyame: 16-19)

(Öyle ya, O Hak Kelâmdır. Padişahlar) PADİŞAHI OLAN, HAK OLAN ALLAH'ın (şanı) ÇOK YÜCEDİR. SANA ONUN VAHYİ TAMAMLANMAZDAN EVVEL KUR'AN (ı okumada) ACELE ETME. «RABBİM, BENİM İLMİMİ ARTIR.» DE.

(Taha: 114)

Kur'an'ı kerim tamamlandığı zaman Cebrâil (A.S.), Mikâil (A.S) ile birlikte gelmiş ve Kur'an arapçanın yedi lehçesiyle okunmuştu.

Bundan sonra, Hazreti Muhammed (S.A.V), yine içine vesvese düşerek, Cebrâil (A.S) dan bütün kur'an'ı bir kere daha okumasını istemişti. Cebrâil (A.S) okumuş, Hazreti Muhammed (S.A.V) de tekrarlamıştı. Böylece yeryüzünde ilk Kur'an Mukabelesi Hazreti Muhammed (S.A.V) ile Cebrâil (A.S) arasında olmuştu.. Ancak bundan sonra, Cebrâil A.S)ın tastikiyle, Hazreti Mu-

hammed (S.A.V) Kur'an'ı Kerimi tam, bir işaretinde dahi noksanlık olmadan ezberleyip tebliğ ettiğine inanmış, rahatlamıştı.

O Kur'anı Kerim mukabeleleri sonradan Hazreti Peygamber ile Hazreti Ayşe (R.Anhâ) arasında geceleri tekrarlandı.

Bu hatırlatıştan sonra durum yavaş yavaş aydınlanmaktadır..

Yirmi dokuz sure başında olan kesik harflerin bir yemin, sure ismi, olmadığı meydana çıkmaktadır.

Hattâ bazılarına göre, Kur'an'ı kerimin muhkem ve müteşabih ayetleriyle ilgilidir.. Bu da olamaz. Çünkü kesik harfli sureler içinde ve dışında Muhkem ile Müteşabin âyetler mevcuttur.

Bazıları da, bu harflerin ilk âyetlere konmasıyla, insanlara (İşte Kur'an bu türlü harflerden yaratıldı.. Siz de aynı harfleri alın bir benzerini yapın bakalım..) demek istendi.

Hatalıdır..

xxx

Açıklamalarda şu ip uçları ele geçiyor:

1. Kesik harfler sadece yirmi dokuz sure başındadır ve ilk âyetlerdedir.. Diğer seksen beş surede yoktur.

2. Kesik harflerle başlayan surelerin ya aynı âyetlerinde, ya takip edeninde kitabın Kur'an oluşundan, O'na yeminden bahsedilmektedir..

3. Diğer seksen beş surede başlangıçta böyle hatırlatmalar mevcut değildir.

Kur'an'ı Kerim'i tamamen Cebrâil (A.S.) vahyetmiştir.

Bazılarına göre, arada Mikail (A.S.) da ederdi.

Nitekim, tamamlanınca Cebrâil (A.S.) ile birlikte Mikail (A.S.) da gelmiştir..

Vahyin devamlı olan üç şekli (İnsan suretinde Cebrâil'in görünüşü, dehşet verici uğultu ile bildirilişi, kalbe ilhamı) esnasında, yahut Mikail (A.S.) bazılarını tebliğe geldiğinde, Hazreti Muhammed (S.A.V) bir kul olması dolayısıyla, insan bedeni ve kalbi düşünülecek olursa, bazan vehim ve vesveseye düşmesi normaldir ki, Hazreti Allah (C.C.) Kur'an'da bu gerçeği açıklamıştır.

İblis ve ordusu şeytanlar, zamn zaman kalbine bu vehim ve vesveseyi vermeye kalkışırlardı.

Meselâ, Cebrâil (A.S) ilk Hıra Dağında bütün heybetiyle göründüğü ve vahy ettiği zaman, Hazreti Muhammed (S.A.V) çılğına dönmüştü.. (Ben sihirbaz, kahin oldum..) diyerek uçurumlara atlamak istemişti.. Bunları Cebrâil (A.S) durdurmuştu..

Yine Hazreti Ayşe (R. Anhâ)nın iki rivayetinde görüldüğü şekilde, zaman zaman Hazreti Peygamber kendisine sihir yapılarak bazı istemediği işlere âlet olduğu şüphesine kapılmıştı.

Yalnız Hazreti Muhammed mi?..

Hayır, bütün peygamberlere İblis tesir etmeye yeltenmiştir..

Hazreti İbrahim (A.S.)ın örneği sarihtir.

Oğlu Hazreti İsmail (A.S.)ı dağa kurban et-

meye götürürken, ona İblis sokulmuş, gördüğü rüyanın şeytan işi olduğunu, Allah emri sanmamasını fısıldamış vehim ve vesveseye düşürmüştü. Fakat Hazreti İbrahim (A.S.) kısa zamanda toparlanmış, kendisine sokulanın İblis olduğunu anlayarak, Allah'a sığınmış ve İblis'i kovmuştu.

Hele (**Kalem suresi**) nin şu âyetleri ne kadar gerçeği buyurmaktadır!..

Demek zaman zaman Hazreti Muhammed (S.A.V), müşriklerin kendisine (Sihirbaz, kahin, mecnun) demeleriyle şüpheye düşüyordu ki Hazreti Allah (C. C.) onu uyarıp teselli etmekte fayda buluyordu.

NÛN, KALEMLE YAZMAKTA OLDUKLARI ŞEYLERE ANDOLSUN Kİ, (Habibim) SEN, RABBİNİN NİMETİ SAYESİNDE BİR MECNUN DEĞİLSİN.

(Kalem: 1, 2)

Esasen bu âyetler Mekke'de nazil olan ilk âyetlerdendir...

O halde, Cebrâil (A.S) geldiğinde yahut Mikail (A.S.) arada indiğinde eğer Hazreti Muhammed (S.A.V), böyle beşeri bir zaaf içindeyse, gelenlerden İblis'in uzaktanda olsa etkisiyle vehme düşmüşse, o zaman bu şifreler (kesik harfler) kullanılıyor ve arkasından Kur'an tebliğ edileceği buyuruluyor.

Şifrelerde kesik harfler (Parola) oluyorlar.

Ondan sonra gelen Kur'andan ve yeminden bahsedenler de (işaret) oluyorlar.

Nasıl ki, yasaklanmış yerlere girmeye kalkışanlara nöbetçi önce (parolayı), sonra (işareti) sorar, onun gibi.

Hazreti Muhammed (S.A.V), böylece ona gelenlerin Cebrâil, yahut Mikail (A.S.) olduklarını kesinlikle anlar vehmi dağılırdı.

Şüphesiz doğrusunu elbette ancak Hazreti Allah (C.C.) bilir, fakat (Hurufu Mukatta)ın hakikate yakın çözümü böyle bir ilham içindedir..

Kısacası, Hurufu Mukattaa, Cinler soyundan olan İblis ve şeytanlarının, bazan verdikleri vehim ve vesvese dolayısıyla, Hazreti Muhammed (S.A.V) e önceden bildirilen şifrelerden prolalardır. Onları ya aynı âyette, ya ikinci âyette (işaret) diyebileceğimiz daima kitaptan, yeminden bahseden cümleler takip eder.

xxx

Vahy esnasında acaba cinler bulunur, işitir, yahut görürler miydi?..

Hazreti Pygamber (S.A.V) cinlerin peygamberi olduuğna göre, bu ikinci ümmeti içinde sahabeleri mevcuttu..

Elbette Hazreti Peygamberin vahy esnasındaki halini, Ashabı kira mgibi, görürlerdi..

Lâkin, Hazreti Allah (C.C.) izin vermedikçe, değil Cebrâil (A.S)ı herhangi bir meleği görmeleri, sesini işitmeleri mümkün değildi..

Melekler yalnız insanların gözlerinden değil, bütün yaratıkların gözlerinden ıraktırlar..

Ancak, Cebrâil insan suretinde geldiği zaman, insanlar kadar, onlar da bu şerefe nail oluyorlardı.

Kur'an'ı Kerim'in bazı surelerinin başındaki harflerin sırlarıyla cinlerin hiç bir ilişiği yoktu..

Çünkü Mümin cinler insana zarar değil fayda verirler.

Sapıklarsa hiç bir şey yapamzlar..

Bütün iş, Cinler soyundan gelen İblis ile kendi kendisini aşılayarak beydahladığı yardımcıları şeytanlardadır..

Hazreti Allah (C.C.) her tedbir ve tertibi, bunlara karşı almış, peygamberine öyle zafer silâhları vermiştir ki, bu suretle Kur'an'ı Kerim'in vahyi esnasında en küçük bir hata yapılması önlenmiştir. Allahın nur üstüne nur olan emir ve yasakları, Hazreti peygamberin en büyük mucizesiyle kıyamete kadar kainatları aydınlatması sağlanmıştır.

Muhakkak ki, Hazreti Peygamberin risaleti esnasında ve ondan önce, bilhassa Kureyş sapıkları ve az gınları, öylesine İblis ile şeytanlarına uymuşlardı ki, cin fikirli ve zekâlı olmalarıyla beraber, bir çeşit şeytanlaşmışlardı..

Diğer sapık topluluklarda olduğu gibi.

Hazreti Allah (C.C.) böyle bir topluluğu, battıkları çamur deryasından çekip çıkarmak için, alışa geldikleri hayatlarının akışını bir çırpıda değiştirmek isteseydi, Hazreti Muhammed (S.A.V) vazifesini başaramazdı.

Bir selin yatağı birdenbire değiştirilirse, o sel

yeni yatağına gireceğine, taşar, her tarafı istilâ eder.

Kureyş sapıkları da öyle olurlardı.

Meselâ içkiye, kumara, sihre, kendilerini iyice vermişlerdi. Kur'an'da bunlar yavaş yavaş, alıştırılarak, dört emirle yasaklanmıştı..

Zekât için de öyle yapılmıştır.

Sürü sürü kadınla evlenmek yine aynı usulle önlenmiştir.

Aksi halde, sapıklar İblis ve ordusu şeytanlardan yakalarını kolay kolay kurtaramazlardı..

Buna rağmen, cin tayfasından gelen İblis ve şeytanları aracılığıyla, onlar gibi olanlar, Kur'an'ı kerimdeki bazı âyetleri kendi hedeflerine göre tevil etmişlerdir..

Hıristiyanlar da öyle yaparak, dinlerini bozmuşlardı.

Meselâ Kur'an'da Hazreti Allah (C.C.) ın Arş üzerinde bulunduğu, yahut (Allahın eli) tâbirlerinden, O'na haşa şekil vermeye yeltenmişlerdir..

Halbuki bilindiği gibi, Hazreti Allah (C.C.), hem zahir, hem batın, hem evvel hem ahirdir.. Yarattığı Âlemlerin O'na nisbeti nokta ile kitap derecesindedir..

İdrak dışıdır..

Haşa O'nu cisim diye hayallemek, Yahudi ve Hıristiyanlar derecesinde putperestliğe gitmektir.

İblis ile Şeytan'ın dileği de budur.

Müslümanların kalbine böyle bir vehim ve vesvese vererek yanıltmaktır..

Bunu önlemek için Hazreti Allah (C.C.), Kur'an'-

daki âyetlerin iki türlü olduklarını ve ne yapılmak gerektiğini, mecaz olarak, anlaşılsın diye bazı kelimelerin kullanıldığını buyurmuştur.

(Habibim) SANA KİTABI İNDİREN O'DUR. ONDAN BİR KISIM ÂYETLER MUHKEMDİRLER Kİ BUNLAR KİTABIN ANASI (temeli) DİR. DİĞER BİR KISMI DA MÜTEŞABİHTİRLER. İŞTE KALPLERİNDE AĞIRLIK BULUNANLAR SIRF FİTNE ARAMAK (ötekini berikini saptırmak) VE (Kendi arzularına göre) ONUN TEVİLİNE YELTENMEK İÇİN ONUN MÜTEŞABİH OLANINA TABİ OLURLAR. HALBUKİ ONUN TEVİLİNİ ALLAHDAN BAŞKASI BİLMEZ. İLİMDE YÜKSEK PAYEYE ERENLER İSE: «BİZ ONA İNANDIK.. HEPSİ RABBİMİZ KATINDADIR.» DERLER. (bunları) SALİM AKILLARDAN BAŞKASI İYİCE DÜŞÜNMEZ.

(Al-i İmran: 7 Meali)

Âyet ne kadar açık ve uyarıcıdır!..

İblis ile şeytanlarına uyanlar, bu uyarı karşısında daima akıllarını başlarına toplamaları gerekirdi..

Yapamadılar..

İçlerindeki fitneye, çevresindekileri sapıtmaya, uydular.

Yeryüzünün şerefini kazanması geciktirildi..

Aynı durum elbette Cinler Âleminde de vardı ve hâlâ da var.. Mümin cinlerle sapık cinler, tıpkı insanlar gibi, kurtuluş savaşının mücadelesini yapmaktadırlar).

Allahın Rahman sıfatına isyan eden İblis elbette laneti hak etmişti.. Şeytanlarıyla birlikte cezasını görecekti.

Bazı Âlimlerin fikrine göre, bu âyette buyurulan Muhkem ve Müteşbih emirler (Hurufu Mukattaa) ya bağlanmıştır.. Böylelikle kesik harflerin sırrı çözülmek istenmiştir..

Lâkin değildir..

Çünkü Hazreti Allah (C.C.) âyette tutulacak yolu açıklamıştır..

Tevilinin Allah'dan başkasına ait olmadığı, bilgisi dahilinde bulunmadığı, haber verilmiştir..

O halde Muhkem ve müteşabih âyetler üzerinde (şöyledir, böyledir) diye durmak caiz değildir..

Yine Hazreti Allah (C. C.)ın ikaz ettiği şekilde, İlimde yüksek dereceye erenler, salim akıl sahipleri, müteşabih olanlara da inanır ve aynen kabul ederek amelde bulunurlar.. Hazreti Allah (C.C.)ın yedi kudretinde bulunan sırrı, fâş edilmemişken, bulmaya kalkışamazlar.

IX

İMAN BİRLİĞİNDEKİ KUVVET

Cinler Âlemini teşkil eden mümin ve sapık cin-

lerin de her yaratılan varlık gibi, insana musahhar kılındığı, râm edildiği, Hazreti Allah (C.C.) tarafından buyurulmuştur.

Nitekim Hazreti Muhammed (S.A.V)den önce, Hazreti Allah (C.C) bunun örneğini açıklamıştır.

Bir kere daha Hazreti Süleyman (A.S) devrine dönülür, ve şu âyetlere dikkatle eğilinirse, bu hakikat meydana çıkar.

SÜLEYMAN DEDİ: «EY İLERİ GELENLÂR, ONUN TAHTINI, KENDİLERİNİN BANA MÜSLÜMAN OLARAK GELMELERİNDEN EVVEL HANGİNİZ BANA GETİRİR?» CİNLERDEN BİR İFRİT: «SEN MAKAMINDAN KALKMADAN BEN ONU SANA GETİRİRİM.. BEN BUNA KARŞI HER HALDE GÜVENİLECEK BİR KUVVETE MALİKİM.» DEDİ.

NEZDİNDE KİTAPTAN BİR İLİM OLAN ZAT: «BEN, DEDİ, GÖZÜN SANA DÖNMEDEN (gözünü benden çevirmeden - yumup açmadan) EVVEL ONU SANA GETİRİRİM.»

(Neml: 39, 40 Meali)

Hazreti Süleyman (A.S)a sapık cinler hizmetkâr olarak verilmişti.. İfrit onların azmanıydı..

Hazreti Süleyman (A.S), Seba Melikesi Bel-

kis'in tahtının getirilmesini diliyordu.. İfrit getirebileceğini haber vermişti.

Fakat Veziri **Berhiye oğlu Asaf,** hayal kudreti hızıyla getirebileceğini öne sürdü..

Yukardaki âyetlerden bu anlaşılıyor.

Nitekim Asaf bunu yaptı.

Hazreti Süleyman (A.S) gözünü döndürmeye vakit bulamadan, Bekikis'in Yemen'deki tahtını karşısında gördü.

Hazreti Süleyman (A.S.)ın veziri Asaf bunu nasıl yaptı?

Hazreti Allah (C.C.), onun ilim sahibi olduğunu buyuruyor.. Yani bir taraftan en ağır vazife olan vezirliği ifa ederken, o kadar iman zırhına sarınmış ki, nihayet Hazreti Allah (C.C.)ın izniyle evliyalar, ermişler, mertebesine yükselerek, ilme kavuşmuştur..

Elbette Belkis'ın tahtını getirmeye kendisi gitmedi.

İlmi dolayısıyla ona Hüddam olarak hizmet eden mümin binlerden birisini diledi. O mümin cin hayal kudreti hızıyla, göz çevirinceye kadar, kısa bir zamanda, tahtı alıp geldi ve Hazreti Süleyman (A.S.)ın önüne bıraktı.

Hazreti Allah (C.C.)ın Kur'an'da buyurduğu bu açık örnek daha sonraki olaylarda her insanı düşündürecek, iman gücünü artıacak yüceliktedir.

İslâmiyetin zuhurundan beri nice bilinen ve bilinmeyen ermişler, veliler, gelip geçmiştir!..

Bunlara, Hazreti Allah (C.C)ın izniyle, mümin

cinler hizmette yarışmışlardır.. Çünkü aldıkları vazifeler daima islâmın hayrınaydı.

Tarihten kesinlikle bilinen şu iki örnek ne kadar düşündürücü ve doyurucudur!..

1. Hazreti Ömer (R.A.) devrinde Irak savaçları ceryan ederken, bir ara Müslümanlar sıkışmışlardı..

Nerdeyse kuşatılıp arkaları kesilecek ve imha edileceklerdi..

Baş kumandan **Zenimin oğlu Saviye** Hazreti Ömer (R.A.)ın sesini duydu..

Kendisine şu emri veriyordu:

«Dağı.. Dağı!.. Ey Sâriye, Dağı!.. Kurda Kuzu teslim eden muhakkak zulmeder.»

Baş Kumandan, derhal bu emre uydu, ordusunu, gerisini dağa verip çekildi ve emniyete aldı.. Sonra savaşıp harbi kazandı.

Bu nasıl olmuştu?..

Hazreti Ömer (R.A.)ın cennetle müjdelenmiş bir yüce evliya olduğu hatırlanırsa, bundaki sır derhal çözülür.

Demek O da Huddam cinlere malikti..

Cinlerden birisi sıkışık durumu gördü, haber verdi ve Hazreti Ömer (R.A.)ın emrini götürdü. Tebliğ etti.

Bu olayın hem Medine'de hem Irak'da çok şahitleri vardı..

Hazreti Ömer (R.A.), mesciddeyken, bir ara durup: «Dağı, dağı..» diye haykırmıştır.. Irakda da, Sâriye ile bulunanlar aynı emri işitmişlerdir..

Her iki taraf ilerde bir araya gelince, olayı karşılıklı doğrulamışlardır.

2. Hazreti Üveykel Kareni de bir veliydi... Peygamberin rızasını almıştı.. İlim sahibiydi..

Hazreti Ali (K.V.) ile Hazreti Muaviye arasında Sıffıyn'de başlayacak savaş esnasında birdenbire, yüz yaşını aşmışken zuhuru, her iki tarafı hayrete düşürmüştü..

Onu kim ve ne ile oraya getirmişti?..

Elbette Hüddam cinlerinden faydalanmıştı.

Ayrıca, müminleri yatıştırıp, barıştırmak, aralarındaki davayı sulh yoluyla hal etmelerini sağlamak baş arzusuyken; Yahudi dönmesi **Abddullah İbni Sebe'nin** hilesiyle, her iki ordu kapışınca, Sebailerin silâhlarıyla şehit edilmişti.

Her iki ordu mensupları müminler pek üzülmüşlerdi.

Hazreti Üveysel Kareni'nin mübarek naşı Hazreti Ali tarafındaydı..

Üç kabile çıkmış Üveysel Kareni'nin kendilerine ait olduğunu söyliyerek, naşı alıp gitmek istemişlerdi.

Hazreti Ali (K.V.) zor durumda kalmıştı.

Çünkü hangi kabileyi tercih etse, diğerleriyle anlaşmazlık çıkacak ve savaşılacaktı.

Lâkin, her üç kabile önlerine tabutlarını alarak memnun döndüler..

Burada Veysel Karani Hazretleri bir kerametini daha göstermişti..

Naşı üç olmuş ve kabileler tanıyarak alıp gitmişlerdi.

Nasıl vuku bulmuştu bu?..

Demek Veysel Karani Hazretleri son nefesinde, yahut ruhu henüz Sıffyen semalarındayken durumu görmüştü gayb âlemi açılarak Allahın izniyle.. Hüddam cinlerine bunu yaptırmıştı.

xxx

Günümüze kadar, nice ermişlerin, ilim sahiplerinin, kerametleriyle tarih doludur... Şüphe edilmeyerek şekilde rivayet edilegelmiştir.

Hattâ bazı ermişler, ilim sahipleri, karşı karşıya durup sohbet ederlerken, birbirlerine bu kerametlerini göstermişlerdir.

Onlar için, Hüddam cinleri aracılığıyla, yanlarındaki bir cismi hareket ettirmek basitti.

O halde İnsanlar âlemindeki has kullar ile cinler âlemindeki mümin cinler arasında iman dolayısıyla sıkı bir işbirliği var. Bu işbirliğinden büyük bir kudret doğuyor ve Müslümanların hayrına çalışıyor.

Önemli ve üzerinde durulması gereken husus şudur ki, cinler gaybı bilmediklerinden, ilim sahibi ermişler ancak onlara yaşanılan olayları yaptırıp sorabilirler.. Gelecekten bilgi alamazlar.

Hemen hemen her insan, bir az hafızasını yoklarsa, mümin cinlerin insanlara hizmetlerine ait bazı olaylara şahit olduğunu hatırlar.. Yahut pek inandıklarından dinlediklerini bilir.

Ben şunları hatırladım ve anlatıyorum.

Tahlillerini yapınca, cinler ile insanlar arasında-

ki imanda işbirliği kudreti, hayrı semereleri, meydana çıkar.

Bizzat yaşadığım bazıları şunlardır:

1. Maraş Harbi sırasında altı yedi yaşında bir çocuktum.

Fransızlarla kıyasıya halk savaşıyordu..

Biz küçük çocuklar, evler arasında açılan (sıçan yolları) denilen hendeklerden haber götürür getirirdik...

Yine böyle birisinde, haber için ulaştığım evde bir Fransızın esir edildiğini gördüm.. Onu tercümanla sorguya çekiyorlardı.

Bir ara Fransız şöyle dedi:

«Gündüz sizlerle, geceleri de Ahır Dağın'da peydahlanan yeşil başlıklılarla savaşıyoruz...»

Aynı sözler Balkan savaşlarında Bulgarlar tarafından da söylenmiştir.

Ne demekti bu?..

Büyüyünce anladım ki, elbette Maraş içinde ismi bilinmeyen mahviyetkâr etmişler, ilim sahipleri, vardı.

Bunlar islâmın zaferi için, kendilerine bahşedilen kudreti kullanıyorlardı.

Cihatta elbette melekler yardım ederlerdi ama, onlar ne insanlara, ne cinlere görünmezlerdi.

O halde, esir Fransızın ve arkadaşlarının geceleri görüp savaştıkları insanlar, o ermiş ilim sahibi zatların emrindeki hüddam cinlerdi.

2. Yıllardan sonra, 1943, yahut 1944'de Sinop'da bulunduğum sırada, kurtuluş savaşına katılmış

eski bir Milletvekili de buna benzer bir hatırasını anlatmıştı.

Şöyle demişti:

«Kurtuluş Savaşı sırasında, Heyet-i nâsiha (Askerlere nasihat eden heyet) ya dahil olmuştum.. Bir bölükle beraberdim. Bölük, önündeki çok iyi savunulan tepeyi almak göreviyle taarruza kalkmıştı.. Fakat her atılışında şehit veriyor, çekiliyordu. Öyle ki nihayet on beş yirmi kadar asker kalmıştı koca bölükten. Son bir hamle daha yapıldı.. Ben de içlerindeydim.. Biz şehadeti beklerken, şaşılacak bir şey oldu, düşman kaçtı... Tepeye şanlı bayrağımızı diktik... Aldığımız esirleri sorguya çektik.. Cevap beni daha şaşırtıcı oldu: «Siz yirmi değil, yüzlerce insanla saldırdınız. Ne korkunç hücum ve ne kuvvetli ateş açıştı o!..»

Anlatan zata sormuştum:

«Olayı nasıl tefsir ettiniz?..»

«Basit.. O çevrede bulunan bir ermişin emriyle Hüddam cinler savaşa katıldılar...»

3. Nihayet Maraş Harbi müminlerin zaferiyle sonuçlanmış ve Fransızlar, yardımcıları Ermenilerle çekilmişlerdi.. Bu arada Maraşın bazı ileri gelenlerini de götürmüşlerdi.. Bunlardan birisi de eğer yanılmıyorsam, ilhami adında bir mühendisti.

Ailesi sık sık bize gelir, annemle dertleşirdi.

Yine bir gün geldi..

Evde o zamana kadar görmediğim yaşlı, nur yüzlü bir ihtiyar da vardı.. O kadar parlıyordu ki, bakana sadece ferahlık veriyordu.. Hafif, uçacak gi-

biydi.. İnsan hissini vermiyordu.

Bu zat mühendisin ailesini dinledi.

Sonra daldı, dudakları kımıldanıyordu.

Biz nefes almaktan çekiniyorduk..

Nihayet Mühendisin ailesine: «Müjde..» dedi. «Şu suya sen de bak ve kocanın kurtulma şeklini bizzat gör..»

Kadın baktı.. Baktıkca yüzü ışıldadı.. Nihayet sevinç gözyaşları döktü..

O muhteıem zat gitti.

Gider gitmez kadın, şüphesini söyledi:

«Acaba gördüklerim doğru muydu?.. Yoksa tesir altında mı kaldım?..

Annem: «Elbet doğruydu..» dedi.. «Sana yardım, Allah rızası için yapıldı..»

Ve sordu annem:

«Neler gördün?..»

«Açıkta bir ordugah gördüm.. Esirler barakalardaydı. Etraf tel örgüsüyle çevriliydi.. Kocam bir ara oturduğu barakadan ayağa kalkıp çıktı.. Tel örgü kapısına doğru yürüdü. Nöbetçi hiç ilğilenmedi.. Yoluna devam etti kocam.. Bir vadiye kadar onu izledim.»

Aradan beş on gün geçti..

Hakikaten Mühendis İlhami geldi.

Kurtuluşunu, ailesinin gördüğü şekilde hikâye etti.

Bu olayı da inceleyince, yine o ermiş zatın kerameti ve hüddam cinlerine yaptırdığı vazife meydana çıkar.

Mümin cinler, çok kere yine ilim sahiplerini, Haz-

reti Allah (C.C.) ın izniyle, bazı insanlara yardımda kerametle aracı ederler.

Yine bizzat yaşadığım bir kaçını tekrarlayacağım

1 . Adana Sultanısında altı, yahut yedinci sınıfta yatılı okuyordum..

Okul, şimdiki kız lisesinin bulunduğu yerdeydi.

Seyhan nehri kenarındaydı..

Bilmem şimdi nasıldır, o zamanlar, yani bundan kırk dört sene kadar önceleri, okulun helaları, bir top sahasından büyük olan seyhan nehri tarafındaki bahçesinin sol kenarındaydı..

Geceleri ihtiyacı olanlar kalkar, üç katı inerler, bahçeyi geçerek Helalara varır dönerlerdi..

Bu zaman zarfında uyku mahmurluğunun devamı mümkün değildi..

Bir gece, ben de kalktım..

Mehtap vardı..

İndim, bahçeye çıkıp abdeste gittim ve döndüm.

Dönüşümde, henüz binanın merdivenlerine ulaşmadan, bahçenin sağ tarafındaki okaliptüs ağaçlarına gözlerim kaydı.

Birisinin altında, büyük kazan yakılmıştı..

Öğrenciler, güle oynaşa çamaşır yıkıyorlardı.

Böyle anlarda insan korkmuyor.. Anlaşılmaz bir soğukkanlık içinde ilham, yahut telkin edileni düşünüyor.

O haleti ruhiye içinde binaya girdim...

Sahanlıkta gece bekçisi ile karşılaştım..

Ona hacı derdik.. Boynunda kurulacak bir saatle gezerdi.

Hemen ikaz ettim:

«Hacı amca, arkadaşlar bahçede kazan yakmışlar, çamaşır yıkıyorlar.. Muavin görürse, cezalanacaklar..»

İnandı: «Nerede?..» diyerek merdiven başına gitti.

Ben de yanındaydım..

Fakat ağaç altında ne öğrenici vardı, ne kazan, ne çamaşır.

Utandım..

Hacı öyle görünmüyordu.

Düşündü.. Düşündü..

«Seni tanırım yalan söylemezsin..» diyerek, bahçeye çıktı. Helâlar tarafına gitti...

Ben de peşinden koştum..

Orada okulun, dıvar dibinde, çamaşırlığı ve mutfağı vardı..

Gece bekçisi Hacı çamaşırhanenin kapısını açtı..

Açmasıyla birlikte, atılması bir oldu.

Baktım..

Yerde okulun pek sevdiği çamaşırcı kadını yatıyordu. Bir kitap okumuş olacaktı lamba ışığında ve lamba o uyuduktan sonra devrilmişti.. İlk bez parçasını ağır ağır tutuşturmak üzereydi.

Gece bekcisi hacı onu söndürdü..

Çamaşırcı kadını uyandırmadan çıktı.

Sırtımı okşadı ve şöyle dedi:

«Cinler vardır.. İnan. Şu kadının herkes tarafından sevilmesi karşısında, yangını senin aracılığınla önleterek onu cezadan kurtardılar.. Belki de bir ermiş, izin verdi onlara.»

2. Buna benzer bir hadise de daha önce, evimizde geçti.

Yine gece tuvalet için aşağı kata inmiştim..

Dönüşte, açık duran mutfak penceresinden baktım.

Mutfak zemini topraktı.

Bir çok insanlar halka olmuşlardı.

Aynı korkusuz, saf hal ile onları seyrettim ve yukarı çıktım.. Annemi uyandırdım..

Haber verdim:

«Anne, dedem ve tanımadığım başkaları, mutfakta toplanmış konuşuyorlar.»

Annem, lambayı alıp aşağıya indi..

Tabiî ben de yanındaydım..

Mutfakta hiç kimse yoktu.. Hattâ annem mutfakta dolaştı ve: «Baba,, Baba..» diye seslendi.

Bir sonuç alamayınca tekrar yukarıya çıktık..

Annem, yerde serili yatağına doğru gitti. Ben de kendi yatağıma..

Fakat, bana seslenmekte gecikmedi.

Yanına koştum..

Yatağında iki iri kırkayak vardı.

Öldürdük..

Acaba ben aşağıda dedemi görüp annemi çağırmasaydım, o kırkayaklar annemi zehirlemeyecekler miydi?..

Elbette yapacaklardı.

Bu facia niçin önlenmişti?..

Kim emir vermişti?..

Ve neden vermişti?..

Ertesi gün bunun cevabını annem açıkladı:

«Şimdi Gülsüm'ün babası yanından geliyorum. Bana geçmiş olsun dedi... Demek o, huddam sahibiymiş.. Benim mahallelilerin yardımına koşmamın mükâfatını verdi.. Kurtarmada, cinleri aracı yaptı.»

3. Yine o günlerde evin bahçesindeydim.. Çiçeklere bakıyordum. Hiç aklımda yokken bir saksı dibinde sanki rüya seyrettim.

Aile dostumuz öğretmen Osman Bey'in evi karşımdaydı ve kendisi yatağında yatıyordu.

Baş ucunda ağlaşılıyordu..

Anneme gördüğümü yetiştirdim..

Annem: «Bana bir söyleyeceği olmalı..» diyerek gitti.

Nitekim, döndüğünde, gizli vasiyetini anneme yapıp öldüğünü öğrendim.

4. 934 yılıydı. Topçu Okulu o zamnlar şimdiki Maçka Teknik Üniversitesindeydi..

Akşama yakın bahçede bir bankta iki arkadaşla oturuyordum.. Birdenbire yolda babamın gelmekte olduğunu gördüm. Bastonu elindeydi, yüzü asıktı.. Hiç bir tarafa bakmadan kaldırımdan geldi.. Ben, içeri girecek sandım... Heyecansızdım her ne hikmetse... Geçip gidince, toparlanıp arkasından koştum ama, yoktu...

O zaman aklıma bana sipariş ettiği kitaplar geldi.

Yüzünün asıklığı bundan olacaktı..

Derhal şehre koşup kitapları aldım ve Adana'ya giden birisiyle yolladım.

Bu iki olayda beni Osman Bey'in evine kim götürmüştü?

Babamı ise İstanbul'a getiren, yahut o kılığa giren kimdi.. Ve niçin yapılmıştı bunlar?.. Emir nereden çıkmıştı?..

İzahını fazla görüyorum..

5. 1936 yılında Metriste Topçu Atış okulundayken, bir ikindi vakti dört kadar arkadaş, kırlara açıldık.. Hedefsiz, konuşa konuşa ilerliyorduk.. Şimdi rahmete kavuşan Osman isimli arkadaşımız birden bire durdu..

«Oradalar..» dedi. «Rahatsız etmeyelim, dönelim..»

Gariptir ama, hiç birimiz kimlerin orada olduğunu ve niçin rahatsız edeceğimizi sormadık, bu arzuya itaat edip döndük.

Ertesi gün, bir haber yayıldı:

Dün ikindi vakti, ilerlediğimiz tepe gerisinde üç kadar haydut rasladıklarını soymuşlar ve öldürmüşler..

O zaman, Osman'a ne gördüğünü sormayı akletik.

Aynen şöyle konuştu:

«Elli adım kadar önümüzde on insan vardı... Namaz kılıyorlardı.. Yürüseydik, üzerlerine gidecektik.. Garip değil mi?.. Ben o zaman sizin de gördüğünüzü sanıp sormamıştım bile.. Bu hal ikinci keredir ki başıma geliyor.»

Şimdi anlıyorum ki, bizi yine o çevrede bulunan bir ilim sahibi zat, yeni hayata atılmak üzere bulunduğumuz bir sırada anne ve babalarımızın yüzü suyu

hürmetine, o haydutlarla aramıza hüddam cinlerini koyarak kurtarmıştı.)

xxx

Yukrda hatırlattığım gibi, hemen hemen her insanın başına bu türlü olaylar gelmiştir, geliyor ve gelecektir.

Bunu kimse ret edemez..

Demek ki insanlar âlemiyle cinler âlemi arasında sıkı bağlantılar var..

Bilhassa müminler için..

İman birliğinden bir kudret peydahlanıyor, hayra hizmet ediyor.

Yine bir hakikat daha meydandadır..

Kimin ilim, keramet sahibi olduğu kestirilemez..

Hattâ buna sahip olan bazan kendisi de bilmez.

(Tarih boyunca dünya çapında isim yapmış veliler yanında, ismi duyulmayanlar pek çoktur...

Böylelerine cinler kendiliklerinden gelip emrine girerler.. Hayra hizmette bulunmak için.)

Şu da bir gerçektir ki, Hazreti Alah (C.C.)ın izin verdikleri dışında, bazı insanlar da halkı kandırırlar.

Kendilerine Hüddamlı Hoca payesi vererek, sözde gayb karşılığı kazanç sağlarlar.. Bunlar ergeç, cezalanırlar. Bilhassa kendilerini alet ettiğini iddiada bulunduğu cinleri gücendirirler ve iflah olmazlar..

Cinlerin insanlara bu türlü yardımları yanında,

insanların acaba kendilerine ne gibi faydaları dokunuyor?..

İnsanlar iki türlü cinlere faydalı olmaktadırlar.

1. İlim sahibi velilerin onları hizmetlerine alarak, hayrda çalıştırmaları.

2. İnsanlardan Müslüman olanların çokluğu.. Ki bu yardım cinler için manevidir.. Onlar en şerefli yaratılan insanın sapık olmasını asla istemezler.. Kendi aralarındaki sapıklara karşı insanları örnek göstermekle bunları kazanırlar...

xxx

Gelecekte ne olacak?..

Her ikisi de ancak ve ancak kulluk için yaratılmış ins ve cin birbirlerine yakınlaşmayı sıklaştıracaklar mı, yoksa ayrılacaklar mı?..

Gayb ancak Hazreti Allah (C.C.)ın emrinde ve izninde olduğuna göre, onun bilgisindedir..

Ancak, Hazreti Allah (C.C.) insana kainatlarda ne varsa armağan etmiştir.. Bunların hepsi ona râm olacaklardır..

İnsanın göz aydınlığı, nuru arttıkça, fazlalaşacak ve her sır bu aydınlık içinde zahir olacaktır.

Kulluğun bütünü her insanı ilim sahibi yapacağından, her yaratık emrine verilecektir..

Nasıl ki, insan yartıldığından beri, onlardan faydalanmıştır..

Kuşu görmüş uçmuş, balığı görmüş yüzmüştür.

Karınca ve arıdan tedbiri öğrenmiştir.

Kur'an'ı kerimin ışığı altında kainatın bir çok meçhüllerini çözmüş, keşif ve icatlarda bulunarak O'nu tastik etmiştir.

Atomu parçalaması, radyoyu icadı, televizyonu buluşu, aya gidişi şüphesiz, sebepsiz değildir.

Fezanın sınırsızlığını ve Hazreti Allah (C.C.) ın bu feza dışında idrak harici olduğunu öğrenmiştir.

Ruh ve gayb hariç, her şey emrindedir.

Hattâ gayb, meçhul, bile insan Allahın rızasını alırsa ona fâş edilecektir... edilmektedir.

Şimdi biliniyor ki, her ses, her olay kaybolmuyor.

Suya atılan bir taş nasıl su yüzünde dalgalar yaparak eseri yayılıp giderse, fezada da her olay hem şekil hem ses halinde dalga dalga yayılmaktadır..

Bunun en yakın isbatı, aya gidilince, oradan konuşmaların aynen dünyaya getirilmesi ve televizyonda yapıların seyredilişidir..

Aynı ses ve olaylar hâlâ fezada dalga dalga mesafe almaktadırlar..

Feza derinliğinde öyle yıldızlar var ki, ışıkları oradan milyonlarca sene önce yola çıkmıştır ve henüz dünyaya ulaşmıştır. Yine öyle yıldızlar var ki ışıkları ulaşmamıştır.. Ulaştığı zaman varlıkları anlaşılacaktır..

Yine öyle yıldızlar düşünülecektir ki, ışıkları geldiği halde kendileri bin, yahut milyon sene önce parçalanmışlardır.

Bütün bu gerçekler, Hazreti Allah (C.C.)ın şu

Âyette buyurduğunu ne kadar doğrulamaktadır!..

«KARŞINIZDA HAKKI SÖYLEYİP DURAN BU (kitab), BİZİM KİTABIMIZDIR. ŞÜPHE YOK Kİ NELER YAPIYOR İDİSENİZ BİZ (hepsini) YAZDIRIYORDUK.

(Câsiye: 29)

İnsan keşif ve icatlarıyla bunu da doğrulattı.

Yazmak, elbette her olayı sesleriyle, şekilleriyle, tam aslı ile çekmektir, istinsah, kopya etmektir ki, şimdiki mânada filime almaktır..

Nitekim, ayda filime alınan olay ve sesler dünyaya verilebildi..

O halde. insan fezada daha ilerleye bilse, geçmişte olan hadiselerin filim dalgalarına yetişecektir..

O zaman bunları alıp yeryüzüne gönderecektir.

Kur'an büsbütün, azametiyle tastik edilmiş bulunacaktır..

Dünyanın yartılışındaki filim, Hazreti Âdem'in yeryüzüne inmesi, tufan, dünyanın soğuması, insanların üremesi, aralarında geçen milyonlarca savaşlar, hep bu feza içinde hâlâ hareket halinde bulunan o olayların dalgalarını bulmakla seyri mümkün olacaktır.

Ayrıca Hazreti Allah (C.C.) şunu da buyuruyor:

GÖKLERİN VE YERİN VE BUNLARIN İÇİNDE YAYIP ÜRETTİĞİ

CANLILARIN YARATILIŞI ONUN ÂYETLERİNDENDİR. O BÜTÜN BUNLARI TOPLAMAYA DA DİLEYECEĞİ ZAMAN, HAKKIYLA KADİRDİR.

(Şûra: 29)

Demek göklerde Hazreti Allah (C.C.) tarafından yayılıp üretilen canlılar var. Bunlar vakti gelince insanlarla birleştirecek, fâş edilecektir..

Ne zaman?...

Nasıl?..

Kıyamet gününde mi?..

Değil..

Öyle olsaydı açıklardı..

Mademki Hazreti Allah (C.C.) ne yartmışsa insanların faydasına, emrine, vermiştir.. O halde, kıyametten önce olacaktır bu.

İnsan göklerdeki bu canlılarla buluşacaktır.

Allah (C.C.), haber vermektedir, sarihtir..

Şimdi keşf edilen âletlerle, aya bu kadar günde gidildiğine göre, milyonlarca ışık yılı mesafedekilere gitmeye, yola çıkacak insan ömrü kâfi gelmez, hattâ yolda doğacak neslinin ömrü bile.

İnsana öyle bir kuvvet gerklidir ki, ışık hızıyla değil, hayal kurma hızıyla fezada dolaşabilsin..

İnsan bunu yapabilecek midir?..

Hazreti Allah (C.C.)ın vâdine göre, yapabilecektir.

İlk akla gelen cinler oluyor..

Onlarla olacak bir işbirliği neticesinde, insan bel

ki dilediği feza bölgelerine hayal hızıyla gidecek dilediği filimi elde edecektir.. Ve orada varlığı haber verilen canlıları tanıyacak, kendisine râm eyleyecektir..

Bu gidiş bedensiz olduğu gibi, ışık kadar küçülmekle de gerçekleşebilecektir.

Çünkü nasıl ki kuşlardan uçmayı, balıklardan yüzmeyi öğrenmişse, cinlerden de her şekle girmeyi, daha fazla akıl ve zekâ, dilediğini yapma ilmini öğrenecektir.

Tek şart Hazreti Allah (C.C.)ın iznini almaktadır.

İlim sahibi olursa, bu kerametleri gösterebilir.

Ancak Hazreti Alah (C.C.) insanlar âlemiyle cinler âlemi işbirliği de yapsalar, burhan olmadıkça her ikisinin de, başaramayacaklarını bildirmektedir.

EY CİN VE İNSAN CEMAATİ, GÖKLERİN VE YERİN BUCAKLARINDAN GEÇMEYE GÜCÜNÜZ YETİYORSA BİR KUDRETLE (burhanla) OLMADIKÇA ASLA GEÇEMEZSİNİZ, HAYDİ GEÇİN.

(Rahman: 33)

ÜZERİNİZE ATEŞTEN BİR YALINLA BİR DUMAN SALIVERİLECEK. ÖYLE Kİ BİRBİRİNİZİ KURTARAMAYACAK, YARDIMLAŞAMAYA-

CAKSINIZ.

(Rahman: 35)

Buyrulan ihtar dehşet vericidir.

Cinler ile insanların işbirliği, yardımlaşması da yeterli olmuyor, göklerin fethine... Vaad edilen hedeflere ulaşmaya.

Bir kudret, burhan isteniyor..

Aksi halde, yarı yolda kalınacaktır...

Bu kudret ve burhan nedir?..

Elbetteki, mademki insan ve cin ancak kulluk için yaratıldı, kulluğunu isbat etmesidir..

İman nurunu gerçekten artırarak göz aydınlığını genişletmesidir..

Bu, hem insan hem cin için gereklidir..

Allahın rızası ancak böyle alınır ve vaad edilen gökler, her şeyiyle teshir olunur.

Bunun geçmişte, küçük bir örneğini insanlara Hazreti Allah (C.C.) aynen yaşatmıştır.

İsrailoğullarına Filistin topraklarını vaad etmiştir.

Mısır'dan Musa (A.S.) ın peşinde, Allah (C.C.) a sözde iman etmiş olark çıkmışlardı...

Fakat, bir kısmı gerçekte imandaydı ama, diğerleri, sanki imansız cinlerdi..

Fakat yarı yolda, ilk fırsatta sapıttılar..

Kırk yıl Tih çöllerinde kızgın ateşler içinde perişan dolaştılar..

Nesilleri tükendi..

Yeni nesil, sözde aklını başına topladı ve Fi-

listine yerleşti.. Böylece Hazreti Allah (C.C.) vaadini gerçekleştirdi.

Lâkin, yerleşmelerinden sonra tekrar, İzadılar.. Lânetlendiler.. Dünyanın şimdiki durumu onların azgınlıklarının sonucudur.

Hazreti Allah (C.C) insanlar âlemine gökleri, her şeyiyle beraber vaad etmiştir..

Bunu ancak cinlerle işbirliği yapılarak gerçekleşebileceğini bildiriyor.

Ayrıca kudreti, burhanı, şart koşuyor..

Bu, imandır..

İslâmiyettir..

Hazreti Allah (C.C.), insanları tam bir kul halinde görürse, cinleri onlara hüddam yaparak, İsrailllerin Mısırdan kurtuluşları gibi, yeryüzünden göklere çıkaracaktır..

O kadar mı?

(Yol boyunca, feza içinde yıldızdan yıldıza gidilirken, yaratılışın yazılmış filimleri bulunup seyredilirken, ne insanın ne cinlerin azmaması gereklidir..

Aksi halde İsrailoğullarının Tih sahrasında kırk yıl dolaştıkları gibi, cehennem azabı yaşadıkları gibi, insan ve cinleri feza boyunca, yalın ateşler, dumanlar karşılayacaktır.. O zaman cinlerin hiç bir kudreti de fayda etmeyecektir.. Yardımlaşma gerçekleşemeyecek, yetmeyecektir..)

Hazreti Allah (C.C.)ın haber verdiği âyet açıktır:

ÜZERİNİZE ATEŞTEN BİR YALIN

KALIN BİR DUMAN SALIVERİLECEK. ÖYLE Kİ BİRBİRİMİZİ KURTARAMIYACAK, YARDIMLAŞAMAYACAKSINIZ.

(Rahman: 35)

Nitekim, aya gidenler dahi yolculuklarında bunlara küçük çapta rastladılar..

Kur'an'da ne yazılı değildir ki, gerçek çıkmamış olsun.

Eğer böyle bir şey zuhur etmişse, hata insanlardadır.. Alimlerdedir.. Henüz gerçeği bulmamışlardır çünkü.

(Cinlerle işbirliği yapmak mümkün olur mu?..

Varlıkları kesin olarak bilinen onlarla işbirliği yapmak imkânı şimdi akıllara garip gelir.

Halbuki bir zamanlar telefon, telsiz, radyo, televizyon, buhar makinaları, uçak ve benzerleri de muhal sayılırdı... Düşünmek bile çılgınlıktı.

Hepsi oldu..

Bu da olacaktır..

İnsanın karşısında ermişlerin, velilerin, evliyaların, ilim sahiplerinin cinleri Hüddam olarak kullandıklarının bitip tükenmez örnekleri varken, ilerde Hazreti Allah (C.C.)ın vaad ettiğinin olmayacağını sanmak hatadır...İnançsızlıktır..

(Nur üstüne nur olan Kur'an ışığı altında devamlı çalışmak, yüksünmemek, yorulmamak, icab eder.

Şimdiki fezaya gidişler bir taslaktır..

İptidaidir.)

Nasıl ki insan önce suları salla, hattâ odun parçaları üzerinden geçti... Sonra gemilere kavuştu... Nasıl ki insan önceleri magafonu icat etti, sonra üzerinde durarak telsize, telefizyona kadar gitti. Nasıl ki pervaneli uçaklardan jetlere geçti, Feza seyahatinde tekamül edecektir.

Bunun en kısa yolu, imkânı, kudreti, burhânı, Hazreti Allah (C.C.)ın varlıklarını haber verdiği ve insan oğlunun da eserlerini yaşadığı cinler âlemiyle, iman birliğidir..

Biri görünür ve en şerefli yaratık olan insan, diğeri görünmez, her şeyi yapabilen cin, iman ışığı altında birleşirlerse, elbette feza, kainat, komşu kapısı kadar yaklaşırlar.. İçlerine girilir, her gök, oda oda açılır.. Sırlar hazineleriyle çözülür.

Hazreti Allah (C.C.) ın vadi gerçekleşir o zaman

Fakat, İsrailoğullarının Filistine, Arzı Mev'uda, girdikten sonra tekrar sapıtmalarını, insan ve cinler de denerlerse, işte o zaman Hazreti Allah (C.C.) ın ebedî lânetine uğrarlar...

Bütün melekler, peygamberler üzülür..

Tek sevinecek birisi kalır..

İblis ile ordusu şeytanlar!..

Allah (C.C.) ins ve cinlerin mümin cemaatlerini böyle bir akibetten korusun!.. Hepsine hidayet nasip etsin!... Amin!...

— SON —

Ahmet Cemil Akıncı

Esentepe/İstanbul
19 Ocak/1971